

מַדַּע הַלֵּב

”...כִּלְפֵי הַרוּחָנִיּוֹת כּוֹלְנוּ שְׁוִיִּים,

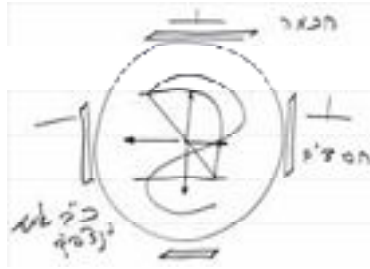
כּוֹלֵם !!!

כִּי זֶה מַדַּע אַחֵר, מַדַּע שֶׁל הַלֵּב...”

מתוך שיעור הקבלה היומי מתאריך 06.02.09

קבלה לעם

Mada HaLev

מתוך שיעור "זוהר לעם" (28.12.09)

אתר האינטרנט

www.kab.co.il

מו"ל ומפיץ

הוצאת "קבלה לעם"

רחוב ז'בוטינסקי 112 פתח תקוה

מהדורה שניה

Copyright © 2011 M.Laitman

כל הזכויות שמורות

תוֹכַן עֲנִינִים

- חוט שֶׁנִּי / מתוך הכנה לשיעור היומי (03.11.09) / עמ' 7
- חֹכְמַת הַלֵּב / לפי הקדמה של בעל הסולם לספר "פנים מאירות ומסבירות" (אות י') / עמ' 8
- חֻכְמֵי הַלֵּב / לפי הקדמה של בעל הסולם לספר "פנים מאירות ומסבירות" (אות י') / עמ' 9
- אַהֲבָה חֲשׂוּבָה מִהַמְתָּנָה / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר "מהות חכמת הקבלה", עמ' 34 / עמ' 10
- קֶשֶׁר אַהֲבָה / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", חלק "שמעתי", מאמר נ"ד: "מטרת העבודה", עמ' 571 / עמ' 12
- הַתְּחַבְּרוּת / מתוך ספר "שמעתי", מאמר: "מהו, במסתרים תבכה נפשי, בעבודה" / עמ' 13
- אַהֲבָה וְיִרְאָה / מתוך ספר "שמעתי" מאמר: "ענין גילה ברעדה, בעבודה" / עמ' 14
- אֵשׁ דּוֹעֵקֶת / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", חלק "אגרות", אגרת ב', עמ' 668 / עמ' 15
- רוֹפֵא לֵב / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "תכונתה של חוכמת הנסתר בכללה", עמ' 39 / עמ' 16
- הוֹכָחָה חוֹתֶכֶת / מתוך ספר "כתבי רב"ט" כרך ג', חלק "דרגות הסולם", מאמר (879): "כתיבה וחימה טובה", עמ' 2049 / עמ' 17
- אַהֲבָה טְבֵעִית / ספר "שמעתי", מאמר ר"ג: "ענין גילוי החסרוך" / עמ' 18
- יְלֵד טוֹב / מתוך שיחת רב (19.10.04) על הדרכים להנחלת משנת בעל הסולם / עמ' 19
- אַהֲבַת אָב וּבֵן / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", חלק "אגרות", אגרת ב', עמ' 668 / עמ' 20
- אַהֲבַת בֵּן יְחִיד / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", חלק "אגרות", אגרת ב', עמ' 668 / עמ' 22
- דְּלַת הַבַּיִת / מתוך ספר "כתבי רב"ט" כרך ב', חלק "אגרות", אגרת נ"ו, עמ' 1517 / עמ' 23
- הַבַּת שֶׁל הַשֶּׁכֶן / מתוך דברי רב"ש שהושמעו כהכנה לשיעור היומי (6.9.09) / עמ' 24
- פֶּת לְחָם / מתוך ספר "שמעתי", מאמר קס"ו: "ב' בחינות בהשגה" / עמ' 26
- אִישׁ בּוֹכָה / מתוך ספר "כתבי רב"ט" כרך ב', מאמר ג': "מהו השינוי שבשער הדמעות משאר שערים", עמוד 795 / עמ' 28
- דוֹדֵי לִי וְאֲנִי לוֹ / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת נוח, מאמר: "אותו היהודי", אות ק"י / עמ' 30
- דְּגִים בַּיָּם / מתוך "כתבי בעל הסולם", מאמר: "תכונתה של חכמת הנסתר בכללה" / עמ' 32
- פֵּיל / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", אגרת מ"ה, עמוד 741 (744) / עמ' 33
- זָאֵב וְתֵישׁ / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת בוא, מאמר: "ויהי היום - ויבא גם השטן בתוכם", אות י' / עמ' 34
- שׁוֹעֵל מֶלֶךְ הַחַיּוֹת / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וישלח, מאמר: "וַיִּשְׁתַּחוּ אֶרְצָה", אות ק"ז / עמ' 35
- לֹא צִיפּוֹר / מתוך "כתבי בעל הסולם", מאמר "חכמת הקבלה והפילוסופיה" / עמ' 36
- אָדָם - אֲדָמָה לְעֵלְיוֹן / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וישב, מאמר: "חטאו מִשְׁקָה מֶלֶךְ מִצְרַיִם וְהָאוֹפָה", אות רמ"ז / עמ' 37
- נָחַשׁ בְּדֶרֶךְ / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וישלח, מאמר: "עם לבן גרתי", אות כ"ו - כ"ז / עמ' 38
- טוֹב וּמִטֵּיב / מתוך ספר "כתבי רב"ט" כרך ג', חלק "דרגות הסולם", מאמר (554): "כוח המחשבה", עמ' 1890 / עמ' 40
- כְּמוֹ אַחֲרִים / מתוך ספר "כתבי רב"ט" כרך א', חלק "שלבי הסולם", מאמר: "מעוז צור ישועתי", עמ' 101 / עמ' 42
- אֲנָשִׁים אַחֲרִים / מתוך ספר "כתבי רב"ט" כרך ג', חלק "דרגות הסולם", מאמר קל"ח: "לשמשני" / עמ' 44
- מֵעַל הָעֵיגוּל / מתוך ספר "שמעתי", מאמר רכ"ה: "להגביה את עצמו" / עמ' 45
- הַכְּלֵי הַרוּחָנִי / מתוך הכנה לשיעור היומי (26.6.08) / עמ' 46
- עֲרֵבוּת / מתוך שיעור (3.3.09) על מאמרי "דרגות הסולם" מתוך ספר "כתבי רב"ט" חלק ג' / עמ' 47
- גִּלְגַל קֶטָן / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "השלום בעולם" / עמ' 48
- עוֹלָם אֶחָד / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "השלום בעולם" / עמ' 49
- שְׁלוֹם הָעוֹלָם / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "השלום בעולם" / עמ' 50
- כָּאֵב קֶטָן / מתוך ספר "שמעתי", מאמר א': "אין עוד מלבדו" / עמ' 52
- הַעִיָּקָר הַכּוֹנֵן / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "הקדמת פי חכם" / עמ' 53
- מִפֶּה שֶׁל עִיר / משל מתוך ספר "כתבי רב"ט" כרך ג', חלק "דרגות הסולם", מאמר 570: "השגה כללית ופרטית", עמוד 1901 / עמ' 54
- לוֹנְדוֹן הָעִיר / מתוך ספר "שמעתי", מאמר צ"ח: "רוחניות נקרא, מה שלא יתבטל לעולם" / עמ' 56

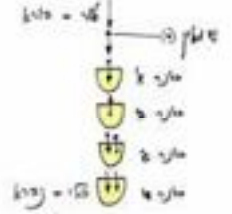
הנקודה שבלב

בין האדם לרוחניות נמצאת מערכת עולמות
סדר מדרגות של שמירה על חוק האהבה

נקודה אלה = כשאם אהבה
החוק אלוהי מתחיל

החוק הזה שנקרא "טוב ומיטיב"
פועל על האדם לנלות אותו כמקור החיים
על ידי מנגנון סביבתי הנקרא אהבת הזולת

מספר הנקודות

אבלה בליון סוף

זרם און סוף

מלבד א'

שלמות על ידי הבורא

מלבד ב'

שלמות על ידי הנבואה

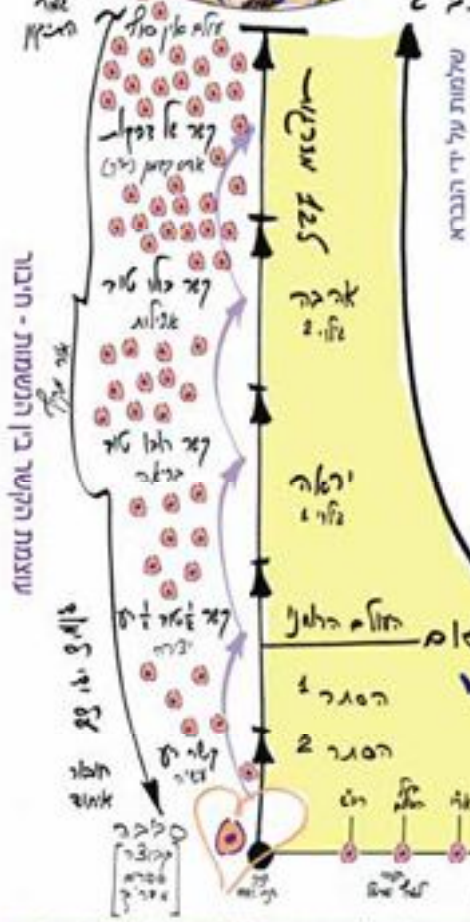
מכל מתנה ומתנה נעשה נצוצי אהבה
עד שמתקבצים כל נצוצי האהבה
בחלול לב האבן ונעשה שלהבת

מלבד ב'
הקניית ג'מק

יתרון - שירת הקשר בין הנשמות

מטף עשרות אלפי שנים האדם עבר את התפתחותו בעולם הזה, עד שמצאם מתעוררת בו הנקודה שבלב. אותו רשיון הנקרא "חלק אלוהי ממנו" ואז הוא מתחיל לשאול "מהו הסעם בחי" ולחשוב לקדם למשהו מעל העולם הזה.

מבנה המציאות

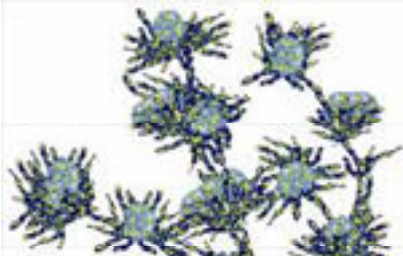
שרטוט מאויר המבוסס על שרטוטים של הרב ד"ר מיכאל לייטמן מהשיעור היומי בנושא:
ירידת העולמות וירידת הנשמות, ציר הזמן בעולם הזה, עליית הנשמות והעלייה בעולמות

- מקום במציאות / מתוך ספר "שמעתי", מאמר צ"ח: "רוחניות נקרא, מה שלא יתבטל לעולם" / עמ' 57
- אין העדר ברוחני / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר "פתיחה לחכמת הקבלה", אות צ"ו, עמ' 184 / עמ' 58
- זמן ומקום / מתוך מאמרו של בעל הסולם: "פתיחה לפירוש הסולם" (אות ס"א) / עמ' 59
- אבן נחצבת מהר / משל של בעל הסולם מתוך ספר "תלמוד עשר הספירות", "הסתכלות פנימית" חלק א' (אות ד') / עמ' 61
- רחוק וקרוב / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "פתיחה לחכמת הקבלה" (אות י"ג) / עמ' 62
- ראש השנה / מתוך ספר "כתבי רב"ש" כרך ב', חלק "אגרות", אגרת כ"ט, עמ' 1472 / עמ' 64
- חוק חכמי הטבע / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "אהבת ה' ואהבת הבריות" / עמ' 65
- למעלה ולמטה / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וישלח, מאמר "ויחבקוה ויפול על הארץ", אות קכ"ו / עמ' 66
- חותם ונחתם / מתוך הקדמה של בעל הסולם לספר "תלמוד עשר הספירות" (אות קמ"ד) / עמ' 67
- אין חדש / מתוך הקדמה של בעל הסולם לספר "תלמוד עשר הספירות" (אות קמ"ד) / עמ' 68
- אוצר בפיס / מתוך כתבי "הדור האחרון" חלק ב', פרק: "קונטקט עימו יתברך", עמ' 840 / עמ' 69
- אור בורא את הפלי / מתוך מאמרו של בעל הסולם: "פתיחה לחכמת הקבלה", אות ד' / עמ' 70
- מר ומתוק / מתוך שיעור (17.7.08) על מאמרים של "מתן תורה" / עמ' 72
- מהו אוצר / מתוך ספר "שמעתי", מאמר ל"ח "יראת ה' הוא אוצר" / עמ' 73
- פלי מנוקב / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", חלק "אגרות", אגרת נ"ז, עמ' 763 / עמ' 74
- מסביב לעיגול / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "גוף ונפש", עמ' 47 / עמ' 75
- איש מכוער / מתוך ספר "שמעתי", מאמר נ"ו: "תורה נקרא יורה" / עמ' 76
- בחינת חיסרון / מתוך ספר "שמעתי", מאמר קכ"ד: "שבת בראשית - ודשיתא אלפי שני" / עמ' 78
- מי הגנב? / משל של בעל הסולם מתוך ספר "שמעתי" / עמ' 80
- מחילות מבוצרות / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת נוח, מאמר: "ויבא נח התבה", אות קצ"ה / עמ' 81
- מפתחות העולם / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת נוח, מאמר: "סתרי תורה", אות שנ"ג / עמ' 82
- שכר רוחני / מתוך ספר "שמעתי", מאמר ר"א: "רוחניות וגשמיות" / עמ' 84
- שכל / מתוך מאמרו של בעל הסולם: "הקדמה לספר הזוהר" (אות כ"א) / עמ' 85
- פרצוף מלוכלך / ספר "שמעתי", מאמר י"ט: "מהו, שהקב"ה שונא את הגופים, בעבודה" / עמ' 86
- מהו השכל / ספר "שמעתי", מאמר י"ט: "מהו, שהקב"ה שונא את הגופים, בעבודה" / עמ' 87
- בין חיים למות / ספר "שמעתי", מאמר י"ט: "מהו, שהקב"ה שונא את הגופים, בעבודה" / עמ' 88
- לבושי כבוד / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת בא, מאמר: "שאור ומחמצת", אות קס"ח / עמ' 89
- משל המגן והחרב / מתוך "כתבי בעל הסולם", חלק "אגרות", אגרת ו', עמ' 687 / עמ' 90
- המחשבה היא תולדה מהרצון / מתוך מאמרו של בעל הסולם: "הקדמה לספר הזוהר" (אות כ"א) / עמ' 95
- מי ומה / מתוך ספר "כתבי רב"ש" כרך ג', חלק "דרגות הסולם", מאמר (554): "כוח המחשבה", עמ' 1890 / עמ' 97

- כוח הרצון / ספר "שמעתי", מאמר י"ט: "מהו, שהקב"ה שונא את הגופים, בעבודה" / עמ' 98
- רצון חזק / ספר "שמעתי", מאמר י"ט: "מהו, שהקב"ה שונא את הגופים, בעבודה" / עמ' 100
- משחק עם לווייתן / מתוך ספר "שמעתי", מאמר: "מהו יום ה' וליל ה', בעבודה" / עמ' 101
- מיעוט כוחות / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", חלק "אגרות", אגרת נ"ז, עמ' 763 / עמ' 102
- מצב מאושר / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", חלק "אגרות", אגרת נ"ז, עמ' 763 / עמ' 103
- לאט לאט ולא בפעם אחת / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וישלח, מאמר: "שלחני כי עלה השחר", אות צ"א - צ"ב / עמ' 104
- חשיכה פאורה יאיר / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וישלח, מאמר: "שלחני כי עלה השחר", אות צ"ג - צ"ח / עמ' 105
- דבקות העבד / משל מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", חלק "אגרות", אגרת י"ח, עמ' 706 / עמ' 107
- מה הטעם בחיי? / מתוך שיעור בספר "שמעתי" (06.04.08) על מאמר ר"ג: "ענין גילוי החסרון" / עמ' 108
- חבל הצלה / מתוך "מאמר לסיום הזוהר" בספר "כתבי בעל הסולם" / עמ' 109

- הַכְּשָׁרָה לְגִידוּל הַנֶּשֶׁמָה / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר "מבשרי אחזה אלוקי" / עמ' 110
- סְפִירוֹת וּפְרָצוּפִים / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "מהותה של חכמת הקבלה" / עמ' 111
- אַמַּת הַמִּידָה לְבַעְלֵי הַחֹכְמָה / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "תכונתה של חכמת הנסתר בכללה", עמ' 39 / עמ' 112
- קוֹמַת הַמֶּלֶךְ / משל מתוך ספר "כתבי רב"ש" כרך א', חלק "שלבי הסולם", מאמר: "בא אל פרעה" - ב" / עמ' 113
- גְּמַל נוֹשֵׂא מָשִׂי / לפי הקדמה של בעל הסולם לספר "פנים מאירות ומסבירות" (אות י) / עמ' 114
- חֹכְמַת הַנִּיגוֹן / משל מתוך כתבי בעל הסולם, מאמר "סגולת זכירה", עמ' 68 / עמ' 116
- תֵּיק קָטָן / משל מתוך ספר "שמעת", מאמר ה': "לשמה זהו אתערותא דלעילא, ולמה צריכים אתערותא דלתתא" / עמ' 118
- הַהֲשָׁגָה הַרוּחָנִית / מתוך ספר "שמעת", מאמר: "ענין ההשגה הרוחנית" / עמ' 120
- תּוֹלַעַת יַעֲקֹב / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וישלח, מאמר: "אל תיראי תולעת יעקב" אותיות ר"נ - רנ"ד / עמ' 123
- שְׁלוּחֵי הַמֶּלֶךְ / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת שמיני, מאמר: "וכמה שליחים יש לו לקב"ה", אות כ"ג / עמ' 126
- בְּרַכַּת הַצַּדִּיק / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "אחור וקדם צרתני" / עמ' 127
- רוּעָה צֶאֱן / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "הקדמה לספר הזוהר", אות נ"ז / עמ' 128
- אוֹמָן גְּדוֹל / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", חלק "אגרות", אגרת נ', עמ' 504 / עמ' 129
- זָקָן חָכָם / מתוך שיעור "זוהר לעם" (21.12.09) פרשת וישלח, מאמר: "תפלותיהם של צדיקים", אות נ"ב - ע"ד / עמ' 130
- אוֹר פְּשוֹט / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "תורת הקבלה ומהותה", פרק: "ביטויים רוחניים" / עמ' 131

- סֵפֶר הוּא גִילוּי / מתוך תוכנית הטלוויזיה "מקובלים כותבים" מתאריך 20.05.09 / עמ' 132
- שְׁפַת הַשָּׁמַיִם / מתוך "מבוא לספר הזוהר" (אות ב'), ספר "כתבי בעל הסולם" / עמ' 133
- סֵפֶר הַשָּׁמַיִם / מתוך "מבוא לספר הזוהר" (אות י), ספר "כתבי בעל הסולם" / עמ' 134
- הָאוֹתִיּוֹת / מתוך "מבוא לספר הזוהר" (אות ח') מתוך "כתבי בעל הסולם" / עמ' 135

נספח מיוחד:

נְקוּדַת הַלֵּב

אותיות א' ב'

מושגים והגדרות על תפיסת המציאות

עמ' 138

*

משחק קלפים

משלי מקובלים

עמ' 145

*

משחק לוטו

התחקות אחר הטבע

עמ' 159

*

שרטוט מאויר על מבנה המציאות

הנקודה שבלב

עמ' 4

חֹכְמַת הַלֵּב

לפי הקדמה של בעל הסולם לספר "פנים מאירות ומסבירות" (אות י')

הָאָדָם לֹא נִבְרָא
לְקִנּוּת הוֹן וְלִבְנוֹת בְּנִינִים.
אֶלָּא לְבִקֵּשׁ כָּל דָּבָר,
שִׁיבִיָּאָהוּ לְלִמּוּד אֶת הַחֹכְמָה
אִיךְ לְאַהֹב.
וְאִזּוּ יִפְקְחוּ עֵינֵי לְבוֹ,
וְתִתְחַדֵּשׁ בְּקִרְבוֹ רוּחַ אַחֲרֵת.

חֲכָמֵי הַלֵּב

לפי הקדמה של בעל הסולם לספר "פנים מאירות ומסבירות" (אות י')

הַחֹכְמָה הַזֹּאת
לֹא נִתְּנָה
אֶלָּא לְאִנְשֵׁי לֵב.

כְּלוּמָר,
שֶׁהַשִּׁיגוֹ לֵב לְאֶהוֹב
וַיְחַמְדוּהָ,

שֶׁהֵם נִקְרְאִים
בְּלִשׁוֹן חֲכָמִים
"חֲכָמֵי לֵב",

לְהִיּוֹת שְׂאִין שָׁם עוֹד
רוּחַ יוֹרֵד לְמַטָּה
בְּלֵב פְּנוּי מִחֹכְמָה.

אַהֶבָה חֲשׂוּבָה מֵהַמִּתְנָה

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "מהות חכמת הקבלה", עמ' 34

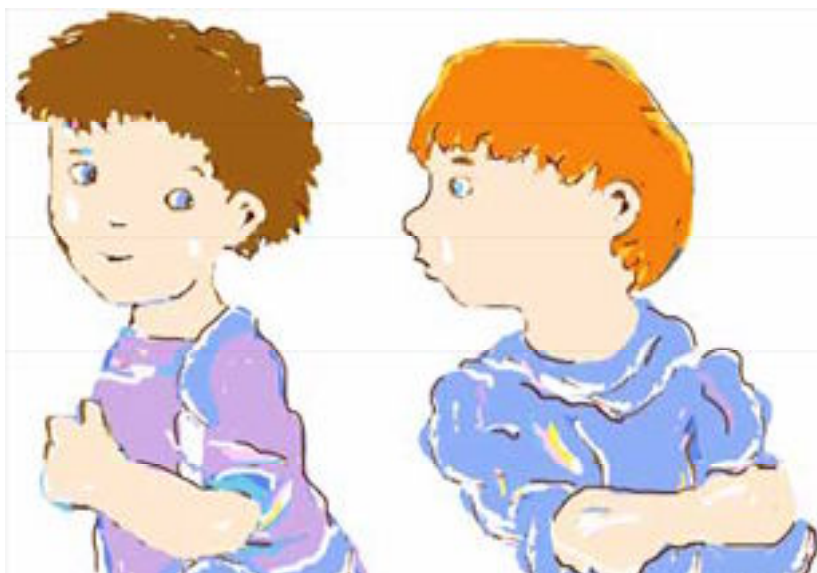
אַהֶבָה אֶף עַל פִּי שְׁהִיא
רַק תּוֹלְדָה יוֹצֵאת מִן הַמִּתְנָה,
מִכֹּל מְקוֹם הִיא חֲשׂוּבָה
שְׂאִין עֶרֶךְ עַל הַמִּתְנָה בְּעֵצְמָה.

בְּדוּמָה לְמֶלֶךְ גָּדוֹל
שְׁנוֹתָיו חֲפֵץ קָטָן לְאָדָם,
אֶף-עַל-פִּי שְׁהַמִּתְנָה בְּעֵצְמָה,
אֵין לָהּ כֹּל עֶרֶךְ,
עִם כֹּל זֶה הָאֶהֱבָה
וְהַתְּשׁוּמַת לֵב שֶׁל הַמֶּלֶךְ,
אֵין קֵץ לְעֶרְכָּהּ וְיוֹקְרָהּ.

וּלְפִיכֶד,
הִיא מוֹפְשֵׁטֶת לְגַמְרֵי מִן הַחוּמֵר,
שֶׁהוּא הָאוֹר וְהַמְתָּנָה,
בְּאוֹפֶן, שְׁכַל הָעֵסֶק וְהַהֲבָחוֹן
נִשְׁאָר חֲקוּק בְּהַשְׁגָּה
רַק בְּאַהֲבָה לְבָדָה.
וְהַמְתָּנָה כְּמוֹ נִמְחָקֶת
וְנִשְׁפָּחֶת מֵהַלֵּב.

קֶשֶׁר אֶהְבָּה

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", חלק "שמעתי", מאמר נ"ד: "מטרת העבודה", עמ' 571

אם אֶחָד נוֹתֵן
וְהַשְׁנִי לֹא נוֹתֵן שׁוֹם דְּבַר חֲזָרָה,
אֵין מְצִיאוֹת שֶׁל שׁוֹתֵפוֹת.

רק בְּזִמְן שְׁשֻׁנֵיהֶם
מְגַלִּים אֶהְבָּה זֶה לְזֶה
אִז יֵשׁ קֶשֶׁר וִידִידוֹת
בֵּין שְׁנֵיהֶם.

אֲבָל אם אֶחָד מְגַלֶּה אֶהְבָּה,
וְהַשְׁנִי לֹא מְרָאֶה שׁוֹם תְּגוּבָה,
אֵין לְאֶהְבָּה כְּזֹאת
שׁוֹם מְצִיאוֹת וְזִכּוֹת קִיּוֹם.

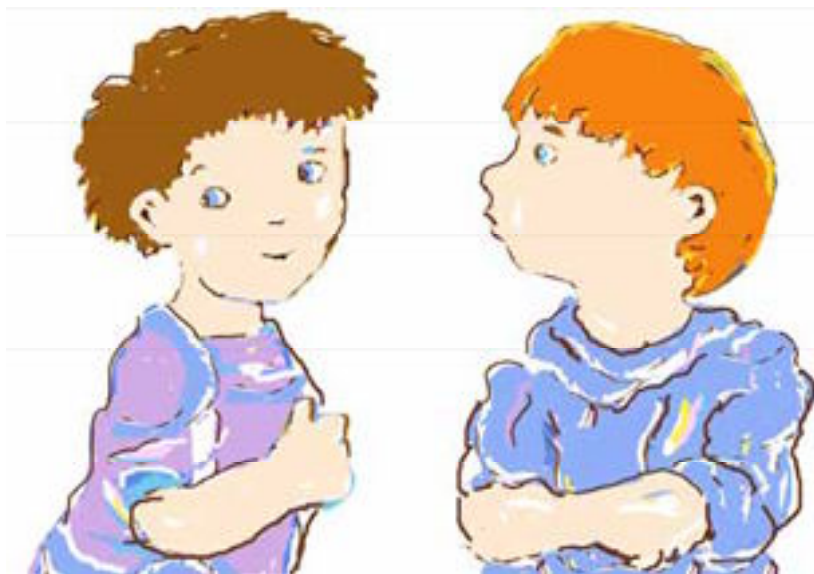
התחברות

מתוך ספר "שמעת", מאמר: "מהו, במסתרים תבכה נפשי, בעבודה"

אם שני אנשים
באים לידי הפכה,

שכל אחד מהם שונא
מה שחברו שונא,
ואוהב את מה ומי
שחברו אוהב,

אז הם באים לידי
התחברות תמידית,
בחינת יתד
שלא תימוט לעולם.

אַהֶבָה וַיִּרְאָה

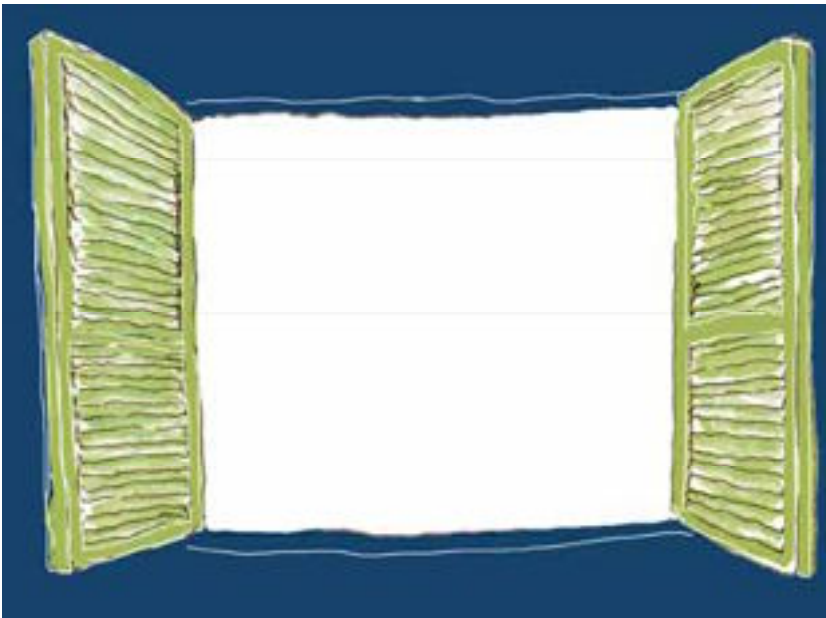
מתוך ספר "שמעת" מאמר: "ענין גילה ברעדה, בעבודה"

וּבְמָקוֹם שֵׁישׁ אַהֶבָה,
צְרִיכִים לַעֲסוֹק בְּיִרְאָה גַם כֵּן.
כִּי יִרְאָה
הִיא הַחֲלָל וְהַחִסְרוֹן.

בְּדוּמָה לְמִי שְׂבוּנָה לוֹ בַּיִת
וְלֹא עוֹשֶׂה בְּקִירוֹת הַבַּיִת
שׁוּם חִסְרוֹן.
וְאִז אֵין לוֹ שׁוּם אֶפְשָׁרוֹת
לְהִיכָנֵס לַבַּיִת,

כִּי אֵין מְקוֹם חֲלָל
בְּקִירוֹת הַבַּיִת,
שֶׁיְהִי לוֹ מְקוֹם
לְהִיכָנֵס לְהַבַּיִת.

וְלָכֵן צְרִיכִים לַעֲשׂוֹת
מְקוֹם חֲלָל,
שֶׁעַל יְדֵי הַחֲלָל הַזֶּה
הוּא יִכָּנֵס לַבַּיִת.

אֵשׁ דּוֹעֶכֶת

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", חלק "אגרות", אגרת ב', עמ' 668

אֵישׁ הַנוֹתֵן

מֵתֵנָה גְדוֹלָה לְרַעְהוּ,

הָאֱהָבָה הַמֵּתְגַלָּה בְּלִבּוֹ

בְּשַׁעַת הַמַּעֲשֵׂה,

אֵינָה דוֹמָה

לְאֱהָבָה הַנִּשְׁאָרֶת בְּלִב,

לְאַחַר הַמַּעֲשֵׂה,

אֵלֶּא הִיא הוֹלֶכֶת

וּמֵתְקַרְרֶת יוֹם יוֹם,

עַד שֶׁאֶפְשָׁר לָבוֹא

לְכָל־שַׁכְחָה

בְּבִרְכַּת הָאֱהָבָה,

וּמְחֻיָּב מְקַבֵּל הַמֵּתֵנָה

לְהַמְצִיא תַחְבּוּלָה

בְּכָל יוֹם

לְהִיּוֹת בְּעֵינָיו פְּחָדְשׁוֹת.

וְזֶהוּ כָּל עֲבוֹדַתְנוּ,

לְגִלוֹת אֶהְבַּתְנוּ בְּקִרְבָּנוּ,

בְּכָל יוֹם וְיוֹם מִמָּשׁ,

שׁוּה בְּשׁוּה

כְּמוֹ בְּשַׁעַת הַקְּבָלָה.

רוֹפֵא לֵב

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "תכונתה של חוכמת הנסתר בכללה", עמ' 39

חֹלָה הֵבֵא לְרוֹפֵא
שְׂיוּצִיא לוֹ קוּץ,
הֵרוֹפֵא שְׂמוּצִיא אֶת הַקוּץ
וּמְכַאֵיב לַחֹלָה,
אֵינוֹ נִבְחַן שְׁנִשְׁתַּנָּה עִתָּה
וּפּוֹעֵל רַע,

אֵלֶּא הֵרוֹפֵא וְהַחֹלָה
שְׁהִיתָה בִּינֵיהֶם
אֶהְבֶּה לְפָנֵי כֹן,
הֵם אוֹתָם הָאוֹהֲבִים
גַּם בְּשַׁעַת הַמַּעֲשֶׂה
שֶׁל הַחִיתוּךְ הַמְכַאֵיב.

הוֹכָחָה חוֹתְכָת

מתוך ספר "כתבי רב"ש" כרך ג', חלק "דרגות הסולם", מאמר (879): "כתיבה וחתומה טובה", עמ' 2049

אָנוּ רוֹאִים,

שְׂאִין הָאָדָם בְּעֵצְמוֹ

צָרִיךְ לְכַתּוֹב

אֶת הַמְּכַתֵּב,

מֵה שֶׁהוּא רוֹצֶה

לְכַתּוֹב לְחֵבִירוֹ,

בֵּין לְהוֹדִיעַ לוֹ מִשֶּׁהוּ

אוּ לְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ מִשֶּׁהוּ.

שְׂאֵם הָאָדָם

חוֹתֵם עַל הַמְּכַתֵּב,

זֶהוּ מִסְפִּיק כָּבֵד

שֶׁהַמְּכַתֵּב שׁוֹנֵכֵת,

הוּא אֵמֶת

וְשֶׁהוּא שׁוֹלְחוֹ.

וְכִמוֹ כֵּן לְהִפְךָ,

אִם הָאָדָם כָּתֵב בְּעֵצְמוֹ

אֶת הַמְּכַתֵּב

אָבֵל אִישׁ אַחֵר

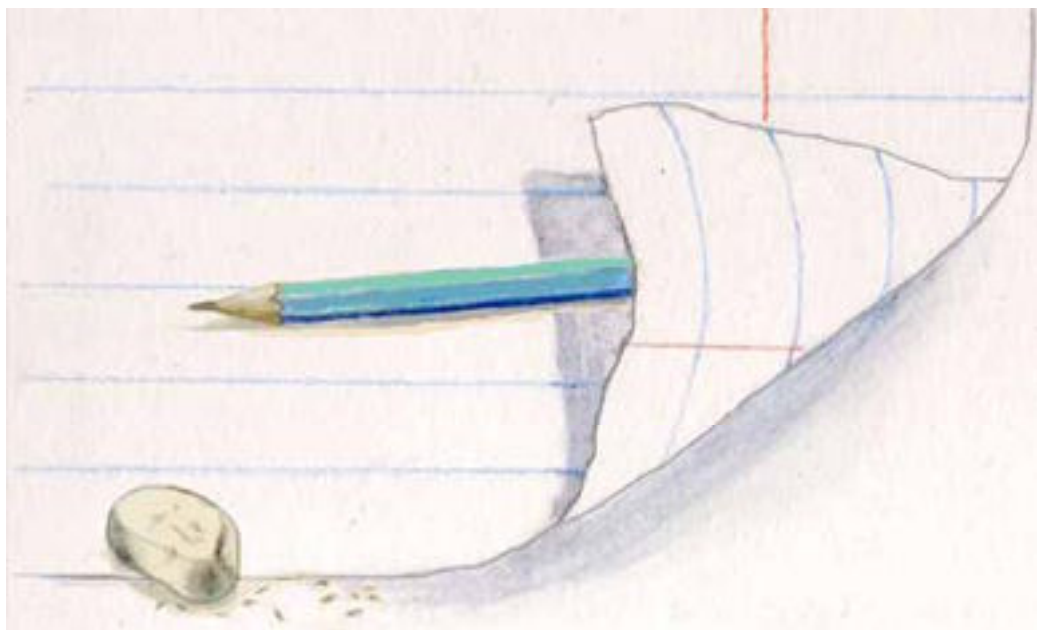
חֲתֵם עַל מְכַתְּבוֹ,

הַמְּכַתֵּב הַזֶּה אֵינוֹ רֹאֶה

שֶׁיְהִי הַמְּכַתֵּב אֵמֶת,

הֵגֵם שֶׁהוּא מְכִיר

שֶׁזֶהוּ כָּתֵב יָדוֹ שֶׁל חֵבִירוֹ.

אַהֶבָה טְבֵעִית

ספר "שמעתי", מאמר ר"ג: "ענין גילוי החסרון"

מי שאוהב לחברו אהבה אמיתית,
אזי הוא משתוקק וחושב
רק בטובת חברו,
ומונע את עצמו במה
שאינו נצמח טובה לחברו.

והכל נעשה בלי שום חשבונות.
ואינם צריכים מוח גדול לזה,
מפני שזה טבעי.
כמו אהבת האם לבנה,
שכל מגמתה לטובת בנה,
ואינה צריכה שום הקנות
ומוחין לאהוב בנה.

יען שדבר טבעי אינו צריך לשכל,
שיחייב את הדבר,
אלא שנעשה מצד החושים בעצמם,
שהחושים בעצמם עובדים
במסירות נפש ממש.

עד שמגיעים להמטרה.
וכל זמן שאינם משיגים,
חיייהם אינם חיים.

שכן הוא בטבע,
שמחמת אהבה לאיזה דבר,
מוסרים את נפשם,

יְלֵד טוֹב

מתוך שיחת רב (19.10.04) על הדרכים להנחלת משנת בעל הסולם

יֵשׁ אֵיזָה כּוֹחַ,
אֵיזוֹ מַחְשָׁבָה,
שְׂשׂוֹלַחַת לָנוּ כֹּל טוֹב
כְּמוֹ אִמָּא.

אָבֵל אֲנַחְנוּ
לֹא יְכוּלִים לְקַבֵּל,
לֹא יְכוּלִים לְהַרְגִישׁ,
אֶת הַטוֹב הַזֶּה.

אֲלֹא רַק בְּמִידָה
שְׁנֵהֶיָה מוֹכְנִים
כְּמוֹ יְלֵד טוֹב -
לַעֲשׂוֹת רַק כְּדֵי לְגָרוֹם
שְׂמִחָה לְאִמָּא.

אַהֶבֶת אָב וּבֵן

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", חלק "אגרות", אגרת ב', עמ' 668

אַהֶבֶת אָב לְבָנוּ
היא שׁוֹרְשִׁית טְבֻעִית,
וּכְמוֹ שֶׁהָאָב
חוֹשֵׁק שֶׁבָנוּ יֵאָהֵב אוֹתוֹ,
כְּמוֹ כֵן הַבֵּן
חוֹשֵׁק שֶׁאָבִיו יֵאָהֵב אוֹתוֹ.

וְהַחֲשֵׁק הַזֶּה הַמְצוּי בְּלִבָּם,
גוֹרֵם לָהֶם תְּמִיד בְּלִי הֶרֶף
בְּחִינַת יְרָאָה.

דְּהֵינּוּ, שֶׁהָאָב מְתִירָא מְאוֹד
שֶׁבָנוּ לֹא יִשְׁנָא אוֹתוֹ בְּאִיזָה שִׁיעוֹר,
וְאֶפִּילוּ דַק מִן הַדַּק,
וּכְמוֹ כֵן הַבֵּן מְתִירָא
שֶׁאָבִיו לֹא יִשְׁנָא אוֹתוֹ בְּאִיזָה שִׁיעוֹר,
דַּק מִן הַדַּק, בְּאִין נְבֻדָּק.

"וְיֵרָאָה תְּמִידִית" זוֹ
גוֹרֶמֶת לָהֶם לְגִלוֹת מַעֲשִׂים טוֹבִים
בֵּין אִישׁ לְרֵעֵהוּ,
שֶׁהָאָב מְתִאֲמֵץ לְגִלוֹת אֶהְבֶּתוֹ בְּפוֹעַל
בְּתִמְיִדוֹת לְעֵינֵי בָנוּ,
וְגַם הַבֵּן מְתִאֲמֵץ לְגִלוֹת אֶהְבֶּתוֹ בְּפוֹעַל

בְּתַמִּידוֹת וּבְכֹל יְכוּלָתוֹ
לְעֵינַי אָבִיו.

וּבְדֶרֶךְ זֶה
רְגִשֵׁי הָאַהֲבָה פְּרִין וְרֵבִין,
בְּלֵב שְׁנֵיהֶם תְּמִיד,
עַד שֶׁהָאָחַד מִתְגַּבֵּר בְּמַעֲשֵׂים טוֹבִים
עַל חֲבֵרוֹ,
בְּשִׁיעוֹר גְּדוֹל וְשָׁלֵם.

דְּהֵינּוּ, שְׂאֵהֶבֶת לֵב מֵהָאֵב,
מִתְגַּלִּית אֶל הַבֵּן בְּשִׁיעוֹר שָׁלֵם,
שֶׁעָלָיו אֵין לְהוֹסִיף
וְאֵין לְגְרוֹעַ.

אַהֶבֶת בֵּן יַחִיד

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", חלק "אגרות", אגרת ב', עמ' 668

בוא וראָה

בְּאַהֶבֶת אָב וּבְנוֹ
מְנַהֵג הַפֶּלֶא וּפְלֵא,

שְׁלִכְאוֹרָה, אִם הֵבֵן
יַחִיד הוּא לְאָבִיו וְאִמוֹ,
מְחוּיָב הֵבֵן לְאַהוּב יוֹתֵר
אֶת אָבִיו וְאִמוֹ,

כִּי מְגַלֵּין אֵלָיו יוֹתֵר אַהֶבָה
מֵהוֹרִים שֵׁישׁ לָהֶם הֶרְבֵּה בְּנִים.

אָבֵל בְּמַצִּיאוֹת אֵינוֹ כֵּן,

וְנִהְפֹךְ הוּא,

שְׂאֵם הוֹרִים

נִקְשָׁרִים מְאֹד לְבְנֵיהֶם

בְּחִבְלֵי אַהֶבְתָּם,

אֲזַ עֵרֵךְ אַהֶבֶת הַבְּנִים

מוֹצֵעַר וּמוֹקֵטֵן מְאֹד,

עַד שְׁלִפְעָמִים נִרְאֶה בְּחוּשׁ

אֶצֶל הַבְּנִים מְסוּג אַהֶבָה כְּזוֹ,

שְׁנִכְבָּה בְּלִבָּם כֹּל רֶגֶשׁ הָאַהֶבָה.

כִּי זֶהוּ מְנַהֵג מְחוּקֵי הַטֶּבַע

הַטְּבוּעַ בְּעוֹלָם.

דַּלַת הַבַּיִת

מתוך ספר "כתבי רב"ש" כרך ב', חלק "אגרות", אגרת נ"ו, עמ' 1517

מִי שְׁחֹשֵׁב
לְבָנוֹת לוֹ בַּיִת,

הוא יָכוֹל
לְסַדֵּר לוֹ דַּלַת
לְצוּרֵךְ הַבַּיִת
שִׁיהֶיָה לוֹ אַחַר כָּךְ.

אָבֵל אִם הוּא
לֹא חֹשֵׁב
לְבָנוֹת לוֹ בַּיִת,

לְאִיזָה צוּרֵךְ
הוּא יַעֲשֶׂה לְעַצְמוֹ
דַּלַת.

הַבַּת שֶׁל הַשָּׁכֵן

מתוך דברי רב"ש שהושמעו כהכנה לשיעור היומי (6.9.09)

יֵשׁ לְפַעֲמִים,
שֶׁשָּׁכֵן אֶחָד צָרִיךְ
לְהַשִּׂיא אֶת בֵּיתוֹ,
וְאֵין לוֹ כֶּסֶף.

הוא מִבְקֵשׁ אֶת הַשָּׁכֵן שְׁלוֹ,
שֶׁיִּלְךְ אִיתוֹ בְּיַחַד לְאַסּוֹף כֶּסֶף,
שֶׁיְהִיָּה לְהַשִּׂיא אֶת הַבַּת שְׁלוֹ.

וְאִז שֶׁשְׁנֵיהֶם הוֹלְכִים,
הַרְבֵּה פְּעָמִים,
יוֹם שָׁלֵם -
וְהוּא לֹא אוֹסֵף פְּרוּטָה אַחַת.

בְּלִילָה,
זֶה שֶׁהֵלֵךְ לְחַפֵּשׂ כֶּסֶף בְּשִׁבִּיל בֵּיתוֹ,
שֶׁאֲשֶׁתוֹ נוֹתֶנֶת לוֹ לְאָכוֹל,
הוּא אוֹמֵר:

"אֵין לִי עֲצָבִים לְאָכוֹל,
אֲנִי כָּבֵר צָרִיךְ לִישׁוֹן,
אֵין לִי עֲצָבִים לְדַבֵּר עִם אֶף אֶחָד.
בְּגִלָּל שֶׁאֵין לִי כֶּסֶף,
אֲנִי בְּדִיכָאוֹן".

אָבֿל שְׁהוֹלֶכֶת עַל אֵיזָה דָּבָר,
אֶצֶל הַשְּׂכֵנָה שְׁלָה,
שְׁגַם בַּעֲלָה הֶלֶךְ אִיתוֹ,
רוֹאָה שְׁיוֹשֵׁב עִם הַמְּשַׁפָּחָה,
וְהֵם אוֹכְלִים וְשׁוֹתִים -
שְׂמֵחִים.

שְׁחוֹזָרֶת הִיא אוֹמְרֶת:
"בּוֹא תִרְאֶה הֶבְדֵּל -
אֵיזָה עֲצָבִים יֵשׁ לָךְ,
אֶתָּה חֲלָשׁ,
וְהוּא - בֶּן אָדָם!"

שְׁנִיכֶם הִלַּכְתֶּם לְאִסּוֹף כֶּסֶף,
שְׁנִיכֶם רָצִיתֶם כֶּסֶף,
מִדּוּעַ הוּא אוֹכֵל עִם הַמְּשַׁפָּחָה שְׁלוֹ
וְאֶתָּה לֹא?"

אֲזֵ הוּא עוֹנָה לָּהּ:
"אֲנִי צָרִיךְ לְהִשְׂיֵא אֶת בֵּיתִי.
וְהוּא צָרִיךְ לְהִשְׂיֵא אֶת הַבַּיִת שְׁלִי,
לֹא אֶת בֵּיתוֹ!"

פֶת לֶחֶם

מתוך ספר "שמעתיו", מאמר קט"ו: "ב' בחינות בהשגה"

קִטְוֹן שְׂמֵתְחִיל לְאָכּוֹל לֶחֶם
אֵין לוֹ עֲדִיין שׁוּם מוֹשָׁג
אֶלֶּא רַק בְּהֶלְחֶם,

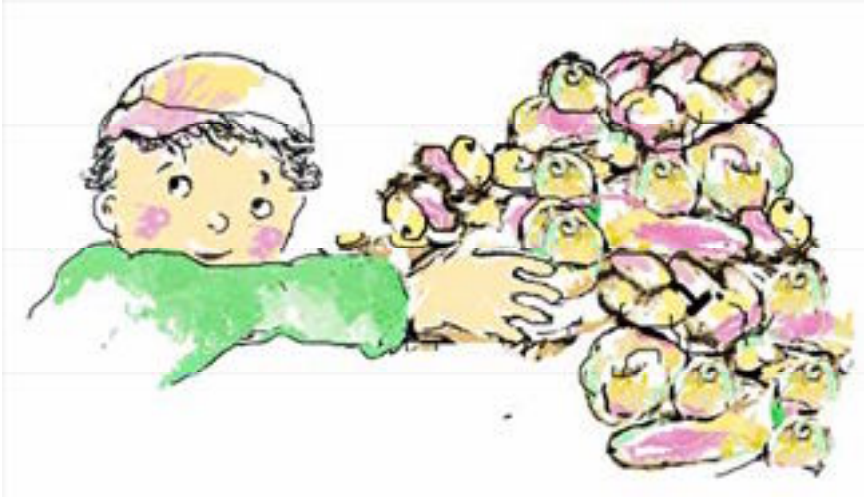
וּכְשֵׁמֵתְחִיל לְהִתְבַּגֵּר
אִז הוּא מֵתְחִיל לְהִבִּין
שֵׁישׁ לְהֶלְחֶם בְּחִינַת סִבָּה,
הַגּוֹרֵם לְצוּרַת הֶלְחֶם,

שֵׁיקְבֵּל אֶת צוּרַתוֹ
הַמִּתְרָאָה לְעֵינָיו,
הֵינּוּ שֵׁיהֵיָה לְבֹן,
וְשֵׁיהֵיָה רַךְ וְטָעִים
וְכַדוּמָה.

אֲזִי הוּא מְשִׁיג
אֶת צוּרַת הֶלְחֶם
לְאַחַר שֶׁהוֹצִיאוֹ
מִהַתְנֹוֹר,

שְׁאֵז הֶלְחֶם
הָיָה רַךְ יוֹתֵר מְדִי
וְהָיָה חָם בְּיוֹתֵר,
עַד שֶׁלֹּא הָיָה רָאוּי לְאָכִילָה,
וְהָיָה מְחוֹסֵר אֵיזָה מַעֲשָׂה,

דְּהֵינּוּ, שְׂתִיבֵשׁ וַיִּתְקַרֵּר
עַל יְדֵי שְׁהִיית זְמַן,
כִּי הָאֹוִיר מְכַשִּׁיר לְלֶחֶם
שְׂיִקְבֵּל צוֹרֶת הַלֶּחֶם
כְּמוֹ שְׂמֵתְרָאָה בְּעֵת
שְׂבָא לְשׁוֹלְחָן.

אַבְל אַחַר כֵּךְ
שְׂמֵתְחִיל לְחַקוֹר עוֹד,
אַזִּי הוּא רוֹאָה עוֹד צוֹרָה,
טָרָם שְׁהַכְנִיסוּ לְהַתְנוֹר.

הַגַּם שְׁהִיָּה לוֹ בְּעֶרְךְ
אוֹתוֹ צוֹרָה
אַבְל יֵשׁ שִׁינוּיִים גְּדוֹלִים.

הֵינּוּ, עַל יְדֵי חוּם הַתְנוֹר
הַלֶּחֶם נַעֲשֶׂה יוֹתֵר גְּדוֹל,
וְנַעֲשֶׂה יוֹתֵר לְמוֹצָק,
וְהַקְרִים אֶת פָּנָיו,
שְׂמֵקוֹדֵם הִיָּה לְבָן
וְעַכְשָׁיו יֵשׁ לוֹ צֶבַע אַחַר.
וְכַשְׂמֵתְחִיל לְחַקוֹר,
אַזִּי הוּא רוֹאָה

שְׁהַצוֹרָה וְהַמְשָׁקֵל
קִיבֵּל הַלֶּחֶם עוֹד טָרָם
שְׁהַכְנִיסוּ לְהַתְנוֹר.

וְכַמוֹ כֵּן הַלְּאָה,
עַד שְׂבָא לְהַמְצֵב
שְׁלוֹקְחִים חִיטִּים
וְזוֹרְעִין אוֹתָן בְּקֶרְקַע.

איש בוכה

מתוך ספר "כתבי רב"ש" כרך ב', מאמר ג': "מהו השינוי שבשער הדמעות משאר שערים", עמ' 795

אָנוּ רוֹאִים,
בְּזִמַּן שִׁילְדִים קִטְנִים בּוֹכִים,
בְּזִמַּן שֶׁהֵם מְשִׁתּוֹקְקִים
לְאִיזָה דָּבָר,

אוּ מִי שְׂרוּאָה יְלָדִים
מְשִׁחֲקִים בְּמִשְׁחָקִים,
וְיֶלֶד אֶחָד
חוֹטֵף מֵהַשָּׁנִי אִיזָה דָּבָר,
וְהַיֶּלֶד בּוֹכָה,

מִכָּל מְקוֹם
אֲנָשִׁים שְׂעוּבָרִים עַל יָדָם,
מִי שֶׁם לֵב לָזָה,
הָיֹת שְׂכוּלָם יוֹדְעִים,

שְׂעֻכְשִׁי
הֵם מִתְקוֹטְטִים זֶה עִם זֶה,
אִמָּנָם שְׂאֲחָר כֶּךָ
שׁוֹב יַעֲשׂוּ שְׁלוֹם בֵּינֵיהֶם.

אִם כֵּן הַבְּכִיּוֹת שֶׁל הַיְלָדִים,
אִף אֶחָד לֹא שָׁם לֵב אֲלֵיהֶם.

מה שאין כן
אם אדם הולך ברחוב,
והוא איש מבוגר,
ורואים שהוא בוכה,

מי שעובר על ידו
מתעוררת בו תשומת לב,
לדעת מה היא הסיבה
שהוא בוכה.

שבטח אדם מבוגר
אינו בוכה על שטויות.
לכן הבכיות של אדם מבוגר
גורם התעניינות,
אולי הוא יכול לעזור לו.

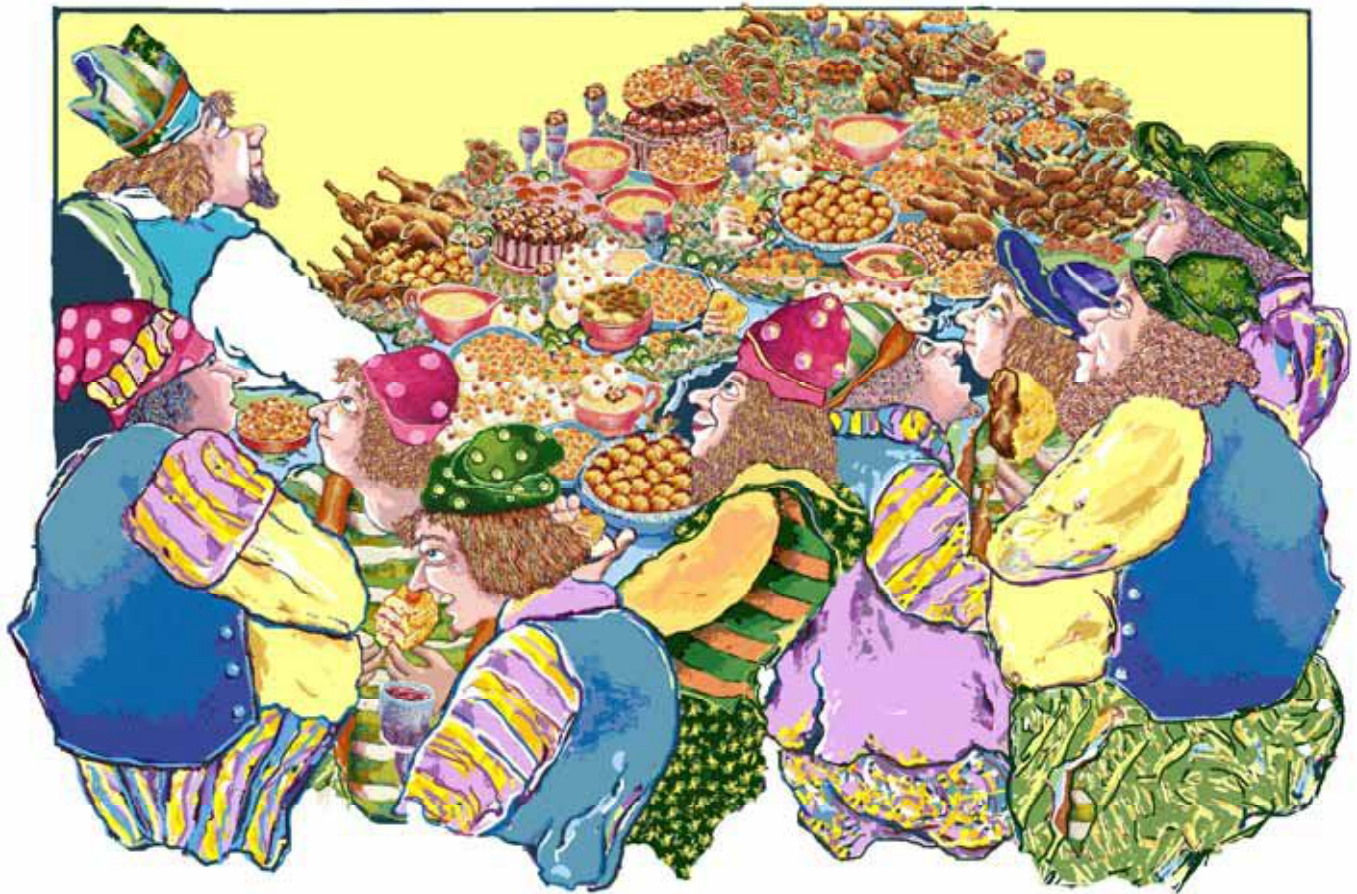
דוֹדֵי לִי וְאֲנִי לוֹ

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת נוח, מאמר: "אותו היהודי [ההוא יודאי]" אות ק"י

מִשָּׁל לְמֶלֶךְ,
שֶׁהִזְמִין אֶת אוֹהֲבוֹ,
לְסֵעוּדָה שֶׁהוּא עוֹשֶׂה
בְּיוֹם מְסוּיִם,
כְּדֵי שְׂאוֹהֵב הַמֶּלֶךְ
יֵדַע שֶׁהַמֶּלֶךְ רוֹצֵה בוֹ.

אָמַר הַמֶּלֶךְ:
"עֲתָה אֲנִי רוֹצֵה לְשִׁמוּחַ
עִם אוֹהְבֵי לְבָדוֹ,
וְאֲנִי מִתִּירָא,
שֶׁאֲנִי אֶהְיֶה בְּתוֹךְ הַסֵּעוּדָה
עִם אוֹהְבֵי,
יָבוֹאוּ כָּל אֱלוֹ הַשּׁוֹטְרִים הַמְּמוֹנִים,
וַיֵּשְׁבוּ עִמָּנוּ אֶל הַשּׁוֹלְחָן,
לְסֵעוּד סֵעוּדַת הַשְּׂמִחָה
עִם אוֹהְבֵי בְּיַחַד."

מָה עֲשֶׂה הָאוֹהֵב?
הוּא הַקָּדִים תְּבַשְׂלִים
שֶׁל יְרָקוֹת וּבֶשֶׂר שׁוֹר,
וְהַקָּרִיב לְאֵכוֹל
לְפָנֵי אוֹתָם הַשּׁוֹטְרִים הַמְּמוֹנִים,

וְאַחַר כֵּן יָשַׁב הַמֶּלֶךְ
עִם אוֹהָבוֹ,
לְאוֹתָהּ סְעוּדָה הָעֲלִיוֹנָה
מִכָּל מַעֲדָנֵי עוֹלָם.

וּבְעוֹד שֶׁהוּא עִם הַמֶּלֶךְ בְּלִבָּדוֹ,
שׂוֹאֵל מִמֶּנּוּ כָּל צָרָתוֹ,
וְהוּא נוֹתֵן לוֹ,
וְהַמֶּלֶךְ שִׂמַּח עִם אוֹהָבוֹ בְּלִבָּדוֹ,
וְזָרִים לֹא יִתְעַרְבוּ בִּיְגִיחָם.

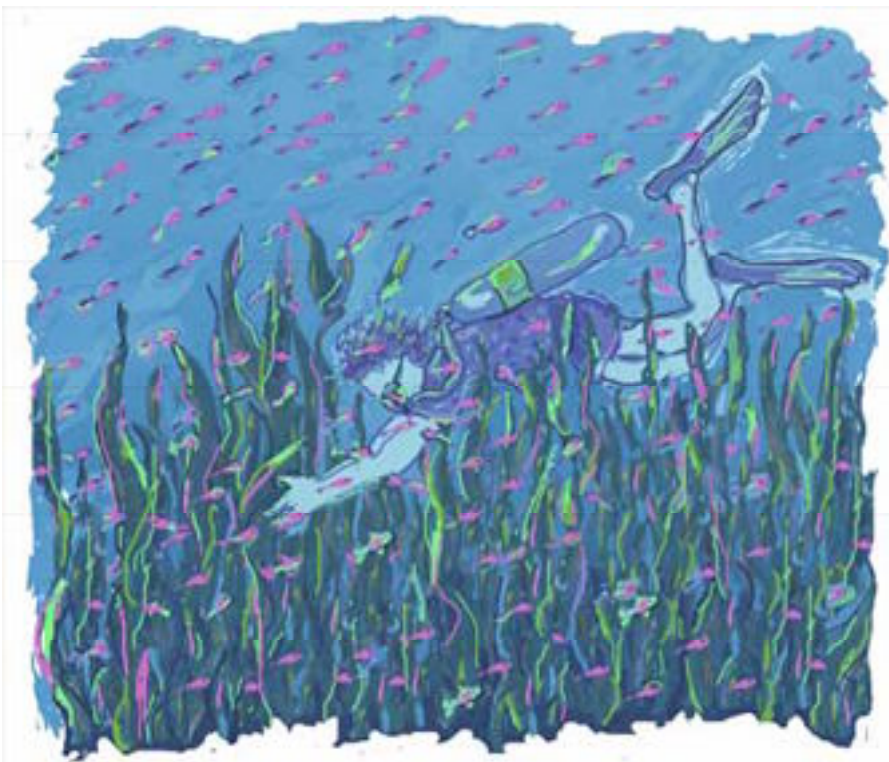
דָּגִים בַּיָּם

מתוך "כתבי בעל הסולם", מאמר: "תכונתה של חכמת הנסתר בכללה"

טַבַּע הַרוּחָנִי,
כְּטַבַּע הַדָּגִים בַּיָּם,
אֲשֶׁר הַגְּדוֹל בּוֹלֵעַ אֶת הַקָּטָן,
בְּשָׂעָה שֶׁהוּא חוֹשֵׁב מִמֶּנּוּ.

וּמְחַשְּׁבָה לְבַד פּוֹעֶלֶת כָּאֵן,
וְיִתֵּר אָמֶת אֵינּוּ מְחַשְּׁבָה,
אֶלָּא רְצוֹן וְרוּחַ,
כִּי מְחַשְּׁבָה אֵינָה מוֹעִילָה לְהַנִּיעַ
גַּם בַּעַל הַמְּחַשְּׁבָה עֲצָמוֹ,
וְאֵיךְ תַּנִּיעַ אֶת חֲבֵרוֹ?

אֶלָּא שֶׁהַרְצוֹן מְקַבֵּל וּמְצַטִּייר
מִדְמוֹת מְחַשְּׁבָה הַהִיא,
שֶׁל בַּעַל הַרְצוֹן הַגְּדוֹל,
וּפּוֹעֵל אֶצֶל הַקָּטָן מִמֶּנּוּ.

פִּיל

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", אגרת מ"ה, עמוד 741 (744)

הפִּיל

שֶׁאֵין לוֹ צִרִים
בְּעֲצֻמוֹתָיו,

אֵינוֹ יָכוֹל
לְהִטּוֹת רֵאשׁוֹ
לְאַחֲרָיו.

וּכְשֶׁרוֹצֶה
לְהִבִּיט לְאַחֲרָיו,
מְחַוֵּב לְטַלֵּטל וּלְהִפָּךְ
כֹּל אוֹרֵךְ קוֹמָתוֹ
מֵרֵאשׁוֹ עַד זָנְבוֹ.

זָאב וְתִישׁ

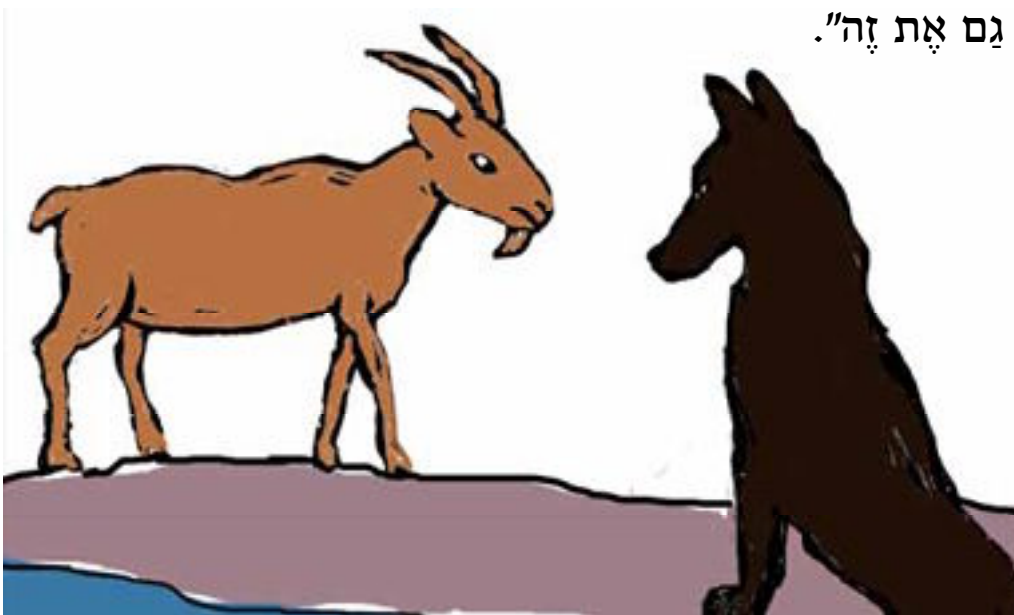
מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת בוא, מאמר: "ויהי היום - ויבא גם השטן בתוכם", אות י'

רוּעָה שְׂרָצָה
לְהַעֲבִיר צֹאנוּ
דֶרֶךְ נֶהָר אֶחָד,
וּבָא זָאב
לְהַתְגַּרֹּת בְּצֵאן.

רוּעָה הַמְנוּסָה,
לוֹקַח תִּישׁ גְּדוֹל
וְנוֹתְנוּ לְזָאב.

אָמַר:

"יִלְחַם עִם הַתִּישׁ
עַד שְׁאַעֲבִיר אֶת צֹאנִי
לְעֵבֶר הַנֶּהָר.
וְאַחַר כֵּן אָשׁוּב
וְאֶקַּח גַּם אֶת זֶה."

שׁוֹעַל מֶלֶךְ הַחַיּוֹת

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וישלח, מאמר: "וישתחו ארצה", אות ק"ז

יֵשׁ זְמַן
שֶׁהַשׁוֹעַל מוֹלֵךְ
עַל כָּל הַחַיּוֹת,

וְאֵז
אֵף עַל פִּי שֶׁהוּא
הַקָּטָן שֶׁבַּחַיּוֹת,
כּוֹלֵם מִשְׁתַּחֲוִים לוֹ.

ל'א ציפור

מתוך "כתבי בעל הסולם", מאמר "חכמת הקבלה והפילוסופיה"

אם רואים מרחוק
איזה תמונה שחורה,
על כל פנים מכירים בה
שאיננה אדם,
ואיננה ציפור.

הלא זה לראיה נחשבת,
כי אם הייתה יותר רחוקה,
לא היו יכולים להחליט
שאיננה אדם.

אָדָם - אָדָמָה לְעֵלְיוֹן

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וישב, מאמר: "חטאו משקה מלך מצרים והאופה", אות רמ"ז

כֹּל דְבָרֵי הָעוֹלָם,
כּוֹלָם מִפְּחָדִים
מִפְּנֵי צוּרַת אָדָם,
שֶׁהוּא מוֹשֵׁל עַל כּוֹלָם,
וְהוּא מְלַךְ עַל כּוֹלָם.

נחש בדרך

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וישלח, מאמר: "עם לבן גרתי", אותיות כ"ו - כ"ז

אָדָם הָיָה הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ,
וּבְעוֹד שֶׁהָיָה הוֹלֵךְ,
שָׁמַע עַל שׂוֹדֵד אֶחָד
שֶׁהָיָה אוֹרֵב בְּדֶרֶךְ.

פָּגַע בּוֹ אָדָם אַחֵר,
אָמַר לוֹ: "מִשָּׁל מִי אַתָּה",
אָמַר לוֹ: "מִגְדוּד צָבָא פְּלוֹנִי אָנִי".
אָמַר לוֹ: "נָטָה מִמְּנִי,
כִּי כָל הַקָּרֵב אֵלַי,
נָחַשׁ אֶחָד אָנִי מִבִּיא וְהוֹרְגוֹ".

הֵלֵךְ אוֹתוֹ הָאָדָם לְשֵׁר הַגְּדוּד,
וְאָמַר לוֹ: "אָדָם אֶחָד בָּא,
וְכָל מִי שֶׁקָּרֵב אֵלָיו,
מִבִּיא עָלָיו נָחַשׁ אֶחָד,
שֶׁנוֹשֵׁךְ אוֹתוֹ וּמֵת".

שָׁמַע שֵׁר הַגְּדוּד, וּפָחַד.
אָמַר: "מוֹטֵב לֵילֵךְ לְקִרְאָתוֹ
וּלְהִתְרַצוֹת עִמּוֹ".
אָבַל כְּשֶׁרָאָה הָאָדָם הֵהוּא
אֶת הַשֵּׁר הֵהוּא, פָּחַד,

אָמַר: "וַיֹּי לִי, הַשֵּׁר יִהְרָגְנִי עֵתָהּ!".
הִתְחִיל לְהַשְׁתַּחֲוֹת וּלְכַרֹּעַ לְפָנָיו.

אָמַר הַשֵּׁר: "אִם הִיא בְּיָדוֹ נָחַשׁ
שְׂיָכוֹל לְהַרוֹג,
לֹא הִיא כָּל כֵּךְ מִשְׁתַּחֲוֶה לְפָנָיו".
הִתְחִיל הַשֵּׁר לְהִתְגָּאוֹת, אָמַר:
"כִּיִּן שֶׁהוּא כָּרַע לְפָנָיו כָּל כֵּךְ,
לֹא אֶהְרָגְנִי".

טוב ומטיב

מתוך ספר "כתבי רב"ש" כרך ג', חלק "דרגות הסולם", מאמר (554): "כוח המחשבה", עמוד 1890

הָאָדָם מוֹכֵרָח לְלַכֵּת תְּמִיד
בְּמַצֵּב שֶׁל טוֹב,
הֵינּוּ, שֶׁהוּא חַי בְּעוֹלָם
שְׁכוּלוֹ טוֹב,
וְכֹל מֵה שֶׁהוּא מְרַגֵּשׁ -
הַכֹּל הוּא לְטוֹבָה.

וּבְזִמָּן שֶׁבְּלִי כֹל סִיבָה,
אֲנָשִׁים עוֹשִׂים לוֹ אִיזָה דְבַר רָע,
אֵל יַחֲשׁוּב שֶׁזֶהוּ דְבַר מְקַרָּה,

אֵלָא כֹּל הַפֵּעַס שְׁיֵשׁ לוֹ עֲלֵיהֶם,
אֲסוּר לְנִקּוּם בָּהֶם,
אֵלָא לּוֹמֵר שֶׁהַכֹּל הוּא מִהַשְּׁגָחָה.

וְזֶה הַנִּסְיוֹן שְׁרוּצִים לְנִסּוֹתוֹ,
אִם גַּם בְּזִמְנֵי כֵּזֶה
הוּא יְכוּל לְהַחֲזִיק בְּתוֹמָתוֹ,
וְלִהְיוֹת אוֹהֵב ה'.

וְעַל יְדֵי זֶה
שֶׁהוּא מִתְגַּבֵּר עַל יִצְרוֹ
וְכֹל הַכּוֹחוֹת שֶׁל הַפֵּעַס,
הוּא צָרִיךְ לְהַכְנִיס לְקְדוּשָׁה,
מִהַתְגַּבְּרוֹת הַזֹּאת
הָאָדָם נֶעֱשֶׂה בְּעַל כּוֹחַ.

כִּי הוּא יוֹדֵעַ שֶׁהַשׁוֹתֵף
מְלוּבָשׁ בּוֹ,
וְלֹא חוֹשֵׁב וְעוֹשֶׂה דְבָר
שֶׁלֹּא מִתְאִים לְשׁוֹתֵף.
אֵלָא חוֹשֵׁב עַל רוּמּוֹתוֹ
וּמְשִׁתּוֹקֵק שִׁיְהִי אֹר.

כְּמוֹ אַחֲרַיִם

מתוך ספר "כתבי רב"ש" כרך א', חלק "שלבי הסולם", מאמר: "מעוז צור ישועתי", עמ' 101

אָדָם מְצַד עֲצָמוֹ,
אֲפִילוֹ שְׂאִין בְּסִבִּיבְתוֹ
אֲנָשִׁים אַחֲרַיִם,
יֵשׁ לוֹ מְצַד עֲצָמוֹ חֶסְרוֹן
לְאֲכִילָה, וְשִׁתְיָה, וְשִׁינָה,
וְכֹדוּמָה.

אָבֵל אִם יֵשׁ
אֲנָשִׁים בְּסִבִּיבְתוֹ,
אִזּוֹ יֵשׁ עֲנִיִּין שֶׁל בּוֹשָׁה,
מֵה שְׂאֲחֲרַיִם
מְחַיִּיבִים אוֹתוֹ.

הוּא מוֹכָרְח
לְאָכוֹל וְלִשְׁתוֹת,
מֵה שְׂאֲנָשִׁים מְבַחוּץ
מְחַיִּיבִים אוֹתוֹ.

וְכֵן עֲנִיִּין זֶה נִיכָר
בְּעֵיקָר בְּהִלְבָּשָׁה,
שְׂאָדָם בְּבֵית
הוּא הוֹלֵךְ מְלוֹבֵשׁ
בְּמָה שְׂנוּחַ לוֹ.

מה שאין כן
כשהולך בין אנשים,
הוא מוכרח ללכת מלובש
כפי שהאחרים מבינים.

ואין לו בחירה,
מטעם שעניין בושה
מחייב אותו ללכת
לפי טעמים.

אֲנָשִׁים אַחֲרִים

מתוך ספר "כתבי רב"ש" כרך ג', חלק "דרגות הסולם", מאמר קל"ח: "לשמשני"

כֹּל הַחֲסָרוֹנוֹת

שֶׁהָאָדָם רוֹאֶה אֶצֶל אַחֲרִים,
אִם הוּא מְאֲמִין שֶׁהֵם שְׁלוֹ,
אִז יֵשׁ לוֹ מָה לְתַקֵּן.

נִמְצָא שְׂכַל הָעוֹלָם
מְשֻׁמָּשִׁין אוֹתוֹ
בְּזֶה שֶׁמְמַצִּיאִים לוֹ
אֶת הַחֲסָרוֹנוֹת שְׁלוֹ,

וְהוּא לֹא צָרִיךְ לְחַפֵּשׂ בְּעֵצְמוֹ,
אֲלֵא הֵם עוֹשִׂים לוֹ טוֹבָה גְּדוֹלָה
בְּזֶה שֶׁמְמַצִּיאִים לוֹ
אֶת הַחֲסָרוֹנוֹת שְׁלוֹ.

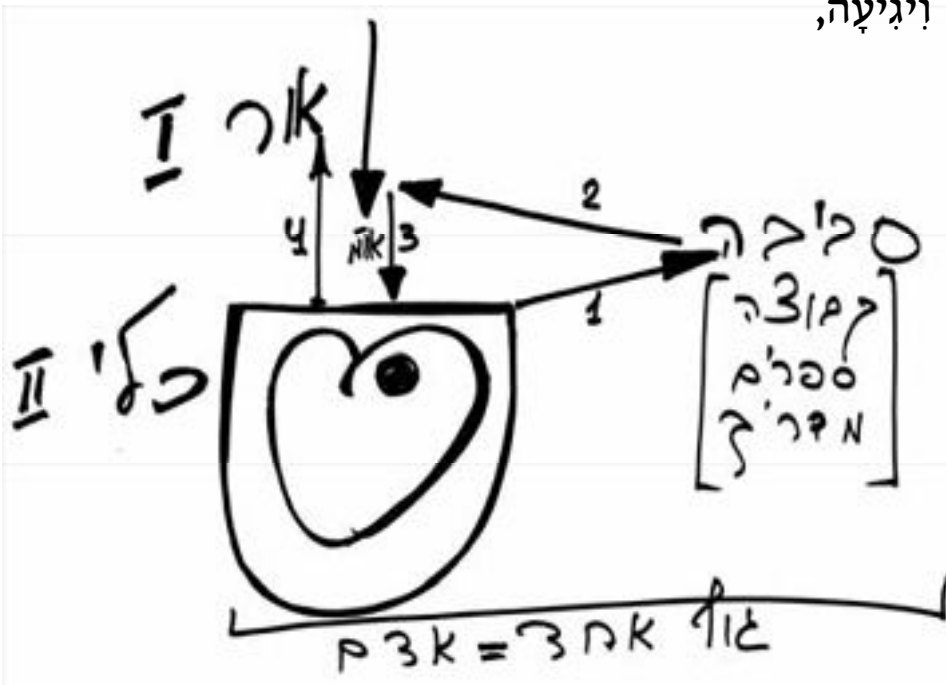
מעל העיגול

ספר "שמעת", מאמר רכ"ה: "להגביה את עצמו"

אי אפטר
להגביה את עצמו
מעל לעיגול שלו.

לכן האדם מוכרח
לינוק מתוך הסביבה שלו.
ואין לו שום עצה,
אלא דרך לימוד וגיעה רבה.

לכן, אם האדם
בוחר לעצמו סביבה טובה,
אזי הוא מרוויח זמן וגיעה,
ועושה נמשך
לפי הסביבה שלו.

שרטוט מתוך השיעור היומי (8.10.08) על אגרת רב"ש

הַפְּלִי הַרוֹחָנִי

מתוך הכנה לשיעור היומי (26.6.08)

רוֹחָנִיּוֹת מִתְחִילָה
מֵהִנְטִיָּה לְחִיבוֹר.
כִּי רַק מִתּוֹךְ הַחִיבוֹר
בֵּין רְצוֹנוֹת כְּאֵלֶּה כְּמוֹהוּ,
שְׂכּוֹלִים "תּוֹעִים בְּשָׂדֶה",
הָאָדָם מְגַלֶּה אֶת הַפִּיוּן.

עֲרֵבוֹת

מתוך שיעור (3.3.09) על מאמרי "דרגות הסולם" מתוך ספר "כתבי רב"ש" חלק ג'

פְּתָאוֹם

בָּאָה מְשֹׁאֵית הַבֵּיתָה

וּפּוֹרְקֵת בְּסֵלוֹן

סֵל מְצַרְכִּים.

מֵאִיפֹה הִיא בָּאָה?

מֵאִיפֹה

שְׁכַל אֶחָד וְאֶחָד

מֵיִצָר,

וְעוֹזֵב כֹּל פְּרֵי עֵמְלוֹ

אֵי שֵׁם בַּחֲבֵרָה.

גִּלְגַּל קָטָן

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "השלום בעולם"

הִיחִיד מְשׁוּעָבֵד
בְּאוֹפֶן מוֹחֲלָט
לְצִיבוֹר,

כְּדוֹגְמַת
גִּלְגַּל קָטָן
בְּמִכּוֹנָה.

כִּי הוּא נוֹטֵל
כֹּל חֵייו וְאוֹשְׁרוֹ
מֵאוֹתוֹ הַצִּיבוֹר,

וְעַל כֵּן
טוֹבַת הַצִּיבוֹר,
וְטוֹבַתוֹ הַפְּרָטִית
הֵם הַיִּינוֹ הַד.

עוֹלָם אֶחָד

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "השלום בעולם"

כֹּל הָעוֹלָם נְחָשְׁבִים
לְצִיבוֹר אֶחָד,
וּלְחִבְרָה אַחַת,

כְּלוֹמֵר, כֹּל יַחִיד בְּעוֹלָם,
מֵתוֹךְ שְׂיוֹנֵק לְשֵׁד חַיִּי
וְהַסְפָּקְתוֹ
מִכֹּל בְּנֵי הָעוֹלָם כּוֹלוּ -

נַעֲשֶׂה בְּזֶה מְשׁוּעָבָד,
לְשָׂרֵת וְלְדָאוֹג
לְטוֹבַת הָעוֹלָם כּוֹלוּ.

שְׁלוֹם הָעוֹלָם

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "השלום בעולם"

בְּתִקּוּפוֹת הַהִיסְטוֹרְיָה הַקְּדוּמוֹת,
הָיָה מְרַחֵק יְנִיקַת הַיְחִיד מִהַצִּיבּוֹר
מְשׁוֹעֵר רַק בְּהִיקָף שֶׁל מְשַׁפָּחָה אַחַת.

כְּלוּמֵר, הַיְחִיד לֹא נֶצְרַךְ לְסִיוֵעַ כְּלָשָׁהוּ
אֲלֵא רַק מִבְּנֵי מְשַׁפָּחָתוֹ.
אֲשֶׁר אָז, הָיָה מוֹכֶרֶח לְהִשְׁתַּעֲבֵד
רַק לְבְּנֵי הַמְּשַׁפָּחָה שְׁלוֹ.

וּבְתִקּוּפוֹת מְאוּחָרוֹת יוֹתֵר,
נֶצְטַרְפוּ הַמְּשַׁפָּחוֹת לְעֵיִרוֹת וְלְגִלְלוֹת,
וְנַעֲשָׂה הַיְחִיד מְשׁוֹעֵבֵד לְעִירוֹ.

וְאַחַר כֵּן
כִּשְׁנֶצְטַרְפוּ הָעֵיִרוֹת וְהַגִּלְלוֹת לְמַדִּינּוֹת
הָיָה הַיְחִיד מְסַתֵּיֵעַ בְּאוֹשֶׁר חַיּוֹ
מִכָּל בְּנֵי הַמְּדִינָה,
הֵינָה נַעֲשָׂה עִם זֶה מְשׁוֹעֵבֵד
לְכָל בְּנֵי הַמְּדִינָה.

וְעַל כֵּן בְּדוֹרֵנוּ זֶה,
כִּשְׁכָּל יְחִיד מְסַתֵּיֵעַ בְּאוֹשֶׁר הַחַיִּים שְׁלוֹ,
מִכָּל מְדִינּוֹת הָעוֹלָם,
הֵינָה הַכֶּרֶח הוּא,

שְׁהִיחִיד נַעֲשֶׂה בְּשִׁיעוֹר הַזֶּה
מְשׁוּעָבָד לְכָל הָעוֹלָם כּוֹלוֹ,
כְּמוֹ הַגִּלְגָּל בְּתוֹךְ הַמְּכֹנָה.

וּלְפִיכֶךְ
אֵין לְהַעֲלוֹת עַל הַדַּעַת אֶת הָאֲפָשָׁרוֹת
לַעֲשׂוֹת סְדָרִים טוֹבִים וּמְאוֹשְׁרִים
בְּדַרְכֵי שְׁלוֹם בְּמְדִינָה אַחַת,
כְּאֲשֶׁר לֹא יִהְיֶה כֵּן בְּכָל מְדִינוֹת הָעוֹלָם,
וְכֵן לְהַפְּדוֹ.

כִּי בְּתִקּוּפַתְנוּ אָנוּ,
כְּבָר מְקוֹשְׁרוֹת הַמְּדִינוֹת
בְּהַסְפָּקַת מְשָׁאֵלוֹת הַחַיִּים,
כְּמוֹ הַיְחִידִים בְּמִשְׁפַּחְתָּם
בְּתִקּוּפוֹת הַקְּדָמוֹנִיּוֹת,

וּלְפִיכֶךְ אֵין לְדַבֵּר וְלַעֲסוֹק עוֹד,
מְסָדָרִים צוֹדְקִים הַמְּבַטִּיחִים
שְׁלוֹם מְדִינָה אוֹ אוֹמָה אַחַת.
אֲלֹא רַק מְשָׁלוֹם הָעוֹלָם כּוֹלוֹ.

כִּי טוֹבָתוֹ וְרַעְתּוֹ
שֶׁל כָּל יְחִיד וְיְחִיד בְּעוֹלָם
תְּלוּי וּמְדוּד בְּמִידַת טוֹבַת
הַיְחִידִים שֶׁבְּכָל הָעוֹלָם כּוֹלוֹ.

כָּאֵב קֶטָן

מתוך ספר "שמעתי", מאמר א': "אין עוד מלבדו"

אִם יֵשׁ לְאָדָם כָּאֵב
בְּאִיזָה אֵיבָר קֶטָן שֶׁהוּא,
מִכֹּל מְקוֹם הַכָּאֵב מוֹרְגֵשׁ
בְּעֵיקָר בַּמוֹחַ וּבַלֵּב,
כִּי הַלֵּב וְהַמוֹחַ
הֵם כְּלֻלוֹת הָאָדָם.

הַעֵיקֶר הַפְּוֹנָה

מתוך הספר "כתבי בעל הטולם", מאמר: "הקדמת פי חכם"

אָדָם הַמִּפְקִיד
אָבְנִים טוֹבוֹת וּמְרַגְלִיּוֹת
בְּכָלִי,

וְאוֹמֵר לְאוֹהָבוֹ: "קַח לְךָ הַכָּלִי,
אִמְנָם תִּשְׁמֹר אוֹתוֹ
מִן הַגְּנָבִים וְהַלִּיסְטִים",

וְנִמְצָא
שְׂכַל הַמְדוּבָר בִּינֵיהֶם
הוּא מֵהַכָּלִי לְבַד,

אָבֵל עֵיקֶר הַפְּוֹנָה
הִיא עַל הָאָבְנִים הַטוֹבוֹת
הַמוֹפְקָדוֹת שָׁמָּה.

מִפָּה שֶׁל עֵיר

משל מתוך ספר "כתבי רב"ש" כרך ג', חלק "דרגות הסולם", מאמר 570: "השגה כללית ופרטית", עמוד 1901

אָדָם רוֹאֵה מְרַחֵק עֵיר גְּדוֹלָה,
וְרוֹאֵה מְרַחֵק שְׂמֵסְתוּבְבִים בְּעֵיר אֲנָשִׁים,
וְרוֹאֵה סִימָנִים שֶׁל בָּתִּים,
אָבֵל זֶה נִקְרָא רְאִיָּה כְּלָלִית,
כִּי כָל הַפְּרָטִים כְּלוּלִים בְּעֵיר.

זֹאת אוֹמְרָת, אֲפִילוֹ אַחַר כֵּן
שְׂמֵת־קָרֵב לְעֵיר, וְנִכְנָס בְּתוֹכָהּ,
וְרוֹאֵה כָּל פְּרָט וּפְרָט בְּפָנָי עֲצָמוֹ,
הַיֵּינוּ, הַיּוֹפֵי שֶׁל הָעֵיר,
צוֹרֵת הַבָּתִּים וְהַגְּנִים וְהַמְּגַדְלִים,

וְעוֹשְׂרָה שֶׁל הָעֵיר,
שֵׁישׁ לָהּ הַרְבֵּה בְּתֵי חֲרוֹשֶׁת,
וְהַרְבֵּה חֲנוּיּוֹת, מְלֵאוֹת כָּל טוֹב,
בְּכָל מִינֵי סְחוּרוֹת שֵׁישָׁנָם בְּעוֹלָם,
הַרְבֵּה בְּנֻקִּים,

וְאוֹפֵי שֶׁל הָאֲנָשִׁים,
אֲנָשִׁים טוֹבִים וְרָעִים,
חֲכָמִים וְעַמֵּי הָאָרֶץ,
וְיּוֹפֵי שֶׁל אֲנָשִׁים
קִטְנִים אוֹ גְּדוֹלִים,
וְכֹדוּמָה.

אָבֵל מִכָּל מְקוֹם
לֹא נִתְוֹסֵף לוֹ שׁוּם דְּבָר עַל הַכָּלָל,
הֵינּוּ, שְׂמֵרְחוּק הָיָה רוֹאֵה עִיר,
וְגַם עֲכָשְׁיוֹ.

וּכְשׁוֹאֲלִים אוֹתוֹ:
"אֵיפֹה הָיִיתָ?"
הוּא מְשִׁיב לָהֶם:
"אֲנִי הָיִיתִי בְּעִיר",

הֵינּוּ, הֵן מִרְחוּק וְהֵן מְקֻרָב,
הַכָּל הִיא אוֹתָהּ עִיר.
וְרַק הַתּוֹעֵלֶת הוּא מֵהַפְּרָטִים,
שֵׁשׁ לוֹ עֲכָשְׁיוֹ הַהֲתַפְּעָלוֹת
מִמָּה שֶׁרְאָה בְּתוֹךְ הָעִיר.
מִמָּה שֶׁלֹּא הָיָה לוֹ מְקוֹדֵם.

הֵגַם כְּשֶׁהָיָה מִחוּץ לְעִיר,
הָיָה יוֹדֵעַ שֵׁשׁ הַרְבֵּה פְּרָטִים,
מִכָּל מְקוֹם הַהֲתַפְּעָלוֹת
לֹא הָיִיתָה לוֹ,
כְּשֶׁהָיָה בְּעִיר הָיָה לוֹ הִיכּוֹלֶת
לִיהְנוֹת מִכָּל הַפְּרָטִים,
מֵה שֶׁאֵין בֵּן מֵהַכָּלָלוֹת שֶׁל הָעִיר
לֹא הָיָה יָכוֹל לִיהְנוֹת.

לונדון העיר

מתוך ספר "שמעתיו", מאמר צ"ח: "רוחניות נקרא, מה שלא יתבטל לעולם"

כל מדרגה ברוחניות
הוא מציאות,
שכולם רואים המציאות.

כמו שכולם
שבאים לעיר לונדון
באנגליה,

כולם רואים
מה שיש בעיר,
ומה שמדברים בעיר.

מְקוֹם בְּמִצִּיאוֹת

מתוך ספר "שמעתיו", מאמר צ"ח: "רוחניות נקרא, מה שלא יתבטל לעולם"

מִצִּיאוֹת מְקוֹם בְּרוּחָנִיּוֹת
נִקְרָא "מְקוֹם מִצִּיאוֹת",
מִטַּעַם שֶׁכֹּל מִי שֶׁבָּא לְשֵׁם,
הַיְינוּ, לְמְקוֹם הַהוּא,
רוֹאֶה אוֹתָהּ צוֹרֶה כְּמוֹ הַשָּׁנִי.

מֵה שְׂאֵם כֵּן דְּבַר דְּמִיּוֹנִי
אֵינוֹ נִקְרָא "מְקוֹם מִצִּיאוֹתִי",
מִשׁוּם שֶׁהוּא דְּמִיּוֹנִי,
אֲזִי כֹל אֶחָד מְדַמֶּה לְעֶצְמוֹ
בְּאוֹפֵן אַחֵר.

אין העדר ברוחני

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר "פתיחה לחכמת הקבלה", אות צ"ו, עמ' 184

כל שינוי מקום
הנאמר ברוחניות,

אין הפירוש שנעדרה
ממקומה הקודם
ובאה למקום החדש,
בדרך העתקת מקום
בגשמיות,

אלא רק תוספת יש פאן,
כי באו למקום החדש
וגם נשארו במקומם הקודם.

זמן ומקום

מתוך מאמרו של בעל הסולם: "פתיחה לפירוש הסולם" (אות ס"א)

בְּחֹכְמַת הַקְּבָלָה,
כֹּל הַבֵּיטוּיִים שֶׁהֵם
בְּזִמְן וּמְקוֹם,
תִּדְעַ שְׂאִין הַמְּדוּבָר
בְּזִמְן וּמְקוֹם הַמְּדוּמִים
הַנוֹהָגִים בְּגִשְׁמִיּוֹת,

כִּי כָּאֵן הַכּוֹל הוּא
לְמַעַלָּה מִן הַזִּמְן
וּלְמַעַלָּה מִן הַמְּקוֹם.

אַלֶּא "קוֹדֶם" וְ"אַחַר כָּךְ"
פִּירוּשׁוֹ סִיבָה וּמְסוּבָב,
אֲשֶׁר אֶת הַסִּיבָה
אָנוּ מְכַנִּים "קוֹדֶם",
וְאֶת הַמְּסוּבָב
אָנוּ מְכַנִּים "אַחַר כָּךְ",
מִפְּנֵי שְׂכַל סִיבָה
הִיא קוֹדֶמֶת לְמְסוּבָב מְמֻנָּה.

* * *

וְעִנִּין "מַעַלָּה", "מְטָה",
"עֲלִיָּה", "יְרִידָה" -
הֵם שִׁיעוּרֵי עֲבִיּוֹת וְזָכוֹת.

כִּי "עֲלִיה" פִּירוּשָׁה
הַזְדַּכְכוֹת.
וְ"יְרִידָה" פִּירוּשָׁה
הַתְּעַבּוֹת.

* * *

וּכְשָׁאֵנוּ אוֹמְרִים,
שׁ"מִדְרָגָה תַּחְתּוֹנָה עֲלֵתָה לְמַעְלָה",
פִּירוּשׁוֹ שֶׁהַתַּחְתּוֹנָה נִזְדַּכְכָּה
וְנִעְשְׂתָה כֹּל כֶּךָ זָכָה,
כְּמוֹ הַמְדְרָגָה הָעֲלִיוֹנָה.

וְעַל כֵּן נִבְחַן שְׁנֵתְדַבֵּקָה בָּהּ,
כִּי הַשְׂוֹאֵת הַצּוֹרָה
מִדְּבִיקָה הַרוֹחֲנִיִּים זֶה בְּזֶה.

וְכֵן כְּשָׁאֵנוּ אוֹמְרִים,
שׁ"הַתַּחְתּוֹן מִלְּבִישׁ הָעֲלִיוֹן",
פִּירוּשׁוֹ שֶׁנִּעְשְׂתָה בּוֹ
הַשְׂוֹאֵת הַצּוֹרָה
לְחִיצוֹנִיּוֹת שְׁבַעֲלִיוֹן.

כִּי הַדְּבִקוֹת
בְּחִיצוֹנִיּוֹת שֶׁל הָעֲלִיוֹן
אֵנוּ מְכַנִּים
"הַלְּבָשָׁה לְעֲלִיוֹן".

* * *

וְכֵן כָּל שְׂאֵר הַדְּבָרִים,
הַמְדוּמִים בְּזִמְן אוֹ בַּמָּקוֹם,
תִּשְׁכִּילֶם בַּדֶּרֶךְ הַזֶּה,
דְּהֵינּוּ, בְּמוֹבָנִים רוֹחֲנִים
לְפִי הָעֵנָן.

אָבֹן נְחָצֶבֶת מֵהָר

משל של בעל הסולם מתוך ספר "תלמוד עשר הספירות", "הסתכלות פנימית" חלק א' (אות ד')

כְּמוֹ שְׂדָבֵר גִּשְׁמִי,
מִתְחַלֵּק וְנִחְתָּךְ וְנִבְדָּל,
בְּגִרְזֹן,
וּתְנוּעָה בְּהִרְחַקַת מְקוֹם
בֵּין חֶלֶק לְחֶלֶק,

כְּמוֹ כֵּן דְּבַר רוֹחֲנִי,
מִתְחַלֵּק וְנִחְתָּךְ וְנִבְדָּל,
בְּסִיבַת שִׁינוּי צוּרָה
מִחֶלֶק לְחֶלֶק,

וּלְפִי הַשִּׁיעוֹר
שֶׁל הַהִשְׁתַּנּוּת,
כֵּן יִשׁוּעַר הַמְרַחֵק
מִחֶלֶק לְחֶלֶק.

רְחוּק וְקָרוֹב

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "פתיחה לחכמת הקבלה" (אות י"ג)

כְּמוֹ שֶׁהַגְּשָׁמִים
נִפְרָדִים זֶה מִזֶּה
עַל יְדֵי רִיחוּק מְקוֹם,

כֵּן נִפְרָדִים הָרוּחָנִיִּים זֶה מִזֶּה
עַל יְדֵי שִׁינוּי הַצּוּרָה שִׁבְהֵם,
וּמִתְדַבְּקִים זֶה בְּזֶה
לְפִי מִידַת הַשְׁוֹאֵת הַצּוּרָה.

כְּמוֹ לְמִשְׁלַבְּעוֹלָם הַזֶּה
שְׁנֵי בְּנֵי אָדָם
הַקְּרוֹבִים בְּדַעְתָּם זֶה לְזֶה,
הֵם אוֹהֲבִים זֶה אֶת זֶה.
וְאֵין רִיחוּק מְקוֹם פּוֹעֵל עֲלֵיהֶם,
שִׁיתְּרַחֲקוּ זֶה מִזֶּה.

וּבַהֶפֶךְ,
כְּשֶׁהֵם רְחוּקִים זֶה מִזֶּה
בְּדַעוֹתֵיהֶם,
הֵרִי הֵם שׁוֹנְאִים זֶה אֶת זֶה,
וְקִרְבַת הַמְּקוֹם
לֹא תִקְרַב אוֹתָם בְּמֵאוּמָה.

הֵרִי שְׁשִׁינוּי הַצּוֹרָה שְׁבַדְעַתְּם,
מִרְחִיקֶם זֶה מִזֶּה,
וְקִרְבַת הַצּוֹרָה שְׁבַדְעַתְּם,
מְקַרְבֵם זֶה אֶל זֶה.

אוֹ אִם לְמִשְׁלַבְּעוֹלָם,
טְבִיעוּ שֶׁל הָאֶחָד
הוּא הַפּוֹךְ בְּכֹל בְּחִינוֹתָיו
כְּנֶגֶד טְבִיעוּ שֶׁל הַשֵּׁנִי,
הֵרִי הֵם רְחוּקִים זֶה מִזֶּה
כְּרִחוּק מִזְרָח מִמְעֶרֶב.

רֹאשׁ הַשָּׁנָה

מתוך ספר "כתבי רב"ש" כרך ב', חלק "אגרות", אגרת כ"ט, עמ' 1472

"רֹאשׁ" נִקְרָא
בְּחֵינֵת שׁוֹרֵשׁ,
שְׁמִשׁוֹרֵשׁ זֶה
יוֹצֵא הָעֲנָפִים.

וְתִמִּיד הָעֲנָפִין נִמְשָׁכִים
לְפִי מָהוּת הַשׁוֹרֵשׁ,
כִּי מִשׁוֹרֵשׁ שֶׁל תְּפוּחֵי זֶהָב
לֹא יִמְשַׁךְ עֲנָפִים שֶׁל תְּפוּחֵי-עֵץ.

וְהַשׁוֹרֵשׁ וְהָרֹאשׁ
שֶׁהָאָדָם מְסַדֵּר לְעֲצָמוֹ
בְּתַחֲלִיתוֹ,
בֶּן הוֹלֵךְ וּמְמַשִּׁיךְ
אֶת סֵדֶר הַחַיִּים שְׁלוֹ,

כִּי הַשׁוֹרֵשׁ
הוּא כֹל הַיְסוּד
שֶׁעָלָיו נִבְנָה
כֹּל הַבְּנֵן.

חוק חֲכָמֵי הַטֵּבַע

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "אהבת ה' ואהבת הבריות"

כֹּל עֵנָף
טָבַעוּ וְחוּקוּ
כְּשׁוֹרְשׁוֹ.

וְכֹל הָעֲנָיִינִים
הַנְּהוּגִים בְּשׁוֹרֵשׁ,
יִתְרַצֶּה בָּהֶם הָעֵנָף שְׁלוֹ
וַיֵּאָהֵב אוֹתָם
וַיַּחְמְדֵם
וַיִּפִּיק מֵהֶם תּוֹעֵלָתוֹ.

וְלַעֲוֹמְתָם,
כֹּל הָעֲנָיִינִים
שְׂאִינָם נְהוּגִים בְּשׁוֹרֵשׁ,
גַּם הָעֵנָף שְׁלוֹ מִתְרַחֵק מֵהֶם,
וְלֹא יוּכַל לְסוּבְלָם
וְנִיזוֹק מֵהֶם.

לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וישלח, מאמר "ויחבקהו ויפול על הארץ", אות קכ"ו

כֹּל הַדְּבָרִים שֶׁבְּעוֹלָם הַזֶּה
תְּלוּיִים לְמַעַלָּה.

וּכְשֶׁמִּסְתַּכְּמִים לְמַעַלָּה תַּחֲלֶה,
מִסְתַּכְּמִים גַּם כֵּן לְמַטָּה.

וְכֵן אֵין מְמַשָּׁלָה לְמַטָּה,
עַד שְׁנִיתְנָה הַמְּמַשָּׁלָה מִלְּמַעַלָּה.

וְכֵן הַכֹּל תְּלוּי זֶה בְּזֶה.
שְׁכַל הַנַּעֲשֶׂה בְּעוֹלָם הַזֶּה,
תְּלוּי בְּמָה שֶׁנַּעֲשֶׂה מִלְּמַעַלָּה.

חֹתֶם וְנַחְתֶם

מתוך הקדמה של בעל הסולם לספר "תלמוד עשר הספירות" (אות קמ"ד)

ד' הַעוֹלָמוֹת

הַנִּקְרָאִים בְּחֹכְמַת הַקְּבָלָה:
אֲצִילוֹת, בְּרִיאָה, יְצִירָה, עֲשִׂיָּה,

בְּעֵת שְׁנִשְׁתַּלְּשְׁלוֹ וַיֵּצְאוּ,

הִנֵּה יֵצְאוּ זֶה מִזֶּה,

בְּבַחֲיַנַּת חֹתֶם וְנַחְתֶם,

כְּלוֹמֵר,

כְּמוֹ שְׁכַל מֶה שְׁנִמְצָא

רְשׁוּם בְּחֹתֶם

מִתְגַּלֶּה בְּהֶכְרַח וַיּוֹצֵא

בְּדַבַּר הַנִּחְתֶּם מִמֶּנּוּ,

לֹא פְחוֹת וְלֹא יוֹתֵר.

אין חדש

מתוך הקדמה של בעל הסולם לספר "תלמוד עשר הספירות" (אות קמ"ד)

אותם החידושים
המתחדשים ובאים היום
בעולם הזה,

הנה מוכרח כל חידוש
להתגלות מקודם
מלמעלה
בעולם האצילות,

ומשם
בא ומשתלשל
ונגלה לנו
בעולם הזה.

שרטוט מתוך שיעור (13.06.08) על מאמרו של בעל הסולם: "קבלה ופילוסופיה"

אוֹצֵר בְּכִיס

מתוך כתבי "הדור האחרון" חלק ב', פרק: "קונטקט עימו ית", עמ' 840

אָדָם שֵׁישׁ לוֹ אוֹצֵר בְּכִיסוֹ
וְאִינוּ יוֹדְעַ
וּבֹא אֶחָד וְהוֹדִיעַ לוֹ
מָה שֵׁישׁ לוֹ בְּכִיסוֹ
אֲשֶׁר בְּאַמַּת עֵתָה נִתְעַשֵּׂר.

וְעַם כָּל זֶה
אֵין כָּאֵן שׁוֹם חֶדֶשׁ לוֹ
וְאֵין מִמָּה לְהִתְרַגֵּשׁ
כִּי בַמְצִיאוֹת הַמְמַשִּׁי
לֹא נִתְחַדֵּשׁ דְּבָר.

כֵּן הַזֹּכָה לְחֻבִּיבוֹת יִתִּירָה
לְדַעַת שֶׁהוּא בֶּן לְמָקוֹם,
אֵין לוֹ שׁוֹם שִׁינוּי מִשֶּׁהוּ
בְּהַמְצִיאוֹת הַמְמַשִּׁי,
אֲלֹא יִדְיָעָה מָה שֶׁלֹּא יִדְעַ
מִקוֹדָם לְכֹן.

אור בורא את הכלי

מתוך מאמרו של בעל הסולם: "פתיחה לחכמת הקבלה", אות ד'

א

יש כלל גדול
בעניין הכלים:

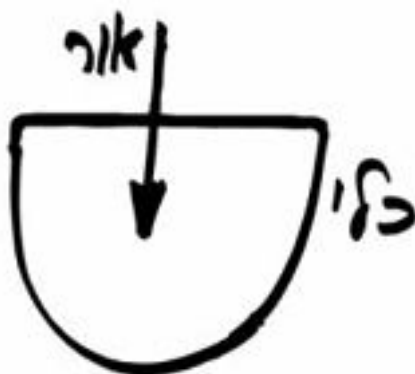

התפשטות האור
והסתלקותו
הוא עושה את הכלי
רצוי לתפקידו.

כי כל עוד הכלי
לא נפרד פעם מהאור שלו,
הרי הוא נכלל עם האור
"ובטל אליו"
כגר בפני האבוקה".

ב

וענין הביטול הזה הוא,
מפני שיש הפכיות ביניהם
הרחוקה מקצה אל הקצה.

כי האור הוא שפע
הנמשך יש מיש.
והפכי אליו הוא הכלי,
שהוא הרצון הגדול

לקבל את השפע ההוא,
שהוא כל שורשו.

ולפיכך

בהיותם כרוכים זה בזה יחד,
מתבטל הרצון לקבל באור שבו,
ואינו יכול לקבוע את צורתו,
אלא אחר הסתלקות האור ממנו
פעם אחת.

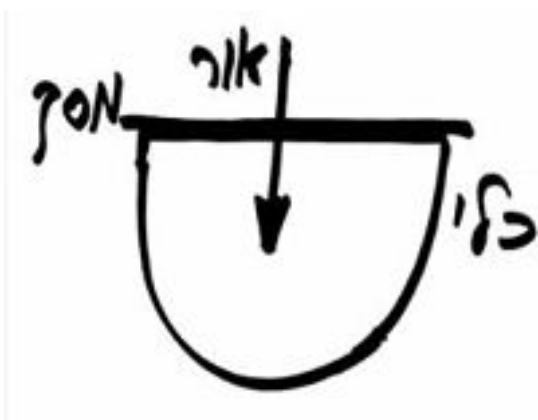

ג

כי אחר הסתלקות האור ממנו,
הוא מתחיל להשתוקק מאוד אחריו.
והשתוקקות הזאת
קובעת ומחליטה
את צורת הרצון כראוי.

ואחרי כן

כשהאור חוזר ומתלבש בו,
הוא נבחן מעתה
לב' עניינים נבדלים:
כלי ואור,
או גוף וחיים.

וזה עניין

עמוק מכל עמוק.

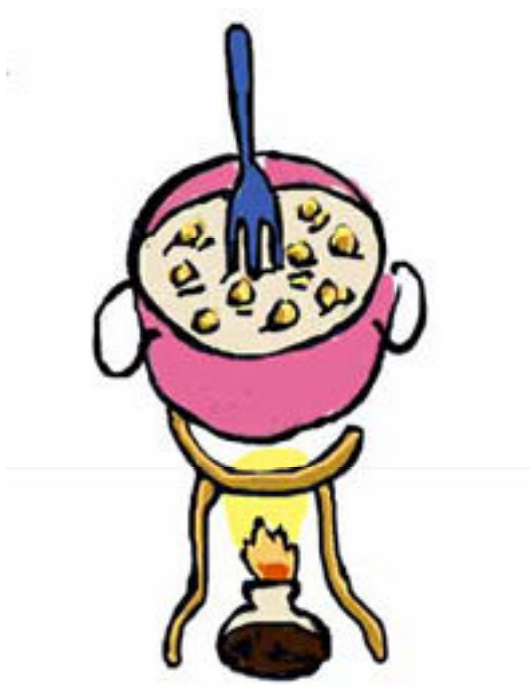
מַר וּמְתוֹק

מתוך שיעור (17.7.08) על מאמרים של "מתן תורה"

אֵין מַר בְּלִי מְתוֹק,
וְאֵין מְתוֹק בְּלִי מַר.

אֶלָּא אַחֲרֵי הַמַּר
דְּוֹקָא טוֹב הַמְתוֹק,

וְאַחֲרֵי הַמְתוֹק
צָרִיךְ לְהוֹסִיף תְּמִיד
קִצֵּת מַר.

מהו אוצר

מתוך ספר "שמעת", מאמר ל"ח: "יראת ה' הוא אוצר"

אוצר נקרא הפלי,
ששם נותנים את הרכוש.
למשל, תבואות נותנים במחסן,
ודברים יקרי ערך
נותנים במקום יותר שמור.

ואין אנו יכולים לומר,
ש"יש לנו אוצרות יין,
השמורים שהיין לא יתקלקל,
שפכנו אותם בשקים חדשים".
או ש"לקחנו הרבה קמח בחביות".

אלא כמו שנהוג,
יין,
הפלי שלהם חביות וכדים.
וקמח, הפלים שלהם
הוא שקים ולא חביות.

כְּלִי מְנוּקָב

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", חלק "אגרות", אגרת נ"ז, עמ' 763

כְּמוֹ הַשּׂוֹאֵב
בְּכָלִי מְנוּקָב,

שְׁהוֹלֵךְ וְשׂוֹאֵב
כָּל הַיּוֹם,
וְאֵין לוֹ טִיפַת מַיִם
לְרוֹת צְמָאוֹנוֹ,

כִּד
כָּל מֵה שֶׁפֶּעַל בְּעִבּוּדְתוֹ
בְּיוֹם הָאֶתְמוּל,
נִמְצָא כְּמוֹ נִשְׂרָף כָּלִיל
בְּיוֹם מְחָר.

וְכָל יוֹם
וְכָל רִגְעַה,
צָרִיךְ לְהִתְחִיל מְחֻדָּשׁ,
כְּמוֹ שֶׁלֹּא פֶּעַל כְּלוּם מִיָּמָיו.

מסביב לעיגול

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "גוף ונפש", עמ' 47

כי עובדה היא,
וגלוי לכל,
אשר האדם, הוא מטבעו,
בעל ספיקות.

וכל מסקנה
שהשכל האנושי,
קובע אותה לנדאית -
כעבור זמן יסתפק בזה!

ומכיון שכן,
מכפיל חוזק עיונו,
וממציא לו מסקנה אחרת,
ושוב קובע אותה לנדאית.

ואם הוא בעל עיון אמיתי,
נמצא הולך וסובב
מסביב לעיגול הזה,
כל ימי חייו.

היות, שודאות של אתמול,
נעשה לו לספיקות היום.
וודאות של היום,
נעשה לו לספיקות מחר.

באופן שאי אפשר לקבוע
ליותר מיום
מסקנה בגדר
של ודאי המוחלט.

אִישׁ מְכוּעֵר

מתוך ספר "שמעת", מאמר נ"ו: "תורה נקרא יורה"

בֶּא רַבִּי אֶלְיָעָזֵר
מִמְגָּדֵל גְּדוּר¹, מִבֵּית רַבּוֹ,
וְהָיָה רְכוּב עַל הַחֲמֹר,
וּמְטַיִל עַל שֵׁפֶת נְהָר,
וְשִׁמַּח שְׂמִיחָה גְדוֹלָה.

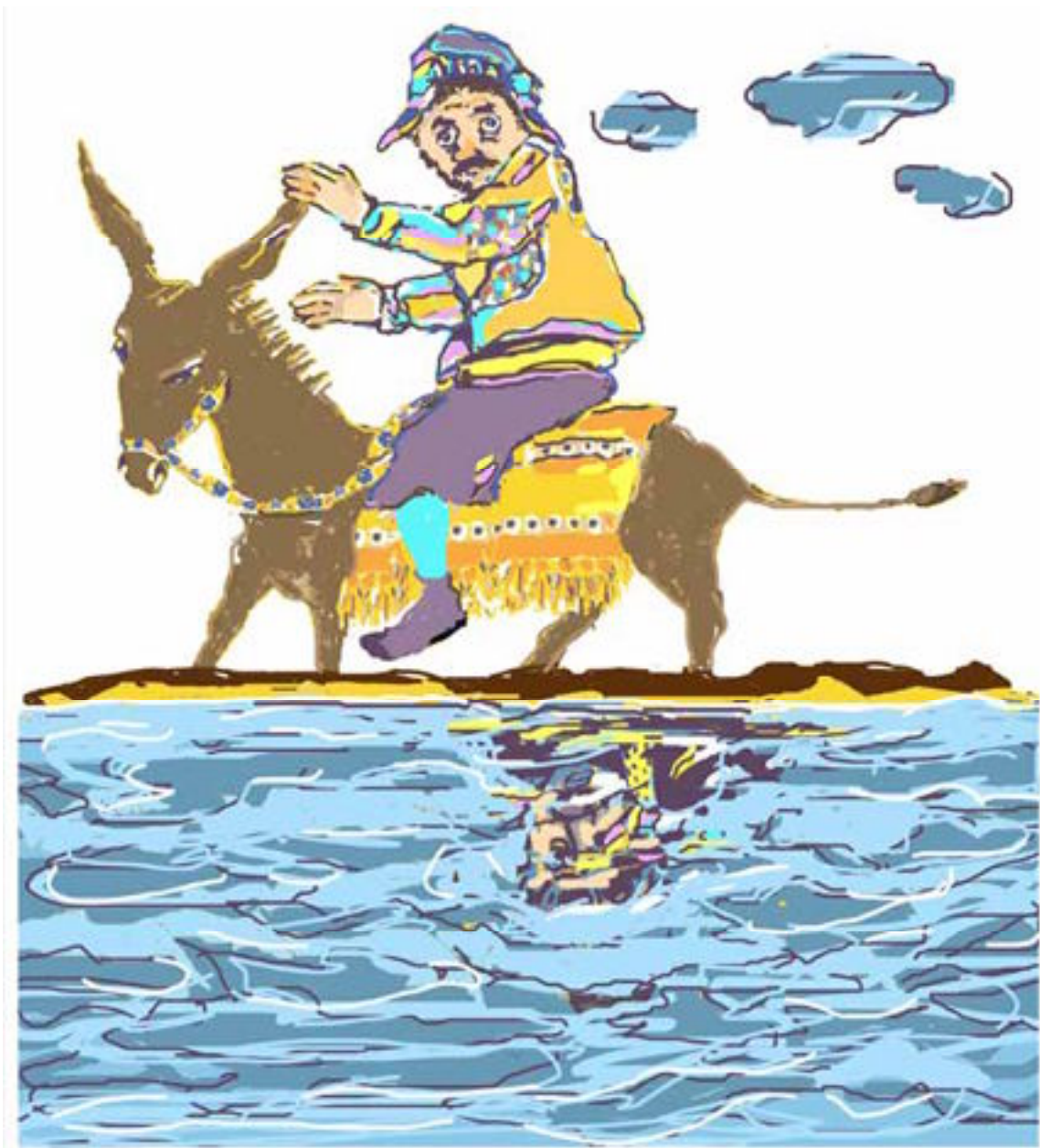
נִזְדַּמֵּן לוֹ אָדָם אֶחָד,
שֶׁהָיָה מְכוּעֵר בְּיוֹתֵר.
אָמַר לוֹ:
"שְׁלוֹם עֲלֶיךָ, רַבִּי".
וְלֹא הִחְזִיר לוֹ.

אָמַר לוֹ: "רִיקָא (שׁוּטָה),
כַּמָּה מְכוּעֵר אוֹתוֹ הָאִישׁ,
שָׁמָּא כָּל בְּנֵי עִירְךָ
מְכוּעֲרִין כְּמוֹתְךָ?"

אָמַר לוֹ: "אֵינִי יוֹדֵעַ,
אֲלָא לֵךְ וְאָמַר
לְאוֹמְן שְׁעֵשְׂנִי:
'כַּמָּה מְכוּעֵר כְּלִי זֶה
שְׁעֵשִׁית'".

¹ מוקף גדר

כִּיּוֹן שִׁידַע בְּעֶצְמוֹ
שְׁחָטָא,²
יָרַד מִן הַחֲמוֹר.

² מתוך ספר "שמעתי" מאמר נ"ו: תורה נקרא יורה:

"...כיון שראה, שבא למצב, שאין הוא יכול לעלות מהמצב שבו הוא נמצא, נתגלה לו אותו כוח רוחני הנקרא "אליהו" שאמר לו: "לך לאומן שעשאני", שפירושו: "כיון שהבורא ברא אותך כל כך מכוער, בטח שידע, שעם הכלים האלו יכולים לבוא לשלימות המטרה. לכן אל תדאג, ולך קדימה, ותצליח..."

בְּחִינַת חִסְרוֹן

מתוך ספר "שמעתה", מאמר קכ"ד: "שבת בראשית - ודשיתא אלפי שני"

אם נמצא באיזה מקום
חיסרון,
יש מקום
לתקן את החיסרון.

וכל התיקונים נקראים,
שהם באו על שלימותם,
אם ממשיכים אור העליון
במקום החיסרון.

נמצא, שלא היה כאן
שום חיסרון מלכתחילה.
אלא כל החיסרון,
שחשבו מקודם,
שהוא בְּחִינַת חִסְרוֹן,

הוא בא מלכתחילה
בְּחִינַת תִּיקוּן,
היינו, שעל ידי זה יושפע
שפע עליון ממרום.

בדומה לאדם
המעייין באיזה ענין,

וּמְתִיגֵעַ אֶת עֲצָמוֹ
לְהַבִּין אֶת הָעֵנָן.

וּכְשֶׁמִּשִּׁיג אֶת הַפִּירוּשׁ,
אֲזִי לְהִיפּוֹד,
הוּא לֹא מְרַגֵּשׁ שְׂמֻדָּה
הִיא לוֹ יְסוּרִים,
שֶׁלֹּא הַבִּין אֶת הָעֵנָן.

אֵלֶּא הוּא שְׂמַח,
שֵׁשׁ לוֹ עֲכָשִׁיו שְׂמַחָה,
שֶׁהַשְּׂמַחָה נִמְדָּדֶת בְּעֶרְךָ
לְפִי שִׁיעוּר הִגִּיעָה,
שֶׁהִיא לוֹ מְטָרָם
שֶׁהַבִּין אֶת הָעֵנָן.

מי הגנב?

משל של בעל הסולם מתוך ספר "שמעתי"

בְּזֶמַן שְׁאֲנָשִׁים רוֹדְפִים
אַחֲרֵי הַגֵּנֵב לְתוֹפְסוֹ,
אִם גַּם הַגֵּנֵב רָץ וְצוֹעֵק:
"תִּפְסוּ אֶת הַגֵּנֵב!"

אֲזַי אֵי אֶפְשֶׁר לְהַכִּיר
מִי הוּא הַגֵּנֵב הָאֲמִיתִי,
כְּדֵי לְתוֹפְסוֹ
וּלְהוֹצִיא אֶת הַגְּנִיבָה מִיָּדוֹ.

מְחִילוֹת מְבוֹצְרוֹת

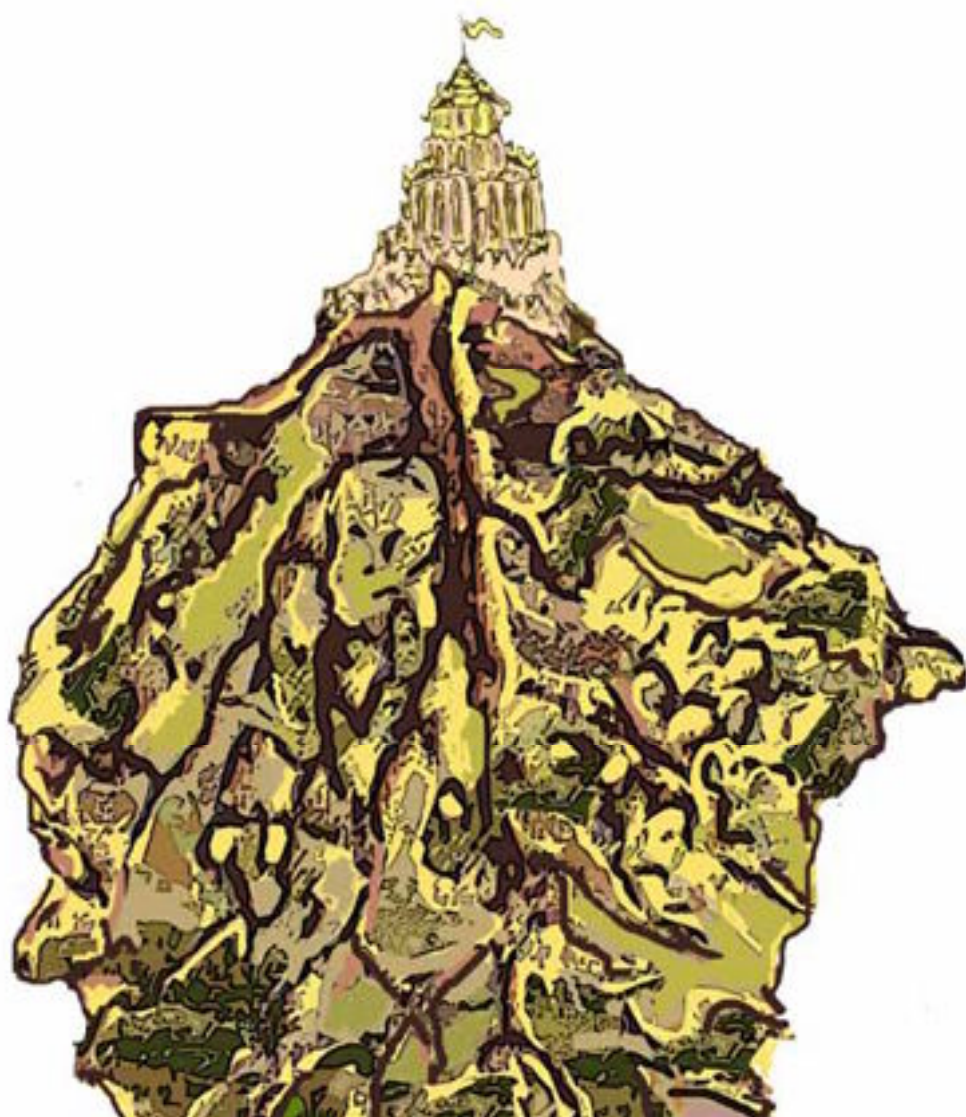
מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת נוח, מאמר: "ויבא נח התבה", אות קצ"ה

מֶלֶךְ בְּנֵה אֲרָמוֹן,
וְעָשָׂה מִתַּחַת קִרְקַע הָאֲרָמוֹן
מְחִבוֹאִים מְבוֹצְרִים.

לְיָמִים,
מְרִדוֹ בְּנֵי הָאֲרָמוֹן בְּהַמֶּלֶךְ,
וְהַקִּיף אוֹתָם הַמֶּלֶךְ
בְּחִילוֹתָיו.

מָה עָשׂוּ,
בָּאוּ וְהִסְתִּירוּ עֲצָמָם
תּוֹךְ הַמְּחִילוֹת
הַמְּבוֹצְרוֹת.

אָמַר הַמֶּלֶךְ:
"אֲנִי עָשִׂיתִי
אֵת הַמְּחִבוֹאִים הַלְלוּ,
וּמִלְפָּנַי אַתֶּם רוֹצִים
לְהִסְתֵּת בָּהֶם."

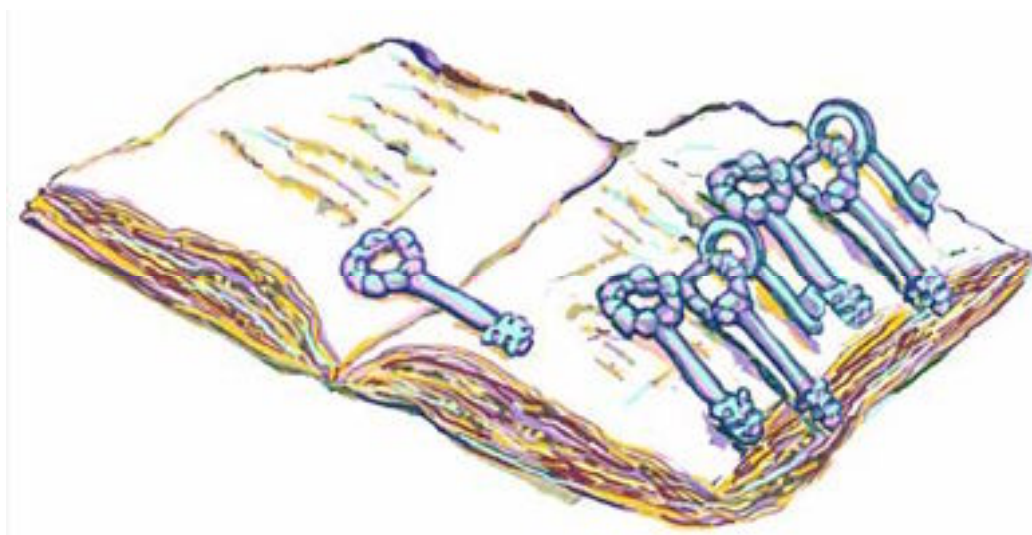

מפתחות העולם

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת נוח, מאמר: "סתרי תורה", אות שנ"ג

ממונה אחד ברקיע,
ועמו נמצאים כל המפתחות
למעשי העולם.

והוא עומד מוכן לדורשיו
רק בשעות ורגעים
ידועים של היום.

והם היו יודעים,
בסוד החכמה
את הנסתרות
של ממונה הזה,

והיו פותחים וסוגרים
במאמר פיהם

אֶת הַשְּׁעָרִים
שֶׁל כָּל הַנְּסֻתוֹת.

וּמִצְלִיחִים,
עַל יְדֵי הַשְּׁבָעוֹת
שֶׁעָשׂוּ בְּפִיהֶם
לְאוֹתוֹ הַמְּמוֹנָה,

הַצְּלִיחוּ בְּבִנְיָן
הָעִיר וְהַמְּגִדָּל,
לְהִיּוֹתוֹ הַשָּׂר
שֶׁל הָעוֹלָם וּמְנַהִיגוֹ.

כִּיּוֹן שְׁנֵת־בְּלִבָּל
מֵאָמַר פִּיהֶם,
הַכֹּל נִמְנָע מֵהֶם.

כִּי לֹא יִדְעוּ עוֹד
לְעֲשׂוֹת הַשְּׁבָעוֹת
לְאוֹתוֹ הַמְּמוֹנָה.

שָׁכַר רוֹחָנִי

מתוך ספר "שמעתה", מאמר ר"א: "רוחניות וגשמיות"

אָנוּ רוֹאִים, שְׁעַל גְּשָׁמִיּוֹת

יֵשׁ הַרְבֵּה אָנָשִׁים

שְׁעוֹבְדִים בְּמַרְץ רַב,

אֲפִילוֹ בְּמָקוֹם

שֵׁישׁ סִכָּנַת נַפְשׁוֹת,

וּבְרוֹחָנִיּוֹת

כֹּל אֶחָד וְאֶחָד

נוֹתֵן עַל נַפְשׁוֹ

שְׁמִירָה וּבְדִיקָה יָפָה.

וְעוֹד,

עַל גְּשָׁמִיּוֹת

יְכוּל אָדָם לְעִבּוֹד,

אֲפִילוֹ שְׁלֹא נוֹתֵנִין לוֹ

מְחִיר רַב חֶלְף עֲבוֹדָתוֹ,

וּמָה שְׂאִין כֵּן בְּרוֹחָנִיּוֹת

אֵין הָאָדָם

יְכוּל לְהִסָּכִים לְעִבּוֹדָה,

רַק שְׂיַדַע בְּבִטָח,

שֵׁישׁ לוֹ תְּמוּרָה הַגּוֹנָה

חֶלְף עֲבוֹדָתוֹ.

שָׁכַל

מתוך מאמרו של בעל הסולם: "הקדמה לספר הזוהר" (אות כ"א)

כֹּל חַי

שְׁנִיטָה פֶּעַם
לְקִנּוּת שָׁכַל,

יִוְדָע וּמְרַגֵּשׁ
שֶׁהַשָּׁכַל
הוּא קִנְיָן

וְאֵינוֹ
עֵצָם הַקּוֹנֶה.

פְּרָצוּף מְלוֹכָךְ

ספר "שמעת", מאמר י"ט: "מהו, שהקב"ה שונא את הגופים, בעבודה"

הַשֵּׁכֶל דּוֹמֶה לְאָדָם,
הַמְּסִתֵּכֵל בַּמְּרָאָה,
לְרֵאוֹת אִם הוּא מְלוֹכָךְ.

וְכֹל הַמְּקוֹמוֹת שֶׁהַמְּרָאָה,
מְרָאָה לוֹ שֶׁהוּא מְלוֹכָךְ,
הוּא הוֹלֵךְ לְהִתְרַחֵץ וּלְנִקּוֹת,

הַיּוֹת שֶׁהַמְּרָאָה הִרְאָתָה לוֹ
שֵׁשׁ בְּפָנָיו שֶׁל אָדָם
דְּבָרִים מְכוֹעָרִים וְצָרִיכִים לְנִקּוֹתָם.

כִּד הַשֵּׁכֶל כְּדוֹגְמַת הַמְּרָאָה,
אֵינוֹ יְכוּל לְבָרֵר,
מֵהוּ מְכוֹעָר וּמֵהוּ יוֹפִי.

אֵלָא זֶה תְּלוּי הַכֹּל בְּהַחוּשִׁים,
שֶׁרַק הַחוּשִׁים הֵם קוֹבְעִים,
וְהַשֵּׁכֶל רַק מְשַׁמֵּשׂ אֶת הַחוּשִׁים

מֵהוּ הַשֶּׁכֶל

ספר "שמעתי", מאמר י"ט: "מהו, שהקב"ה שונא את הגופים, בעבודה"

הַשֶּׁכֶל אֵינוֹ דָן
אֶלָּא לְפִי מֵה שֶׁהַחוּשִׁים
נוֹתְנִים לוֹ לְעֵיִן וְלִהְמָצִיא
אֵיזָה הַמְצָאוֹת וְתַחֲבוּלוֹת,
שִׁיתָאִים לְתַבִּיעוֹת הַחוּשִׁים.

כְּלוּמַר, מֵה שֶׁהַחוּשִׁים תּוֹבְעִים,
הַשֶּׁכֶל מְשַׁתְּדֵל לְהַמְצִיא לָהֶם
אֶת מְבוֹקְשָׁם,
אוֹלָם הַשֶּׁכֶל לְפִי עֲצֵמוֹ
אֵין לוֹ שׁוּם צוּרְךָ עֲבוּר עֲצֵמוֹ
לְאֵיזָה תַבִּיעָה שֶׁהוּא.

בין חיים למוות

ספר "שמעת" מאמר י"ט: "מהו, שהקב"ה שונא את הגופים, בעבודה"

אדם הנמצא
בין החיים והמוות,
ומבקש מחברו
שיציל אותו ממיתה,
באיזה אופן
הוא מבקש מחברו?

בטח כל הכוחות,
שנמצא ברשותו של אדם,
הוא משתדל לבקש מחברו,
שירחם עליו,
ויציל אותו ממוות.

אין המבקש כל כך דבוק בחברו,
שיתן לו את מבוקשו,
עד כדי כך
שלא יסיח דעתו ממנו מלבקש.

בטח שאינו שוכח אף רגע
מלהתפלל לחברו,
מטעם, אחרת האדם רואה,
שהוא אויב את חיו.

נמצא,
בדברים שאין להם שייכות
לפקוח נפש,
אין המבקש כל כך דבוק
בהנותנו.

מה שאין כן
מי שמבקש מחברו
דברים של מותרות,
שאיןם כל כך הכרחיים,

לְבוּשֵׁי כְבוֹד

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת בא, מאמר: "שאור ומחמצת", אות קס"ח

מֶלֶךְ

עָשָׂה אָדָם אֶחָד

לְשֵׁר.

כֹּל אֱלֹהֵי הַיָּמִים

שָׁעֲלָה לְמַדְרָגָה הַזֹּה,

הָיָה שִׂמְחָה

וְלוּבֵשׁ לְבוּשֵׁי כְבוֹד.

לְאַחַר כֵּן,

לֹא הָיָה צְרִיךְ לָזֶה.

לְשָׁנָה הָאַחֲרֵית,

שָׁמַר אֱלֹהֵי הַיָּמִים

שָׁעֲלָה לְכְבוֹד הַזֶּה,

וְלָבַשׁ אֱלֹהֵי לְבוּשֵׁים.

וְכֵן

כֹּל שָׁנָה וְשָׁנָה.

מִשַׁל הַמֶּגֶן וְהַחֶרֶב

מתוך "כתבי בעל הסולם", חלק "אגרות", אגרת ו', עמ' 687

מֶלֶךְ לִקַּח בְּנוֹ אֶצְלוֹ
לְלַמְדוֹ תַּכְסִּיטֵי מְלוּכָה.
וַיִּרְאֶהוּ אֶת כָּל הָאָרֶץ,
אֶת אוֹיְבָיו וְאֶת אוֹהֲבָיו.

וַיִּתֵּן הַמֶּלֶךְ לְבָנוֹ
חֶרֶב מִגִּנְזֵי אוֹצְרוֹתָיו.
וּסְגוּלָה נִפְלְאָה בְּחֶרֶב זֶה,
אֲשֶׁר בְּהִרְאוֹתוֹ הַחֶרֶב לְאוֹיְבִים -
כִּרְגַע יִפְלוּ לְפָנָיו
כְּדוֹמָן עַל הָאֲדָמָה.

וַיִּלְךְ בֶּן הַמֶּלֶךְ
וַיִּכְבוֹשׂ מְדִינוֹת רַבּוֹת,
וַיִּשְׁלֹל שָׁלָם
וַיַּעַשׂ חֵיל.

לְיָמִים אָמַר הַמֶּלֶךְ לְבָנוֹ:
עֲתָה אֶעֱלֶה לְמָרוֹם הַמִּגְדָּל
וְאֶסְתִּיר עֵצְמִי שָׁם.
וְאֵתָה תֵּשֵׁב עַל פִּיִּסְאֵי
וְתִנְהַיֵּג אֶת כָּל הָאָרֶץ
בְּחֹכְמָה וּבְגִבּוֹרָה.

ועוד לך מגן זה
אשר עד היום
היה טמון בגנזי המלכות,
ושום אויב ומתנפל
לא יוכל להרע לך.
בהימצא המגן הזה ברשותך.

ויטול המלך את החרב
ויכרכו במגן,
ויתן לבנו.
והמלך עצמו עלה אל המגדל
ויסתתר שם.

ולא ידע בן המלך
כי החרב והמגן פרוכים זה בזה.
וכיון שהמגן
לא היה חשוב כלל בעיניו -
לא שמר אותו,
ונגנב ממנו המגן,
ועימו החרב.

וְכִהְשָׁמַע בַּמְדִּינָה
אֲשֶׁר בֶּן הַמֶּלֶךְ מִנְהִיג הָאָרֶץ,
וְגַם נִגְנְבוּ מִמֶּנּוּ הַחֶרֶב וְהַמָּגֵן,
מִיד הַעִיזוּ פְּנִיָּהֶם,

וְהִתְחִילוּ אוֹיְבָיו לַעְרוֹךְ עִימוּ מִלְחָמָה,
עַד שֶׁנֶּפֶל בְּיָדָם בְּשָׁבִי.
הוּא וְכָל הַרְכוּשׁ הָרֶב.

וְעַתָּה שְׂאוּיָבֵם בְּיָדָם -
שָׁפְכוּ כָּל חֵמַת נִקְמָתָם עָלָיו.

וּנְפָרְעוּ מִמֶּנּוּ
עַל כָּל מֵה שֶׁהִתְעַלְל בָּהֶם
בְּיָמֵי הַנְּהֻגַת אָבִיו.

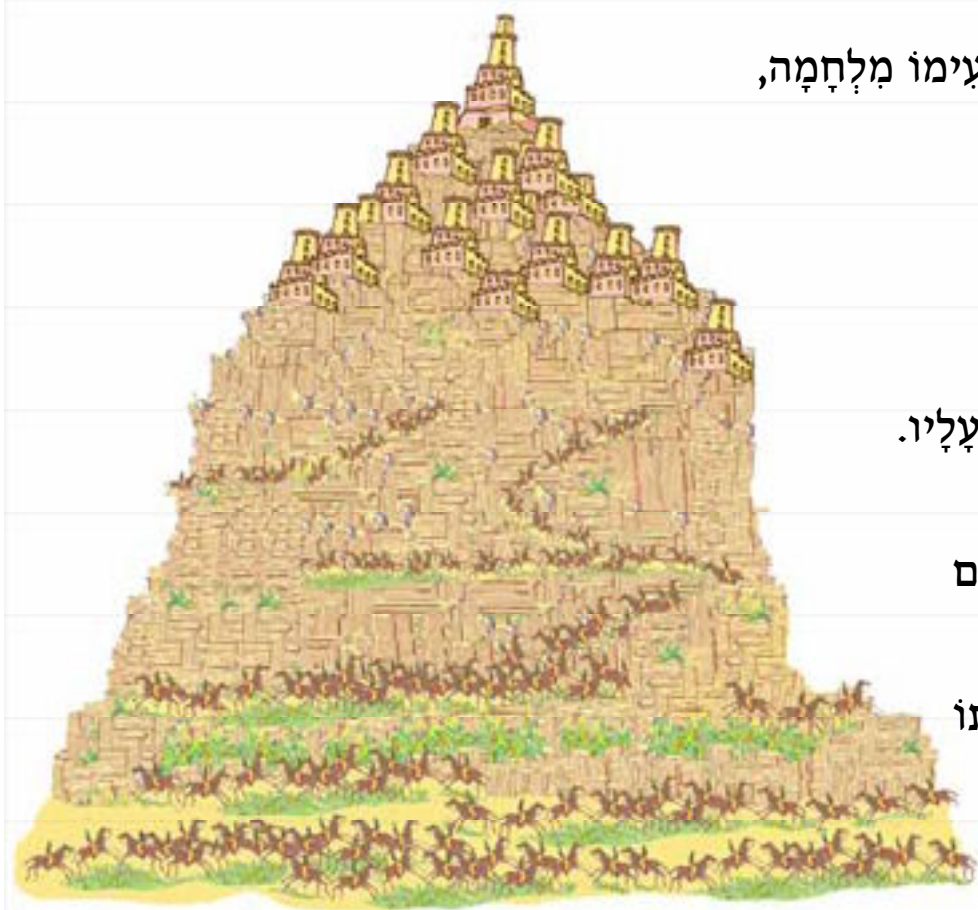
וּבְכָל יוֹם וַיּוֹם הֵיכּוּ אוֹתוֹ
מִכּוֹת נִמְרָצוֹת.

וַיִּתְבַּיֵּשׁ בֶּן הַמֶּלֶךְ מֵאָבִיו,
כִּי צָרַת אָבִיו כָּאֲבָה לּוֹ יוֹתֵר מִצָּרָתוֹ.

וַיִּשֶׁת עֲצוֹת בְּנִפְשׁוֹ
לַעֲשׂוֹת חֶרֶב וּמָגֵן כְּרֵאשׁוֹנִים
כְּדֵי לְפַיֵּס אֶת אָבִיו
וּלְהִרְאוֹתוֹ חֲכָמָתוֹ וְגִבּוֹרָתוֹ.

וּבִתְחִבּוּלוֹת עָשָׂה מִיַּן חֶרֶב,
דּוֹמָה לַחֶרֶב הַרְאשׁוֹן.

וְכֵן עָשָׂה מָגֵן,
דּוֹמָה לְמָגֵן הַרְאשׁוֹן.

וְכַאֲשֶׁר נְכוֹנוּ כְּלֵי מַלְחַמְתּוֹ בַּיָּדוֹ,
קָרָא בְּקוֹל אֶל אָבִיו שֶׁבְּרֹאשׁ הַמְּגִדָּל:
"הַתְּפָאֵר עֲלַי, כִּי בֵּן חָכָם יִשְׁמַח אָבִי!"
וְעַד שֶׁהוּא קוֹרֵא אֶל אָבִיו,
אוֹיְבָיו הוֹלְכִים וּפּוֹצְעִים אֶת מוֹחוֹ וּכְבֹּדוֹ.

וְכָל שִׁירְבוּ עָלָיו הַמְּכוֹת -
כֵּן יִתְגַּבֵּר וַיִּחַזַּק אֶת עַצְמוֹ
כְּדֵי לִפְיִיס אֶת אָבִיו.
וְצוּעֵק: "עֵתָה אֵינִי יָרָא מִכָּל.
וּמִי יוּכַל לְהִלְחֵם בִּי
בְּזַמַּן שֶׁהַחֶרֶב וְהַמְּגֵן שְׁלִי בַּיָּדִי".

וְכָל כֶּמֶה שֶׁהוּא מִתְּפָאֵר -
אוֹיְבָיו מֵרַבִּים עָלָיו מְכוֹת וּפְצָעִים.
אֲבָנִים וּמְקִלוֹת פּוֹרְחִים עַל רֹאשׁוֹ.
וְדָמוֹ שׁוֹתֵת עַל לְחָיו.
וְהוּא מִתְאַמֵּץ לְזָקוֹף קוֹמְתוֹ בְּגֵאוֹה,
כְּגִיבוֹרִים,
לְהִרְאוֹת לְאָבִיו שֶׁעֵתָה אֵינּוּ יָרָא מִכָּל.

וְכַשְׁחָק מֵאֲזַנִּים נְחָשְׁבוּ
לְעוֹמֵת גְּבוּרָתוֹ.
כִּי הַחֶרֶב עָמַד לוֹ,
אוֹ הַמְּגֵן עָמַד לוֹ.

אָבֵל זֶה יִתְעַב הָאֵב,
שְׁעוֹשִׁים בְּכוּחַ עֲצָמָם חָרַב
וְעוֹד רוֹצִים לְהִתְפָּאֵר
בְּמִלְאָכָה זוֹ כְּמוֹהוּ.

אוּ בְּמַעֲשֵׂי אָנוּשׁ
שֶׁבָנוּ עוֹשֶׂה מְגוֹ,
וּמִתְפָּאֵר שְׂאִינוּ מְרָגִישׁ
שׁוּם כְּאֵב.

וְעוֹד אוֹמֵר
שׁ"הוּא בְּעַל חוֹכְמָה וּגְבוּרָה
וְאִינוּ יָרָא מִכָּל",
וַיַּחַד עִם זֶה מְלֵא מְרָמָה
וּמְבַקֵּשׁ תַּחְבּוּלוֹת.

המחשבה היא תולדה מהרצון

ספר "שמעתי", מאמר קנ"ג: "המחשבה היא תולדה מהרצון"

לְדַבֵּר שֵׁשׁ לוֹ רְצוֹן,
בְּזֶה הוּא מְהַרְהֵר.
וְלֹא יִהְרֵהר בְּדַבֵּר
שְׁאִינוֹ לְרְצוֹנוֹ.

לְדוֹגְמָא, מִיּוֹם הַמִּיתָה
לֹא יִהְרֵהר אֶף פְּעַם.
אֶלֶּא לְהִיפֹךְ,
שֶׁהוּא תַמִּיד יִהְרֵהר בְּנִצְחִיּוֹתוֹ,
מִטַּעַם שֶׁכֶּךָ הוּא רוֹצֶה.
נִמְצָא, שֶׁתַּמִּיד מְהַרְהֵר בְּדַבֵּר
שֶׁהוּא לְרְצוֹנוֹ.

אֲבָל יֵשׁ תַּפְקִיד מִיּוֹחַד
לְהַמְחִשְׁבָה,
שֶׁהוּא מְגַדֵּל אֶת הַרְצוֹן,
שֶׁהַרְצוֹן נִשְׁתַּקַּע בְּמִקוֹמוֹ
וְלֹא הִיָּה לוֹ כּוֹחַ לְהִתְפַּשֵּׁט
וְלַפְעוֹל פְּעוֹלָתוֹ.

אֶלֶּא מְשוּם
שְׁחוֹשֵׁב וּמְהַרְהֵר בְּהַדְבָר,
שֶׁהַרְצוֹן מִבְּקֵשׁ מֵהַמְחִשְׁבָה,
שִׁיתֵן לְהַרְצוֹן

אַיִזָּה עֲצוֹת וְתַחְבּוּלוֹת,
שׂוֹצֵא הַרְצוֹן לַפּוֹעֵל,

אַז הַרְצוֹן מִתְגַּדֵּל וּמִתְפַּשֵּׁט
וּפּוֹעֵל אֶת פְּעוּלָתוֹ בְּפּוֹעֵל מִמֶּשׁ.
הַיּוֹצֵא מִזֶּה,
שֶׁהִמְחִשְׁבָה הוּא מְשִׁמֵּשׁ הַרְצוֹן,
וְהַרְצוֹן הוּא הָעֵצָם שֶׁל הָאָדָם.

וַיֵּשׁ עֵצָם גָּדוֹל,
וַיֵּשׁ עֵצָם קָטָן.
וְעֵצָם גָּדוֹל הוּא הַשּׁוֹלֵט
עַל הָעֵצָמִים הַקָּטָנִים.

וּמִי שֶׁהוּא עֵצָם קָטָן,
וְאֵין לוֹ שׁוֹם שְׁלִיטָה,
הָעֵצָה הִיא שְׁיוּכָל
לְהַגְדִּיל אֶת הָעֵצָם,
הוּא עַל יְדֵי
הַתְּמַדַּת הַמְחִשְׁבָה עַל הַרְצוֹן.

שֶׁהִמְחִשְׁבָה,
בְּשִׁיעוֹר שְׁמֵהֲרַר בָּהּ,
כִּכָּה הִיא מִתְגַּדֶּלֶת.

מי ומה

מתוך ספר "כתבי רב"ש" כרך ג', חלק "דרגות הסולם", מאמר (554): "כוח המחשבה", עמוד 1890

הָאָדָם,
כִּשְׁהוּא חוֹשֵׁב
נִקְרָא "מִי",
הוּא שׂוֹאֵל מִי הוּא.

וְכִשְׁהָאָדָם
מְשִׁיג תְּשׁוּבָה לְשִׂאֵלָתוֹ,
אֲזִי הַתְּשׁוּבָה נִקְרָא
בְּחִינַת "מֵה".

וְהִנֵּה "מֵה"
נִקְרָא בְּחִינַת חֻכְמָה,
שֶׁהוּא בְּחִינַת
כֹּחַ-מֵה,

הוּא מוֹכְרָח לומר,
שֶׁהוּא כֹּחַ אֱלוּקִי,
הַמְּלוּבֵּשׁ בוֹ,
פוֹעֵל אֶת כָּל אֱלֹהֵי הַפְּעוּלוֹת
בְּלִי יַדִּיעָתוֹ.

הֵינּוּ, שֶׁה"מֵה"
מְתַלְבֵּשׁ בוֹ בְּבְחִינַת כֹּחַ,
שֶׁהוּא כֹּחַ הַמְּחַשְׁבָּה.

וְכִשְׁהָאָדָם מִתְחִיל לְחַשׁוֹב
עַל הַכּוּחוֹת הַנִּפְלְאִים,
הַנִּמְצָאִים בוֹ,

כוח הרצון

ספר "שמעתי", מאמר י"ט: "מהו, שהקב"ה שונא את הגופים, בעבודה"

אדם שרוצה לשבור

אבן גדול.

ולוקח פטיש גדול,

והוא דופק דפיקות הרבה

כל היום,

אבל הם חלשים,

כלומר,

שאינו דופק על האבן

בתנופה אחת,

אלא שמוריד את הפטיש הגדול

לאט לאט.

והוא בא בטענה,

שהעבודה הזו

לשבור את האבן,

זה לא בשבילו:

"בטח צריכים גיבור,

שיהיה בידו היכולת

לשבור את האבן הגדול".

והוא אומר,

שהוא לא נולד עם כוחות

כֹּה גְדוֹלִים,
שִׁיהֶיה בְּיָדוֹ
לְשִׁבּוֹר אֶת הָאֶבֶן.

מֵה שְׂאִין בֶּן
מִי שְׁמָרִים אֶת הַפִּטִּישׁ
הַגְּדוֹל הַזֶּה,
וְנוֹתֵן בְּתַנּוּפָה גְדוֹלָה
עַל הָאֶבֶן,
וְלֹא לָאֵט לָאֵט,
אֲלֵא בְּהַתְּאֲמָצוֹת,

תִּיכֹף הָאֶבֶן נִכְנַע לְפָנָיו
וְנִשְׁבַּר תַּחְתָּיו.
וְזֶהוּ "כַּפִּטִּישׁ הַחֲזָק
יְפוּצֵץ אֶת הַסֵּלֶע".

רְצוֹן חֶזֶק

ספר "שמעת"י, מאמר י"ט: "מהו, שהקב"ה שונא את הגופים, בעבודה"

רְצוֹן חֶזֶק נִמְדָד לְפִי
רִיבּוּי הַשְּׁהִיּוֹת וְהַמְּנוּחוֹת
שְׂבִינְתַיִם.

כְּלוּמֵר,
הַהֶפְסֵק זְמַן
שְׂבִין הַתְּגַבְרוֹת
לְהַתְּגַבְרוֹת.

כִּי לְפַעְמִים
הָאָדָם מְקַבֵּל בְּאִמְצָע
הַהֶפְסֵק שֶׁל רְגַע,
אוּ שְׁעָה, אוּ יוֹם,
אוּ חוֹדֶשׁ.

וְאַחַר כֵּן שׁוֹב
מִתְחִיל לְעֵבוֹד
בְּעִנְיַן הַתְּגַבְרוֹת
וְלִהְיוֹת שְׂתֵדֵל.

וְרְצוֹן חֶזֶק נִקְרָא,
שֶׁהַהֶפְסֵק
אֵינוֹ לוֹקַח אֶצְלוֹ
הַרְבֵּה זְמַן,
וְתִיכְף נִתְעוֹרֵר שׁוֹב לְעֵבוֹדָה.

מִשְׁחָק עִם לְוִיָּתָן

מתוך ספר "שמעתי", מאמר: "מהו יום ה' וליל ה', בעבודה"

הַהֶבְדֵּל בֵּין שְׂחֹק לְרָצוֹן הוּא,
שְׂכַל מַה שְׂבָא בְּרָצוֹן הוּא בְּהֶכְרַח,
וְאִם אֵינוֹ מְשִׁיג אֶת רָצוֹנוֹ
הוּא בְּעַל חִסְרוֹן.

מַה שְׂאִין כֵּן בְּשְׂחֹק,
אֲפִילוֹ כְּשִׂאֵינוֹ מְשִׁיג אֶת הַדָּבָר,
לֹא נֶחְשָׁב זֶה לְחִסְרוֹן.

כְּמוֹ שְׂאוֹמְרִים:
"מַה שְּׁלֹא הִשְׁגַּתִּי מַה שְׂחֲשַׁבְתִּי,
אֵין דָּבָר".

שְׂזֵהוּ לֹא כֹל כֶּךָ חָשׁוּב,
מִטַּעַם שְׂכַל הַרָצוֹן
שְׂהִיָּה לוֹ לְהַדָּבָר,
הִיָּה רַק בְּשְׂחֹק וְלֹא רָצִינּוֹת.

מיעוט כוחות

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", חלק "אגרות", אגרת נ"ז, עמ' 763

כֹּל עֵינָן
הִיגִיעָה וְהַעְבֹּדָה
שְׁאֵנוּ מְחוּיָבִים,

אִינָם אֵלָא
לְגִלוֹת אֶת מֵיעוּט כּוֹחוֹתֵינוּ
וְשִׁפְלוּתֵנוּ,
שְׂאִין אָנוּ רְאוּיִים לְכֹל
מְכוּחָנוּ עֲצָמָנוּ,

כִּי אִז
אָנוּ מוֹכְשָׁרִים לְשִׁפּוֹךְ
תְּפִלָּה שְׁלִימָה.

מַצֵּב מְאוֹשֵׁר

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", חלק "אגרות", אגרת נ"ז, עמ' 763

אֵין מַצֵּב יוֹתֵר מְאוֹשֵׁר
בְּעוֹלָמוֹ שֶׁל הָאָדָם,
אֲלָא בְּשַׁעָה שְׂמוֹצָא עֲצָמוֹ
כְּמִיּוֹאֵשׁ מְכוּחֹתָיו עֲצָמוֹ,

כְּלוּמֵר, כִּי כָּבֵר יִגַּע וְעָשָׂה
כֹּל מַה שְׂמֻצוּר בְּכוּחוֹ לַעֲשׂוֹת
וּתְרוּפָה אֵין.
כִּי אַז רְאוּי לְתַפִּילָה שְׁלִימָה.

שְׁהֵרִי יוֹדֵעַ בְּבִטְחָה
שְׁעֲבוּדָתוֹ עֲצָמוֹ
לֹא תִבִּיא לוֹ הַתּוֹעֵלָת,

כִּי כֹל עוֹד שְׂמֵרְגִישׁ
אִיזָה כּוּחַ עֲבוּדָה
מְצָדוֹ עֲצָמוֹ,
אֵין תַּפִּילָתוֹ שְׁלִימָה.

לֹאט לֹאט וְלֹא בְּפַעַם אַחַת

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וישלח, מאמר: "שלחני כי עלה השחר", אותיות צ"א - צ"ב

אָדָם הַנִּתּוֹן בַּחוּשׁךְ
וְתָמִיד בַּחוּשׁךְ הָיָה מִשְׁכָּנוֹ,
בְּעֵת שְׂרוּצִים לְהָאִיר לוֹ,
צְרִיכִים לְפִתּוּחַ לוֹ תַּחֲלִה
אוֹר קָטָן,
כְּפִתּוּחוֹ שֶׁל מַחַט.
וְאַחַר כֵּךְ מְעַט גָּדוֹל מְמַנּוּ.

וְכֵן בְּכֹל פַּעַם יוֹתֵר,
עַד שֶׁמְאִירִים לוֹ כֹּל הָאוֹר כְּרֵאוּי.
כִּי לְמִי שֶׁבָּאָה רְפוּאָה,
הִיא אֵינְנָה בָּאָה בְּשַׁעַה אַחַת,
אֶלֶּא בָּאָה מְעַט מְעַט
עַד שֶׁמִּתְרַפָּא.

חֲשִׁיכָה כְּאוֹרָה יְאִיר

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וישלח, מאמר: "שלחני כי עלה השחר", אותיות צ"ג - צ"ח

א

שחר,

הוא שחרית הבוקר,

החשיכה המתחזקת

שמטרם אור הבוקר.

וזה הוא אור הדק מדק הנזכר.

ואחר כך, יפה כלבנה.

כי הלבנה,

אורה מרובה יותר משחר.

ואחר כך, ברה פחמה,

אשר אורה חזק

ומאיר יותר מלבנה.

ואחר כך,

איומה "כנדגלות"³,

שפירושה,

חזקה באור חזק כראוי.

ב

בעוד שחשך היום,

והאור מכוסה,

והבוקר בא להאיר,

³ כנדגלות, הם ד' דגלים, הכוללים י"ב שבטים, שהם תכלית מילואה של הנוקבא.

יָאִיר מִתְחִילָה
מְעַט מְעַט כְּמוֹ שַׁחַר,
שֶׁהוּא שָׁחֹר,

וְאַחַר כֵּן יָפָה כְּלָבָנָה,
וְאַחַר כֵּן בָּרָה כַּחֲמָה,
וְאַחַר כֵּן "אִיוּמָה כְּנֹדְגָלוֹת",
כְּלוּמָר, בְּכֹל מִילוּאָה.

ג

כְּאֶשֶׁר "עוֹלָה הַשַּׁחַר",
וְלֹא כְּאֶשֶׁר "בָּא הַשַּׁחַר",
אֶלָּא כְּאֶשֶׁר
אוֹתָהּ שַׁחֲרִית שֶׁל הַשַּׁחַר עוֹלָה,
אֲזִי בָּא הָאוֹר.

כִּי אֲזִי הַזְּמַן לְהָאִיר.
אֲזִי "וַיִּזְרַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ",
הַשֶּׁמֶשׁ שֶׁל זְמַן הַמְּנוּחָה.

דְּבִקוֹת הָעֶבֶד

משל מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", חלק "אגרות", אגרת י"ח, עמ' 706

עֶבֶד שְׂרוּצָה לְהִתְדַבֵּק בְּמֶלֶךְ
מִתּוֹךְ תְּשׁוּקַת לְבוֹ,
וּמִתְחִיל לְלַכֵּת בְּנִימוּסֵי הַמְּלָכוֹת.
וּמִסְדֵּר לוֹ הַמֶּלֶךְ אֵיזָה בְּקֶשָׁה.
וְהַמֶּלֶךְ דּוֹחָה אוֹתוֹ.

אִם פִּיקַח הוּא,
הֵרִי הוּא אוֹמֵר לְמֶלֶךְ,
אֲמִיתִיּוֹת נְקוּדַת לְבוֹ,
שְׂאִינוֹ חֶפֶץ בְּשׁוּם מִתְנֻנּוֹת,

אֲלֵא שֶׁהַמֶּלֶךְ יְסַדֵּר לוֹ
אֵיזָה שְׂרוּת,
הַפְּחוֹת שֶׁבַּפְּחוֹתִים,
וַיְהִי בְּאֵיזָה צוּרָה שְׂיִהְיֶה,
רַק לְהִיּוֹת דְּבוּק.
בְּאֵיזָה שִׁיעוּר עִם הַמֶּלֶךְ.

מַה הַטַּעַם בְּחַיִּי?

מתוך שיעור (06.04.08) על ספר "שמעתי", מאמר ר"ג: "ענין גילוי החסרון"

השאלה:

"בשביל מה אני חי?"

באה מלמעלה

על ידי האור

שפועל על הכלים,

ולא שאני במקרה

מרגיש כך.

אלא

כל מה שמורגש בנו,

הוא תוצאה

מפעולת האורות

על הכלים.

חבל הצלה

מתוך "מאמר לסיום הזוהר" בספר "כתבי בעל הסולם"

אדם הטובע בנהר
חברו זורק לו חבל
כדי להצילו.

ואם הטובע
תופס את החבל
בחלקו הסמוך אליו,
יכול חברו להצילו
ולהוציאו מן הנהר.

אף חוכמת הקבלה
היא בדומה לחבל
הסמוך לכל בני האדם
שנזרק אליהם
להוציאם ולהצילם.

קצהו של החבל,
שאין אדם בעולם
שלא יוכל להחזיק בו.
ואם תופס בו בחזקה,
אז זוכה בכל שאר החבל.

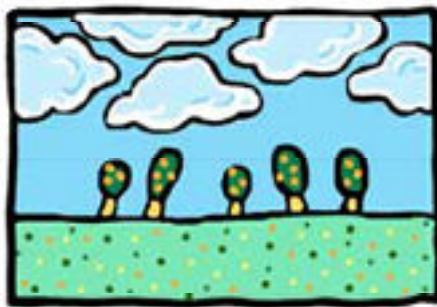
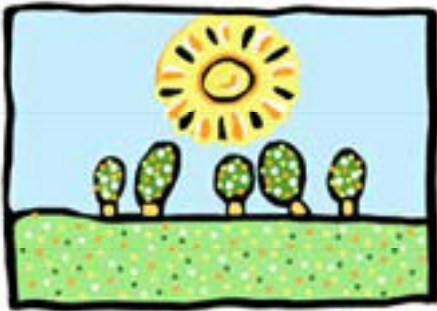

הַכְּשָׁרָה לְגִידוֹל הַנֶּשֶׁמָה

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר "מבשרי אחזה אלוהי"

כְּמוֹ שֶׁלֹא יוּכַל לְקַיֵּים גּוֹפוֹ בְּעוֹלָם
מִבְּלִי שִׁיְהִיּוּ בְּיָדוֹ יְדִיעוֹת
בְּשִׁיעוֹר מְסוּיָם מְסֻדְרֵי הַטֶּבַע הַגִּשְׁמִיִּים,

כְּמוֹ שִׁדְיָעוֹת אֵלוֹ הֵמָּה סְמִים מְמִיתִים,
וְאֵלוֹ דְּבָרִים שׁוֹרְפִים וּמְזִיקִים,
וְכֵן יְדִיעָה וְאוֹמֵד מֶה שֶׁבֶּלֶב חֶבְרוֹ
אֲשֶׁר בִּלְעַדִּיהֶם
אֵין לוֹ זְכוּת קִיּוּם בְּעוֹלָם הַחוּמְרֵי,

כְּמוֹ כֵּן מִמֶּשׁ נִשְׁמָתוֹ שֶׁל אָדָם
אֵין לָהּ זְכוּת קִיּוּם בְּעוֹלָם הַבָּא,
זוֹלַת בְּהֶרְכָּשׁ לָהּ שִׁיעוֹר יְדִיעוֹת
מְסֻדְרֵי טֶבַע מְעֻרְכוֹת עוֹלְמוֹת הַרוּחָנִיִּים
וְשִׁינוּיֵיהֶם וְזִיווּגֵיהֶם וְתוֹלְדוֹתֵיהֶם.

ספירות ופרצופים

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "מהותה של חכמת הקבלה"

אם תיקח איזה גוף
של בעל חיים קטן,
שכל תפקידו אינו
אלא להזין את עצמו,
כדי שיוכל להתקיים בעולם
זמן מה המספיק
כדי להוליד ולקיים את מינו,

תראה ותמצא בו הרבה מסובכות
מאלף אלפי פיברילים (סיבים) וגידים,
כפי שדרשו ומצאו
בעלי הפיזיולוגיה והאנטומיה,
ועוד אלפי רבבות יש שם
ממה שלא נודע עדיין לעין האנושית,

ומכאן תוכל להקיש
כמה מיני ריבוי הרבבות
של עניינים וצינורות
הצריכים להתחבר
בכדי להמציא ולגלות
את המטרה הנשגבה.

אַמַת הַמִּידָה לְבַעַלֵי הַחֹכְמָה

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "תכונתה של חכמת הנסתר בכללה", עמ' 39

הָאָדָם הַבְּלִי מְפֹתָח כָּל צָרְכוֹ,
לֹא יוּכַל לְחַפּוֹת לְפָרְעוֹנוֹ זְמַן רַב,
וְהוּא בּוֹחֵר בְּעִבּוּדוֹת הַמְּשִׁתְּלָמוֹת לוֹ מִיָּד,
וְאִם יֵהִי בְּמַחֲרִים נְמוּכִים יוֹתֵר.

וְהָאָדָם הַמְּפֹתָח בְּיוֹתֵר,
יּוּכַל לְהִתְאַפֵּק וּלְבַחֵר בְּעִבּוּדוֹת
שְׂמַחֲרָם גְּבוּהָ,
גַּם אִם זְמַן פְּרָעוֹנָם מְמוּשָׁךְ וְאָרוּךְ מְאֹד.

וְתִדְעַ, שְׁזוּהִי אַמַת הַמִּידָה לְבַעַלֵי הַחֹכְמָה,
כִּי דָבָר זֶה תְּלוּי בְּהִתְפַּתְּחוֹת חוּמְרֵי שָׁל כָּל אֶחָד.
וְכֹל מִי שְׂיִכּוֹל לְהֶאָרִיךְ זְמַן פְּרָעוֹנוֹ
יִכּוֹל לְהַשִּׁיג מַחֲרִיר יוֹתֵר גְּדוֹל.

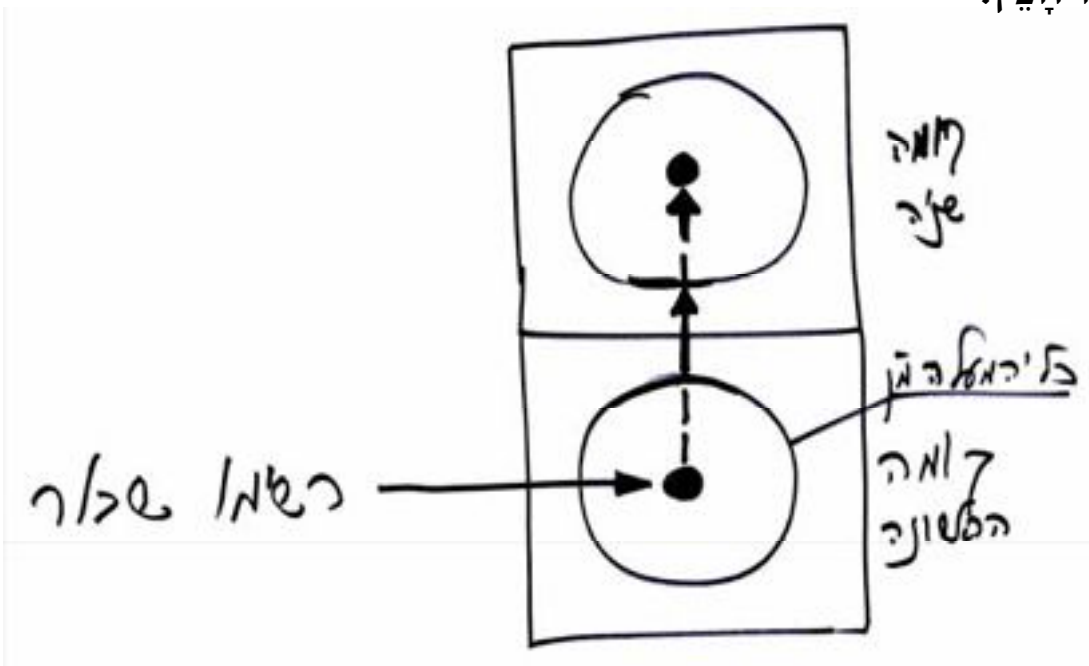
קומת המלך

משל מתוך ספר "כתבי רב"ש" כרך א', חלק "שלבי הסולם", מאמר: "בא אל פרעה" - ב"

מקודם האדם מוכרח
לעלות לקומה א',
מטרם שעולה לקומה ב'
שהיא קומת המלך.

כי על ידי זה שהאדם
עולה לקומה א',
הוא לומד
איד לדבר עם המלך
פנים בפנים.

ויהא ביכולתו
לבקש מהמלך
כל מה שליבו חפץ.

שרטוט רב מתוך שיעור (21.8.08) בספר "תלמוד עשר הספירות" חלק ט'

גַּמְלַ נוֹשֵׂא מְשִׁי

לפי הקדמה של בעל הסולם לספר "פנים מאירות ומסבירות" (אות י')

הַחֹכְמָה הַזֹּאת

לֹא נִתְּנָה אֶלָּא

לְאִנְשֵׁי לֵבָב.

כִּי הִתִּיבוֹת כְּגִוִיּוֹת,

וְהִטְעָמִים כְּנִשְׁמוֹת.

וְאִם לֹא יִבִּין הִטְעָמִים

כֹּל עָמְלוֹ שׂוֹא

וְעָמַל וְרוּחַ,

כְּמוֹ הַמֵּיִיגַע עֲצָמוֹ

לְסִפּוֹר הַדְּפִים וְהִתִּיבוֹת

שֶׁבִּסְפָר רְפוּאָה,

שֶׁמִּזֹּאת הִיגִיעָה לֹא יוּכַל

לְרַפְאוֹת מְזוֹר.

שׂוֹדָאֵי לֹא יוֹשְׁלִם בּוֹ הַרְפוּאָה,

מְטָרֵם שֶׁמִּבֵּין פִּירוּשָׁה

שֶׁל הַרְפוּאָה הַכְּתוּבָה.

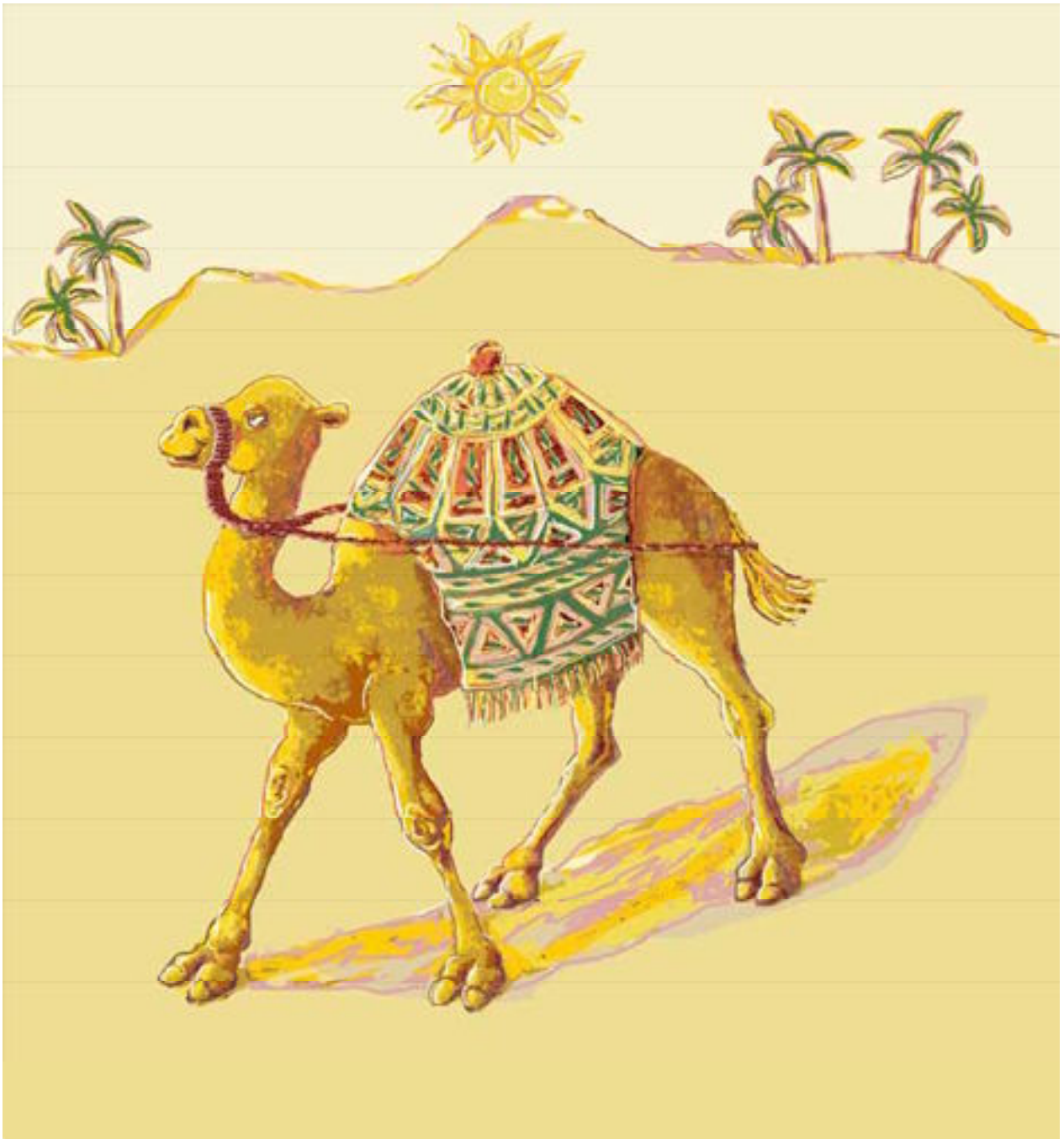
וְגַם אַחַר שֵׁיִלַךְ וַיִּקְנֶה אוֹתָהּ

בְּכֹל הַדְּמִים שֶׁיִּפְסְקוּ עָלֶיהָ.

וְאִם סִדְרֵי הַלִּימוּד וְהַמַּעֲשֵׂה

אֵינָם מְסוֹדְרִים לְהַבִּיאֶהוּ לָזֶה,

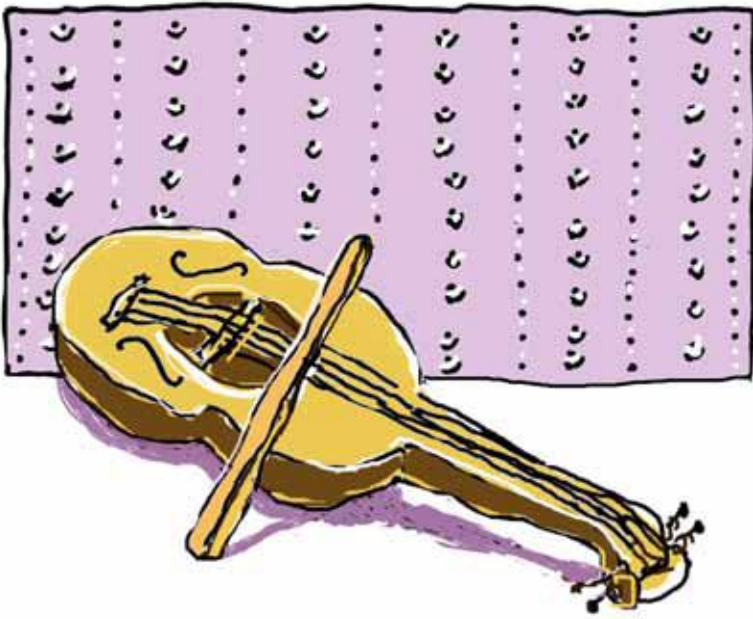
דומה הוא לגמל נושא משי,
שהוא אינו מועיל להמשי
והמשי לא יועיל לו,
להביאו אל שלמות הפונה
שבבילה נברא.

חֹכְמַת הַנִּיגוֹן

משל מתוך כתבי בעל הסולם, מאמר "סגולת זכירה", עמ' 68

מִי שְׁמַרְגִּישׁ בְּנֶפֶשׁוֹ
אֵיזָה נְטִייה לְחֹכְמַת הַנִּיגוֹן,
וְהוּא מְצוּי בְּחִסְרוֹן
טָרָם קִנְיִתָּה,

הוּא לֹא יִשְׁקוּט
וְלֹא יִנוּחַ
עַד שֶׁיִּשְׁיג אֵיזָה שִׁיעוֹר
מְחֹכְמַת הַנִּיגוֹן,

וְאֶפִּילוּ יֹאמְרוּ לוֹ
שֶׁאֵין לוֹ תִקְוָה
לְהִיּוֹת מְנַגֵּן בְּעַל שִׁיעוֹר,
אֲלֹא מְנַגֵּן פְּשוּט,

מִכֹּל מְקוֹם,
לֹא יִפְסִיק מְשֹׂאֵיפְתוֹ
וְיִסְתַּפֵּק בְּמִיעוּט,
וְיִפְזֹר כּוֹחוֹתָיו לְהִשְׁיג
לְכֹל הַפְּחוֹת הַמִּיעוּט
שֶׁבִּיכוֹלְתוֹ לְהִשְׁיג.

מה שאין כן,
מי שאין בו נטייה מלידה
לנגינה,
ומרגיש את עצמו במזג
השובע מחוכמה זו,

אם יבוא אליו איזה מנגן
ויאמר לו שיפזר כוחותיו
על חוכמה זו,
עוד טרם יגמור שאלתו,
יענה לו:

"אני מרגיש ויודע בנפשי,
שלא אהיה כלל גדול הדור
בחוכמה זו,
ולחיות נמנה בין ההמון
המנגנים הפשוטים,
האם יש חיסרון לעולם בלעדי?"

תיק קטן

משל מתוך ספר "שמעתל", מאמר ח': "לשמה זהו אתערותא דלעילא, ולמה צריכים אתערותא דלתתא"

איזה עשיר יצא מהרכבת,
והיה לו תיק קטן,

והעמיד זה אצל המקום
שכל הסוחרים
מעמידים שם חבילותיהם,
והסבלים לוקחים את החבילות,
ומביאים אותם למלון
ששם נמצאים הסוחרים.

והסבל חשב שפוטח תיק קטן,
היה הסוחר בעצמו לוקח,
ולא צריכים לזה סבל,
לכן לקח חבילה גדולה.

והסוחר,
רוצה לתת לו סכום קטן
כפי שהוא רגיל לשלם.
והסבל לא רוצה לקחת,
והוא אומר:

"הַכְּנִסְתִּי לְהַמְחִסֵּן שֶׁל הַמְּלוֹן
חֲבִילָה גְדוּלָה שֶׁנִּתְעַיְפְתִּי מְאֹד,
וּבְקוֹשֵׁי סַחֲבָתִי אֶת הַחֲבִילָה שֶׁלְךָ,
וְאַתָּה רוֹצֶה לְתַתּ לִי
סְכוּם פְּעוּט עֲבוּר זֶה?!"

וְהַנְּמָשֶׁל הוּא:
בְּזִמְן שֶׁהָאָדָם בָּא וְאוֹמֵר
שֶׁהוּא נָתַן יְגִיעָה גְדוּלָה
אוֹמֵר לוֹ הַבּוֹרָא:
"לֹא הַחֲבִילָה שְׁלִי לְקַחְתָּ.
אֱלֹא, חֲבִילָה שֶׁשִּׁיכַת לְמִישָׁהוּ אַחֵר.

הַיּוֹת שֶׁאַתָּה אוֹמֵר
שֶׁיֵשׁ לְךָ הַרְבֵּה יְגִיעָה,
בְּטַח שֶׁהָיָה לְךָ בַּעַל בַּיִת אַחֵר
שֶׁבִשְׁבִּילוֹ עֲבַדְתָּ,
לְכֹן לָךְ אֱלִיוֹ שֶׁהוּא יִשְׁלַם לְךָ.

כִּי מִי שֶׁעוֹבֵד אֶצְלִי,
אֵין לוֹ שׁוּם יְגִיעָה
אֱלֹא לְהִיפֹךְ
תַּעֲנוּג וְהַתְּרוּמָמוֹת רוּחַ".

הַהֲשָׁגָה הַרוּחָנִית

מתוך ספר "שמעתיו", מאמר: "ענין ההשגה הרוחנית"

א - הָאוֹר הָעֲלִיּוֹן

אוֹר הָעֲלִיּוֹן
מוֹרָכָב מְשִׁי בְּחִינּוֹת:
מְשִׁיג וּמוֹשָׁג.

וְכֹל מֵה שְׂמֵדבָּרִים בְּעֲנִיּוֹן
אוֹר הָעֲלִיּוֹן
הוּא רַק מִמֶּה שֶׁהַמְשִׁיג
מִתְפַּעֵל מִהַמוֹשָׁג.

אָבֵל כֹּל אֶחָד בְּפָנָי עֲצָמוּ,
הַמְשִׁיג לְבַד
אוּ הַמוֹשָׁג לְבַד,
אֵינָם מְכוּוֹנִים בְּשֵׁם.

ב - מְשִׁיג וּמוֹשָׁג

הַשְּׁגָה רוּחָנִית הִיא
כְּאֲשֶׁר הַמְשִׁיג וְהַמוֹשָׁג
בְּאֵימֵם יַחַד.

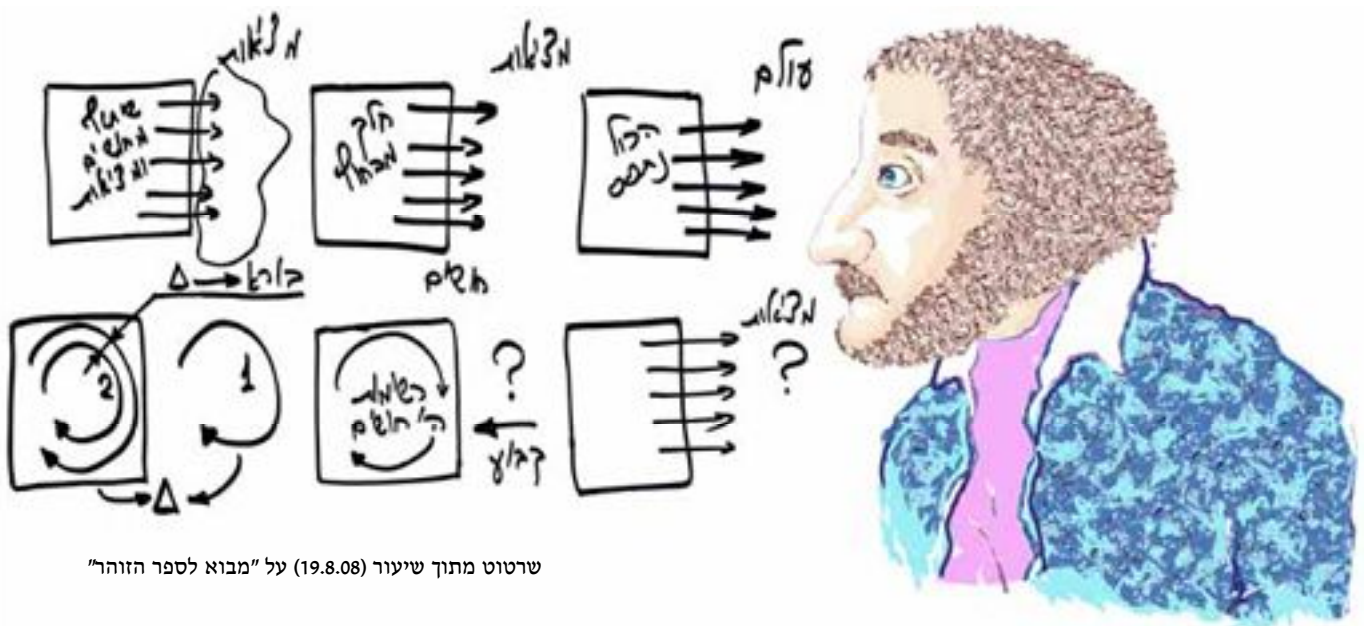
כִּי בְּאֵין מְשִׁיג -
אֵין שׁוֹם צוֹרָה לַמוֹשָׁג,
כִּינּוֹן שְׂאֵין מִי שִׁיקְבֵּל
אֶת צוֹרָתוֹ שֶׁל הַמוֹשָׁג.

ג - המשיג

כדי שנוכל להשיג
מה שרצה
שנשיג ונבין,

ברא ונתן לנו
את החושים האלה,

וחושים אלו משיגים
מה שמתפעלים
מהאור העליון.

ד - הַשִּׁינוּיִם רַק בַּמְקַבֵּל

אֵין הַשְּׁתַנּוּת בְּאוֹר,
אֲלֵא כֹל הַשִּׁינוּיִם הֵם בְּכֹלִים,
הַיֵּינוּ, בְּחוּשֵׁינוּ,
שֶׁהַכֹּל נִמְדָד לְפִי הַדְּמִיוֹן שֶׁלָנוּ.

וּמִזֶּה תִשְׁכִּיל אֲשֶׁר
בְּאֵם יִסְתַּכְּלוּ אֲנָשִׁים רַבִּים
עַל דְּבַר רוּחָנִי אֶחָד,
אֲזַי כֹּל אֶחָד יִשִּׁיג
לְפִי הַדְּמִיוֹן וְהַחוּשִׁים שֶׁלוֹ.

וְלִכֵּן כֹּל אֶחָד
רוֹאֶה צוּרָה אַחֶרֶת.
וּכְמוֹ כֵּן בְּאָדָם עֲצָמוֹ
יִשְׁתַּנֶּה הַצּוּרָה לְפִי
מִצָּבִי עֲלִיּוֹת וִירִידוֹת שֶׁלוֹ,

כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב:
שֶׁהָאוֹר הוּא אוֹר פְּשוּט,
וְכֹל הַשִּׁינוּיִם הֵם רַק
בַּמְקַבֵּלִים.

תולעת יַעֲקֹב

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וישלח, מאמר: "אל תיראי תולעת יעקב" אותיות ר"נ - רנ"ד

כֹּל עַמֵּי הָעוֹלָם
נָתַן אוֹתָם תַּחַת שָׂרִים
מְמוֹנִים יְדוּעִים.
וְכוֹלֵם הוֹלְכִים
אַחַר אֱלוֹהֵיהֶם.

וְיִשְׂרָאֵל,
אֵין לָהֶם גְּבוּרָה וְכוֹחַ
לְנַצֵּחַ אוֹתָם,
אֲלֹא רַק בְּפִיהֶם,
בַּתְּפִלָּה.

כְּמוֹ תוֹלַעַת,
שֶׂאִין לָהּ גְבוּרָה וְכוֹחַ,
אֲלֹא בְּפִהָ.
וּבְפִהָ הִיא שׁוֹבֶרֶת הַכֹּל.

וְעַל כֵּן נִקְרָאִים יִשְׂרָאֵל
"תּוֹלְעַת",
"אַל תִּירָאֵי תּוֹלְעַת יַעֲקֹב".

אֵין לְשׁוּם בְּרִיָּה בְּעוֹלָם,
כְּמוֹ לְתוֹלְעַת הַזֶּה
שֶׁל טּוֹיֹת הַמָּשִׁי,
שֶׁמְמַנֶּה יוֹצְאִים כָּל
לְבוּשֵׁי כְבוֹד,
תְּלַבּוֹשֵׁת הַמְּלָכִים.

וְלֵאחֶר טּוֹיֹתָהּ
זוֹרְעַת זֶרַע
וּמֵתָה.

וְאַחֶר כֵּן,
מֵאוֹתוֹ זֶרַע שֶׁנִּשְׁאָר מִמֶּנָּה,
קָמָה לְתַחִיָּה כְּמִקּוּדָם לְכֹן,
וְשׁוֹב הִיא חַיָּה.

כֵּן הֵם יִשְׂרָאֵל,
כְּאוֹתָהּ הַתּוֹלְעַת,
שֶׁאֵף עַל פִּי שְׂמֵתִים,
יַחֲזְרוּ וַיַּחֲיוּ בְּעוֹלָם,
כְּמִקּוּדָם לְכֹן.

וכן נאמר:
 כי "בְּחֹמֶר בִּיד הַיּוֹצֵר",
 כֵּן אַתֶּם בְּיַד בֵּית יִשְׂרָאֵל.

זֶהוּ חוֹמֶר שֶׁל אוֹתָהּ זְכוּכִית,
 אֲשֶׁר אַף עַל פִּי שְׁנִשְׁבַּרְתָּ,
 חוֹזֶרֶת וּמִתְתַקֶּנֶת,
 וַיֵּשׁ לָהּ תִקְנָה כְּמִקּוֹדֵם לָכֵן.

כִּד יִשְׂרָאֵל,
 אַף עַל פִּי שְׁמִתִּים,
 חוֹזְרִים לְתַחִיהָ.

שְׁלוּחֵי הַמֶּלֶךְ

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת שמיני, מאמר: "וכמה שליחים יש לו לקב"ה", אות כ"ג

בְּנֵי אָדָם שְׁחָטָאוּ לַמֶּלֶךְ.
נִתְעוֹרַר הַשּׁוֹטֵר אֵלֵיהֶם
לְתוֹפְשָׁם וּלְהַעֲנִיֵּשָׁם.

קָם חָכָם
אֶחָד מִבְּנֵי הָעִיר,
וְנִתְעַרַב בֵּין הָעוֹזְרִים
שֶׁל הַשּׁוֹטֵר.

נִשָּׂא הַשּׁוֹטֵר עֵינָיו
וְרָאָה אוֹתוֹ.
אָמַר לוֹ:
"מִי נָתַן אוֹתְךָ אֶצְלָנוּ,

לְקַחוֹ אוֹתוֹ
וְהִרְגוּהוּ.
וְנִמְצָא שֶׁהוּא
נֶעֱנֵשׁ בְּתַחִילָה.

וְאֵין אֶתָּה מְאוֹתָם
שְׁחָטָאוּ לַמֶּלֶךְ,
הֲרִי אֶתָּה
תֵּעָנֵשׁ בְּתַחִילָה".

בְּרַכַּת הַצְּדִיק

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "אחור וקדם צרתני"

עֲנֵן הַבְּרָכוֹת שֶׁל הַצְּדִיקִים,

שֶׁבְּדַבְּרֵי פִיהֶם

מִיד מְגַלִּים יוֹתֵר,

מִמָּה שֵׁישׁ כּוֹחַ לְאָדָם פְּשוּט

לְגִלוֹת בְּיָדָיִם וְרַגְלָיִים,

כִּי אָדָם פְּשוּט

הַרוֹצֶה לְגַמּוֹל חֲסָדִים עִם חֵבְרוֹ,

נוֹתֵן לוֹ כֶּסֶף מְרוֹבֵּה בְּיָדוֹ בְּפוֹעַל

וּמַעֲשָׂרוֹ,

מִכֹּל מְקוֹם אֵינוֹ יוֹדֵעַ

אִם יִתְקַיֵּים בּוֹ זְמַן מְרוֹבֵּה.

אָבֵל הַשָּׁלֵם,

הַרוֹצֶה לְגַמּוֹל חֲסָדִים לְחֵבְרוֹ,

הוּא נוֹתֵן לוֹ בְּרַכָּה בְּפִיו,

דְּהֵינּוּ,

אֵיזָה דִּיבּוּרִים קְצָרִים

שֶׁל עֲשִׂירוֹת

וּמִיד מִתְגַּלֶּה מַעֲשֵׂה הָעֲשִׂירוֹת

עַל חֵבְרוֹ.

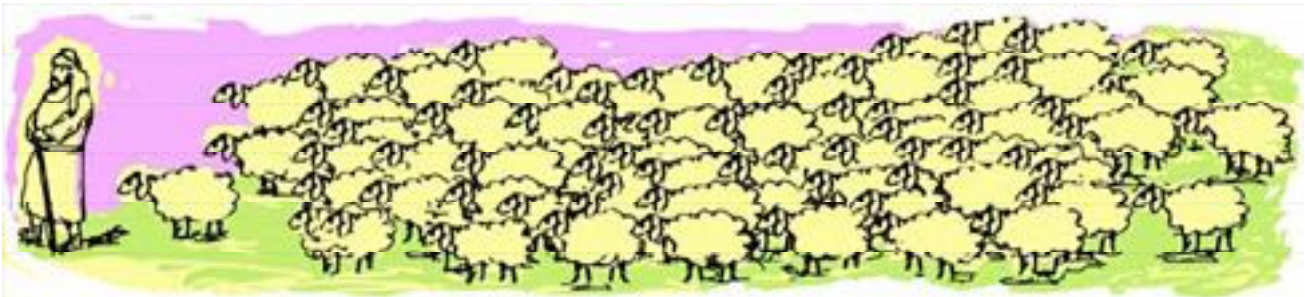
רוּעָה צֹאן

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "הקדמה לספר הזוהר", אות נ"ז

אם שוּרָה
שֶׁל אֱלֹף אַנְשִׁים סוּמִים,
הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ,
וַיֵּשׁ לָהֶם לְפָחוֹת,
פִּיקַח אֶחָד בְּרֹאשׁם,

הָרִי הֵם בְּטוּחִים כּוֹלָם,
שְׂיִלְכוּ בְּדֶרֶךְ הַיֵּשֶׁר,
וְלֹא יִפְּלוּ בְּפָחִים וּמְכַמּוֹרוֹת,
לְהִיּוֹתָם נִמְשָׁכִים
אַחַר הַפִּיקַח, שֶׁבְּרֹאשׁם⁴.

אַבֵּל, אִם חָסֵר לָהֶם
אוֹתוֹ הָאֶחָד,
בְּלִי סִפְקָה, שְׂיִכְפְּשְׁלוּ בְּכָל דְּבָר,
הַמוּטָל בְּדֶרֶךְ,
וַיִּפְּלוּ כּוֹלָם לְבוֹר שַׁחַת.

⁴ מתוך שיעור ילדים (17.10.09) בקונגרס שהתקיים בבאפלו ארה"ב:

"אנחנו נמצאים בעולם מדומה, וכלל לא מודעים לכך שאנו חולמים חלום. כדי שנתעורר מהחלום לחיים טובים ומאושרים, אנחנו זקוקים לאנשים כמונו שיגלו לנו על החלום הזה, וידריכו אותנו איך להתעורר ממנו. המורים שמספרים לנו איך להתעורר לחיים, מחלום למציאות, הם נקראים "מקובלים".

אומן גדול

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", חלק "אגרות", אגרת נ', עמ' 504

כֹּל אֹמֵן
הִטְרוּד בְּאֹמְנוֹתוֹ
לְהַשְׁלִים מְלֹאכְתּוֹ,
בְּאוֹפֵן הַיּוֹתֵר נְאוֹת,

אֵין לְאִישׁ זֶר
לְהִסְתַּכֵּל עָלָיו
בְּאִמְצַע מְלֹאכְתּוֹ,

כִּי לֹא יִבִּין
מְנַהֲגוֹ בְּמְלֹאכְתּוֹ,
זוֹלַת אֹמֵן
הַגָּדוֹל כְּמוֹתוֹ.

זְקוֹן חָכָם

מתוך שיעור "זוהר לעם" (21.12.09) פרשת וישלח, מאמר: "תפלותיהם של צדיקים", אות נ"ב - אות ע"ד

"זְקוֹן בָּא בְּשָׁנִים"

נִקְרָא בְּרוּחַנִיּוֹת

"בָּא בַּחֹכְמָה".

"שָׁנִים" נִקְרָא

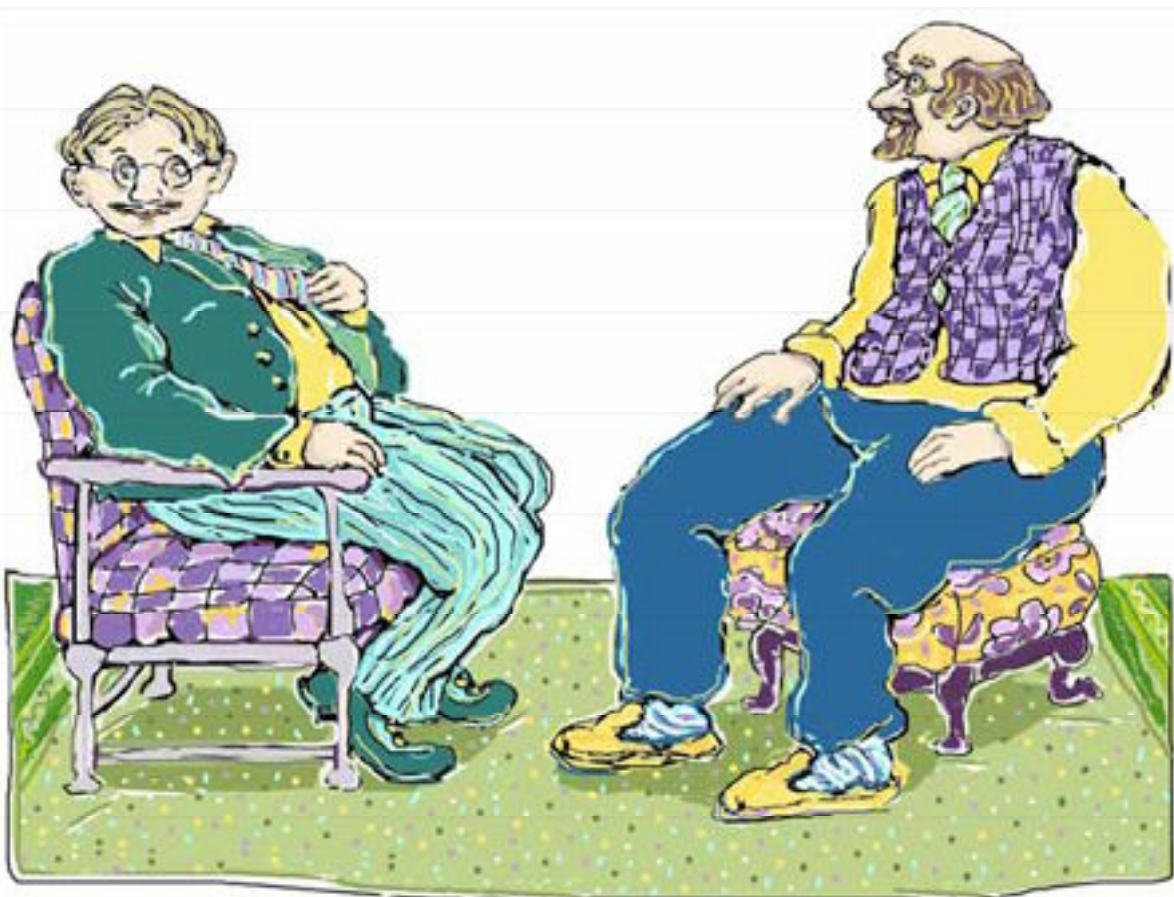
מִסְפֵּר מַדְרָגוֹת הַחֹכְמָה

שְׁקִיבֵל.

וְאִם לֹא מִשִּׁיג חֹכְמָה

לֹא נִקְרָא שֶׁהוּא "חִי",

שְׁעָבַר אֶת הַחַיִּים.

אור פשוט

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "תורת הקבלה ומהותה", פרק: "ביטויים רוחניים"

הְרוֹחֵנִי אֵין לוֹ דְמִיוֹן
וְעַל כֵּן אֵין לוֹ אוֹתוֹת
לְהַגִּיט בָּהֶם.

וְאֶפִּילוּ אִם נֶאֱמַר עָלַי בְּכָל־לוֹת,
שֶׁהוּא "אור פשוט",
הַיּוֹרֵד וְנִמְשָׁךְ לְמִבְקֶשׁ,
עַד שֶׁמִּלְבִּישׁוֹ וּמְשִׁיגוֹ,
בְּכָל הַשִּׁיעוֹר, הַמְסַפֵּיק לְגִילוּיוֹ,

הֵרִי גַם זֶה לְשׁוֹן מוֹשָׁאֵל:
הַיּוֹת שְׂכַל הַמְּכוֹנָה
בְּעוֹלָם הֶרוֹחֵנִי בְּשֵׁם "אור"
אֵינוֹ דוֹמֶה לְאוֹר הַשֶּׁמֶשׁ
אוֹ לְאוֹר הַנֵּר,

שְׁטַבְעוֹ,
בְּשַׁעַה שְׁמוֹפִיעַ בְּאָדָם
בְּהַתְרַת הַסְּפִיקוֹת,
הוּא מְגַלֶּה כְּעֵין שְׁפַע
שֶׁל אוֹר וְתַעֲנוּג,
בְּכָל קוֹמַת הַגּוֹף.

וּמַה שְׂאָנוּ מְכַנִּים
בְּעוֹלָם הֶרוֹחֵנִי
בְּשֵׁם "אור",
הוּא מוֹשָׁאֵל
מֵהַשְּׂכַל הָאָנוּשִׁי,

ספר הוא גילוי

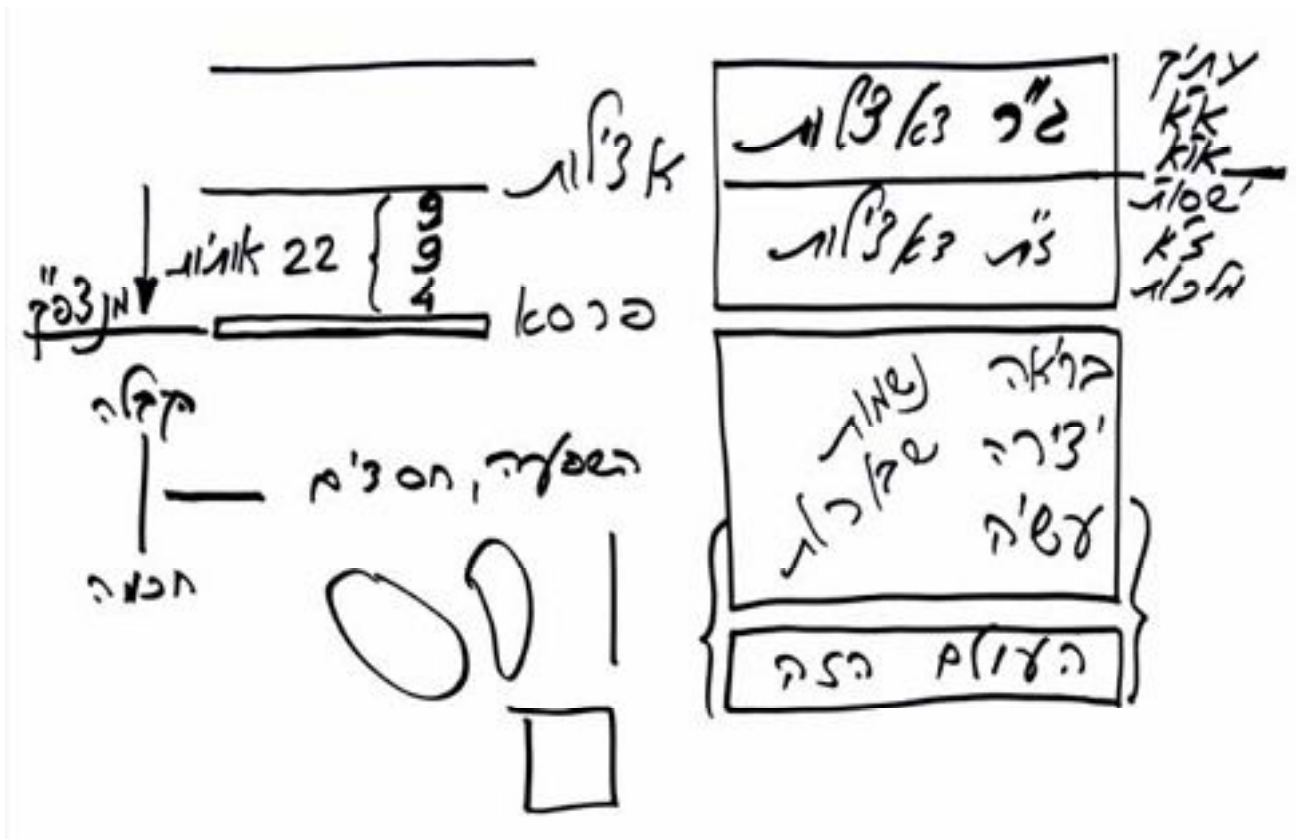
מתוך תוכנית הטלוויזיה "מקובלים כותבים" מתאריך 20.05.09

בְּצוּרַת הָאוֹתִיּוֹת⁵ שְׁלוֹ,
בְּחִיבוֹר שְׁלֵהֶם לְמִילִים,
בְּחִיבוֹר הַמִּילִים לְמִשְׁפָּטִים,
בְּחִיבוֹר הַמִּשְׁפָּטִים לְפָרְקִים,
בְּחִיבוֹר הַפָּרְקִים לְכָלֵל סֵפֶר,
הַסֵּפֶר מְגַלֶּה מָסֶר שְׁבִנוֹי
לְפִי טִבֵּעַ הָאָדָם.

⁵ מתוך שיעור "זוהר לעם" (28.01.10), פרשת בא, אות קמ"ח:

מילים הם סימנים שמורכבים מאותיות. אותיות הם הסימנים בלבד, סימן של איזו תכונה רוחנית. סכום של תכונות רוחניות היוצרות איזו מערכת קטנה הנקראת "אות". וסכום של אותיות מעביר לנו איזו פעולה, מבנה רוחני, רצון משתנה, שמקבל אופנים שונים.

שרטוט מתוך הרצאה בבית "קבלה לעם" (27.10.09) על "מבוא לספר הזוהר"

שַׁפְּת הַשְּׁמִים

מתוך "מבוא לספר הזוהר" (אות ב'), ספר "כתבי בעל הסולם"

בְּדוֹמָה לְכ"ב הָאוֹתוֹת
 שְׁבִשְׁפָה הַמְדוּבָרֶת,
 שְׁצֻרֹפִיָּהּ מִסְפִּיקִים לָנוּ
 לְגִלוֹת כָּל חֶפֶץ וְכָל חֲכָמָה,

כֵּן הָעֲרָכִים וְצֻרֹפֵי עֲרָכִים
 שְׁבַעֲשָׂר הַסְפִירוֹת,
 מִסְפִּיקִים לְגִלוֹת כָּל הַחֲכָמָה
 שְׁבִסְפָר הַשְּׁמִים.

סֵפֶר הַשָּׁמַיִם

מתוך "מבוא לספר הזוהר" (אות י'), ספר "כתבי בעל הסולם"

בְּסֵפֶר הַחֹכְמָה בְּעוֹלָם הַזֶּה
הֵן הַלְבָּן וְהֵן הַדִּיּוֹ שְׂבָאוֹתֵי־תִיּוֹ,
אֵין בֵּהֶם רוּחַ חַיִּים,

וְגִילוּי הַחֹכְמָה שְׂבִסְיַבְתָּם,
אֵינוֹ בְּמַהוּתָם עֲצָמָם
אֶלָּא מַחוּץ לָהֶם,
כְּלוּמֵר, בְּמוֹחַ שֶׁל הַמְּעִיין בּוֹ.

מַה שְּׂאִין כֵּן בְּסֵפֶר הַשָּׁמַיִם,
כֹּל הַמוֹחִין שְׂבִמְצִיאוֹת
הַרוּחָנִית וְהַגְּשָׁמִית
נִמְצָאִים בּוֹ וְנִמְשָׁכִים מִמֶּנּוּ.

הַאוֹתוֹת

מתוך "מבוא לספר הזוהר" (אות ח') של בעל הסולם

הַלְבָּן שְׁבִסְפָר

הוא עיקר הנושא של הספר.

וְהַאוֹתוֹת כּוֹלֵן

הן "נְשׂוֹאוֹת"

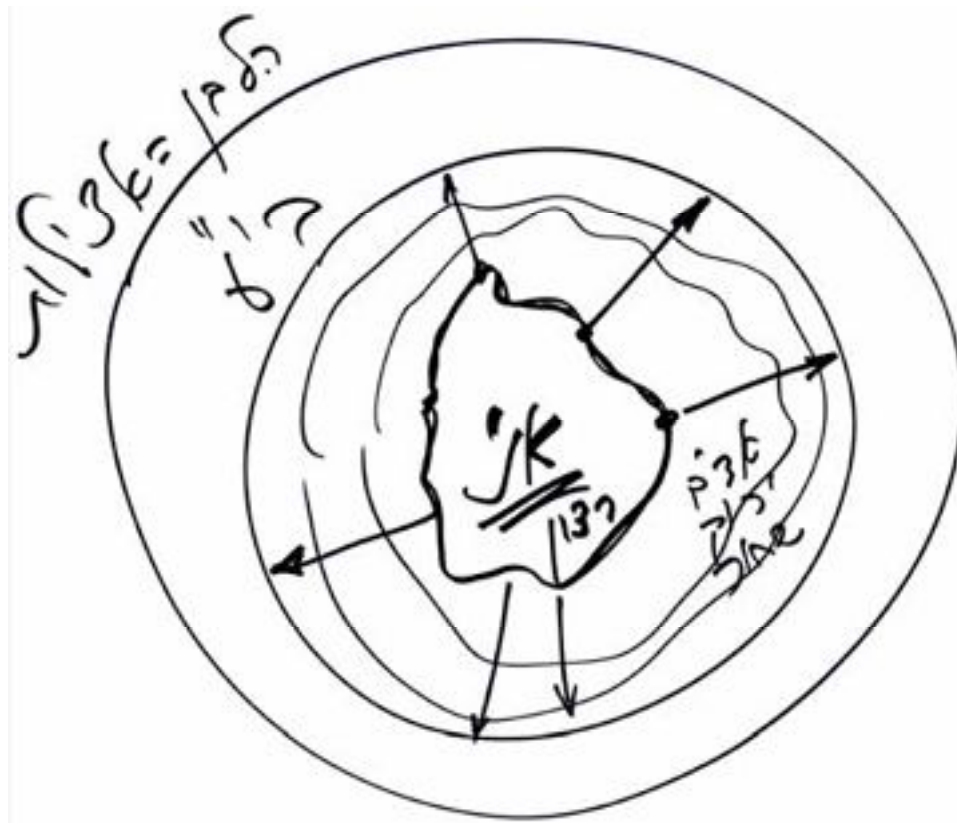
על הַלְבָּן שְׁבִסְפָר,

וְלוֹא הַלְבָּן

לא היתה אֶפְשָׁרִית

שום מְצִיאוֹת לַאוֹתוֹת,

וְכָל גִּילוֹי הַחֲכָמָה שְׁבָהֶן.

הרצאה בבית "קבלה לעם" (27.10.09) על "מבוא לספר הזוהר"

השפה איננה רק התקשרות בין האור לכלי,
אלא הבנת האור, קבלת התבניות של האור, הצורות שלו.
תוכנה שנכנסת לחומר שלי
וכל פעם בונה ממנו תבניות עם צורות חדשות,
מסודרות בצורה אחרת.
אותן כ"ב האותיות, לפי איך שמסתדרות ביניהן,
הן משפיעות על החומר שלי - מכופפות אותו,
ועושות ממנו כל פעם יותר ויותר דומה למאציל.

מתוך הרצאה (20.10.09) על המאמר "מבוא לספר הזוהר"

נְקוּדַת הַלֵּב

אותיות א' ב'

מושגים והגדרות על תפיסת המציאות

משחק קלפים
משלי מקובלים

בעל הסולם ורב"ש

משחק לוטו

התחקות אחר הטבע
(לפי מאמר של בעל הסולם)

אותיות א' ב'

מושגים והגדרות על תפיסת המציאות

כלי ואור יחד נקראים "אות", סימן. צורות האלף בית הן תבניות שונות של כלי ואור יחד. כל אות ואות מבטאת תכונת קשר אחרת בין האור לכלי.

מתוך שיעור (26.10.09) על מאמר "מהותה של חכמת הקבלה"

אות א

אני

אני לא יכול לגלות מי אני שהוא פרא, אם אני לא מגלה מי הוא שפרא אותי.

מתוך תוכנית הטלוויזיה (08.09.09) "שלי הסולם"

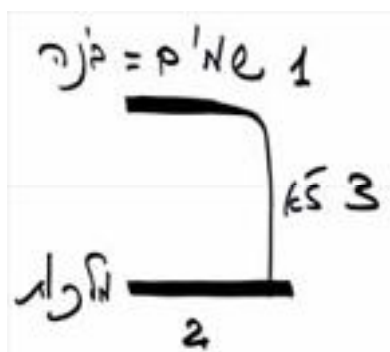
שרטוט מתוך הרצאה בבית "קבלה לעם" (11.11.09)

אות ב⁶

בורא

השורש שלי שממנו אני

בורא הוא משהו שאני מגלה בתוכי. מצב פנימי שאני מרגיש אותו כשורש שלי שממנו אני. אני מתעמק ומתעמק בתוכי בכל העולמות, בכל הבריאה, ומגיע להרגשה פנימית מיוחדת מאוד, להרגשה העמוקה ביותר, להבנה העמוקה ביותר, להרגיש את תכונת האהבה, הנתינה, את מקור כל החוכמה, מקור כל התענוגים. (מתוך שיעור רב (17.10.09) בקונגרס באפלו ארה"ב)

שרטוט מתוך שיעור "זוהר לעם" (11.01.10)

⁶ מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת שמיני, מאמר: "בתורה נברא האדם", אות ה' ואות ו': "ב' היא צורת שני גגות, וקו אחד המחברם. גג אחד למעלה לשמים, זעיר אנפין. גג אחד למטה לארץ, מלכות. יסוד, אחוז בהם ומקבל אותם. והם רומזים על ג' קוים האחוזים יחד, והם פותחים פתחים ומשפיעים לכל, והם ב'ית לכל."

אות ג

גילוי

הבוֹרָא בְּרָא הַכֵּל עַל יְדֵי הָאֱהָבָה.
וְאִנְחָנוּ סֶךְ הַכֵּל מְגַלִּים אֶת הָאֱהָבָה הַזֹּאת,
אֶת כּוֹחַ הָאֱהָבָה.

מתוך שיעור (5.8.09) על "הקדמה לתלמוד עשר הספירות"

שרטוט מתוך שיעור
"זוהר לעם" (28.12.09)

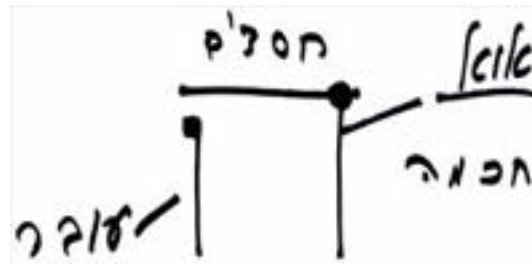
אות ד

דְּרָגָה

הַדְּרָגָה הַרוּחָנִית הִיא דְּרָגַת מְדַבֵּר

בדרגות דומם, צומח, חי, הרצון לגדול מתפתח בדרך הטבע, בדומה לתינוק שלא יודע דבר על מציאותו, ורק נמצא בידיה הנאמנות של אימא שמספקת לו כל צרכיו כדי להתפתח ולגדול. ובדרגת מדבר, בדרגה הרוחנית, האדם בעצמו על פני כל הרצונות הגופניים והאנושיים שלו דוחף ומגדל את הנקודה שבלב להתפתחות.

מתוך שיעור "זוהר לעם" (4.1.10)

שרטוט מתוך הרצאה
בבית "קבלה לעם" (11.11.09)

אות ה

הַסְתָּרָה

אֵין הַסְתָּרָה מְצַד הָאוֹר, יֵשׁ הַסְתָּרָה מְצִידֵי.

האור שמאיר לרצון בצורה שהם הפוכים זה לזה, ההארה שלו מופיעה ברצון כהרגשה של הסתרה. אבל האור לעולם איננו נסתר, אלא אני בעצמי מסתיר אותו ברצון ההפוך שלי.

מתוך שיעור (9.8.09) על "הקדמה לתלמוד עשר הספירות"

אות ו

ויתור

מְרַגֵּשׁ אֶת הַכֵּל, לֹא מְרַגֵּשׁ אֶת עֲצָמִי, כִּמְהָ שְׂפָחוֹת אֲנִי.

התמורה על ויתור מכל וכל, היא להגיע לתכונת הויתור, שהפעולה שלי נשארת ואני נעלם.

מתוך שיעור (7.8.07) על מאמר "אהבת חברים" של רב"ש

⁷ מתוך השיעור היומי על הספר "זוהר לעם" (30.01.10)

אות ד' היא דלת, דלת וציר, דלה וענייה, סימן של מלכות, שני ויום - קשר דרך "אחוכיים", בזמן שאי אפשר להגיע לאותה דרגה גבוהה דרך קשר בצורת ה"פנים".

אות ז

זולת

אני בונה דמותו בי

מתוך שיעור (16.12.08) על מאמר "מהותה של חכמת הקבלה"

באותה מידה שאני מתחבר עם הזולת - שכל העולם, כל הדומם, צומח וחי, נעשים בשבילי כאחד, כאני עצמי - באותה מידה עולה ומתגלה בי מבפנים הכוח "בוא" ו"ראה".

מתוך שיעור 15.11.08

אות ח

חיבור

רק לשם החיבור רוצים את האור

רק על ידי מנגנון החיבור יחד, אפשר להיפתח לכוח של ספר הזוהר, לכוון ולהיכנס לקרן האור הדק, שמגיע להחזיק ולקיים את החיבור בין כל החלקים שלי, שנראים לי בינתיים לא שלי.

מתוך שיעור (11.11.09) על מאמר "תורת הקבלה ומהותה"

אות ט

טבע

חוקי הטבע הם חוקי ההתקשרות בין בני האדם.

מתוך שיעור (06.11.08) על מאמר "השלום"

כל הטבע נמצא בי, רק שהוא הפוך ממני - מתכונתי, ממחשבותי. אבל שתי הצורות קיימות בי, גם אני וגם אחדות כולם. ואני צריך להתחיל להבין את שתי הצורות הללו, לקרב ולגלות אותן זו מול זו.

מתוך שיעור (19.7.09) על "הקדמה לתלמוד עשר הספירות"

אות י

יחוד

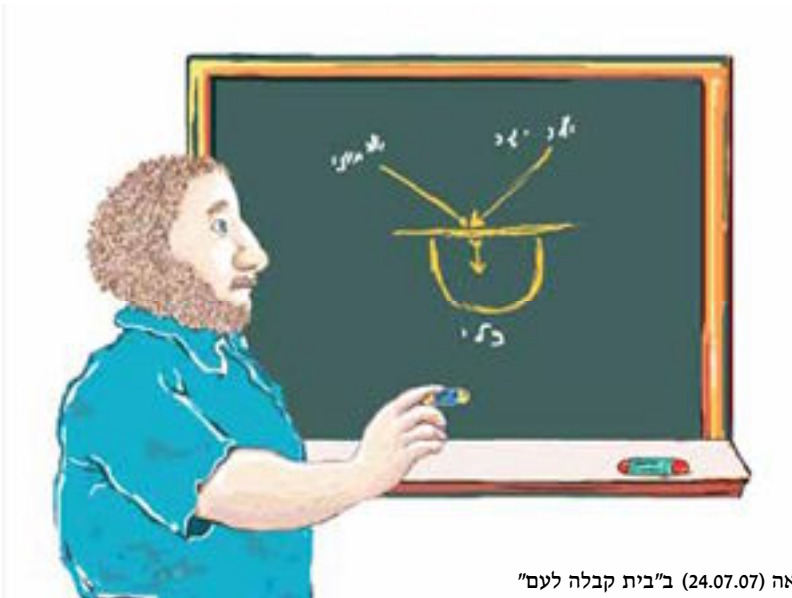
כל אֶחָד וְאֶחָד הוא מְיֻחָד, כִּי הַבּוֹרָא הוא מְיֻחָד.

משבירת הכלי הכללי להרבה חלקים קטנים, כל חלק וחלק קיבל את ייחודיותו. ועכשיו הוא צריך להתחבר עם יתר החלקים על ידי הכוונה המשותפת, מבלי לוותר על ייחודיותו, ומבלי שהם מבטלים זה את זה.

מתוך שיעור (13.01.09) על מאמר "כל שרוח הבריות נוחה הימנ"

⁸ מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת מקץ, מאמר: "וליוסף יולד - בטרם תבוא שנת הרעב", אות רמ"א:

"כיון שנתגלגלו האותיות ובאו באלף-בית, ששם מתחברים ב' אותיות ט' ר' ביחד, עלתה הט' ולא נתיישבה עם הר'. עד שגער בה הקב"ה ואמר לה: "ט' ט', על מה את עולית ואינך מתיישבת במקומך?" אמרה לפניו: "הרי עשיתני להיות אות בראש המילה "טוב", והתורה פתח בי "כי טוב", "ורא אלוקים את האור כי טוב". איך אתחבר להתיישב באות ר', שהיא ראש המילה "רע"? אמר לה: "שובי למקומך, כי את צריכה לאות רע. כי האדם, שאני רוצה לברוא בך, תכללו בו שנינו יחד. ואז יהיה נברא. אבל את לימין והיא לשמאל". ואז חזרו האותיות ט' ר', ונתיישבו זה בזה ביחד."

מתוך הרצאה (24.07.07) ב"בית קבלה לעם"

אות כ כְּלִי

הְעוֹלָם הוּא כְּלִי שְׁלִי

אות ל לֵב

הְעִבּוּדָה שְׁלָנוּ הִיא לְסֵדֶר אֶת הַלֵּב

אות מ מָסַךְ

הַתְּכוּנָה שֶׁל הָאוֹר בְּתוֹךְ הַרְצוֹן

האוור שמוזמן מצד האדם על הרצון, הוא מייצר בתוך הרצון תוצאה מיוחדת הנקראת "מסך". המסך הזה הוא לא אור ולא רצון, אלא תוצאה מהחלטת האדם, מהבקשה שמבקש, שרוצה ומצפה לה מתוך הנקודה החופשית שלו. רק היוצרות המסך היא נקראת "אדם".

מתוך הכנה לשיעור בוקר (18.6.09)

מְצִיאוֹת

אוֹתוֹ מְשֶׁהוּ מְשׁוֹתֵף בֵּינֵי לְבִין הָאוֹר

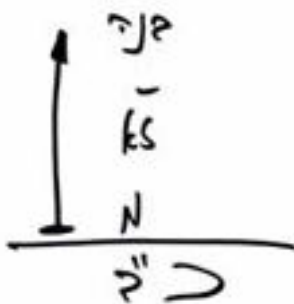
יש "אני" ויש "עולם", אבל הכל רק תופעות בתוך הרצון שלי, כדי לעזור לי בצורה הטובה ביותר להבין את האור ולהשיג אותו.

מתוך שיעור (31.7.08) על מאמר בעל הסולם: "גוף ונפש"

אות נ נִיצוּץ

נִיצוּץ

הַנִּיצוּץ מְמַצֵּב הַחִיבוּר
הוּא אֶצְלֵי בְּמַצֵּב הַשְּׁבוּר

שרטוט משיעור "זוהר לעם" (28.12.09)

אות ס סֵפֶר

מְכַשִּׁיר לְגִילוּי הָאוֹר

ספר הוא האמצעי להיכנס למערכת ההפעלה של העולמות, כדי להפעיל אותה ולגלות את כל "המלכות דאין סוף", הקשר השלם וההרמוני בין כולם.

מתוך שיעור "זוהר לעם" (3.1.2010)

אות ע

עולם

העולם החיצון סביבי,
הוא העולם הפנימי שלי.

האדם הוא עולם קטן. הוא כולל בתוכו את כל המציאות. כל העולם מחוץ לו, זה העתקה של העולם הפנימי שלו, כוחות הנפש שלו.

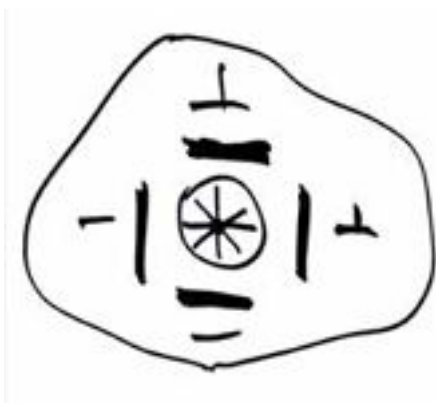
מתוך שיעור "זוהר לעם" (12.12.09)

אות פ

פנימי

אותו מקור שממנו אני,
הוא נסתר בי בפנים,
בתוכי, בתוכי, בתוכי.

מתוך שיעור (19.7.09) על "הקדמה לתלמוד עשר הספירות"

אות צ

צורה

צורת האור בתוך הרצון זה אני

אני זה צורת האור בתוך הרצון. אם האור יוצא, הרצון נשאר ריק ואין אני. הצורה נעלמת ולא קיימת יותר. אם הצורה הזאת משתנה, אני משתנה.

מתוך שיעור (15.09.09) על מאמר "שכל הפועל"

אות ק

קשר

כל ההיסטוריה של האדם
היא גילוי מערכת הקשר בין הנשמות

אות ר

רצון

אור בורא את הרצון

כל החומר של עולמנו: כוכבים, אבנים, עצים, חיות, אדם - הכל זה רצון, רצון להתקיים. הדומם הוא רצון שמחזיק את עצמו בלבד. הצומח הוא רק במעט רצון להתפתח; לספוג דברים טובים

ולפלוט דברים רעים. החי הוא יותר רצון להתפתח, לכן יש לו תנועות עצמאיות והולדת צאצאים. המדבר הוא רצון שמתפתח בהתאם לסביבה. "הלב" הם רצונות של דומם, צומח וחי, אבל בתוך הלב מתעוררת מעל העולם הצר הזה, נקודת רצון חדשה הנקראת "נקודה שבלב".

מתוך שיעור (27.11.09) על מאמרי "שמעתי"

ש
אות

שְׁפָה

הקֶשֶׁר שֶׁל הָאָדָם עִם הָעוֹלָם נִקְרָא "שְׁפָה"

ההתקשרות הנכונה שלי לכל המציאות, ערוצי התקשורת עם העולם סביבי, "הדיבור" עם הטבע, הבנת הטבע, הבנת האלוקות, היא על ידי שפת הקבלה, שהיא תוכנת ההתקשרות הזאת.

מתוך שיעור (11.11.09) על מאמר: "תורת הקבלה ומהותה"

שפה היא תוכנית ההתקשרות בין הרצון לאור. איך הלב שלי מגיב על הבורא ומדבר עם הבורא, מה הביטוי עכשיו בכלי הרוחני שלי כלפיו, מה התבנית עכשיו שהכלי שלי מקבל כדי להידמות לאור.

ת
אות

תְּפִילָּה

הַתְּנוּעָה לְהִידְמוּת לְאוֹר

רק התנועה להידמות לאור, היא נקראת "תפילה". כי הנברא לא מסוגל להיות כמו האור ולעשות אותה פעולה כמוהו, ואפילו לא לרצות כמו האור. אלא האור הוא שמפתח את הרצון לאט לאט, לפי סדר המדרגה, בצורה איטית, הדרגתית, מטרתית, להידמות אליו.

מתוך שיעור (27.11.06) על מאמרי "שמעתי"

מ
נ
צ
פ
ך

כל העבודה שלנו היא להבדיל ב"אותיות", בכלים, בחסרונות. "לקרוא" אותם, להבין אותם, ללמוד את התכונות של כל אות ואות. מה משמעותן של כ"ב האותיות ו"המנעולים", הצורות הסופיות מנצפ"ך, המציירות את הגבול שדרכו לא יכול לעבור האור. מהיכן נובעת צורתה של כל אות ואות ולמה.

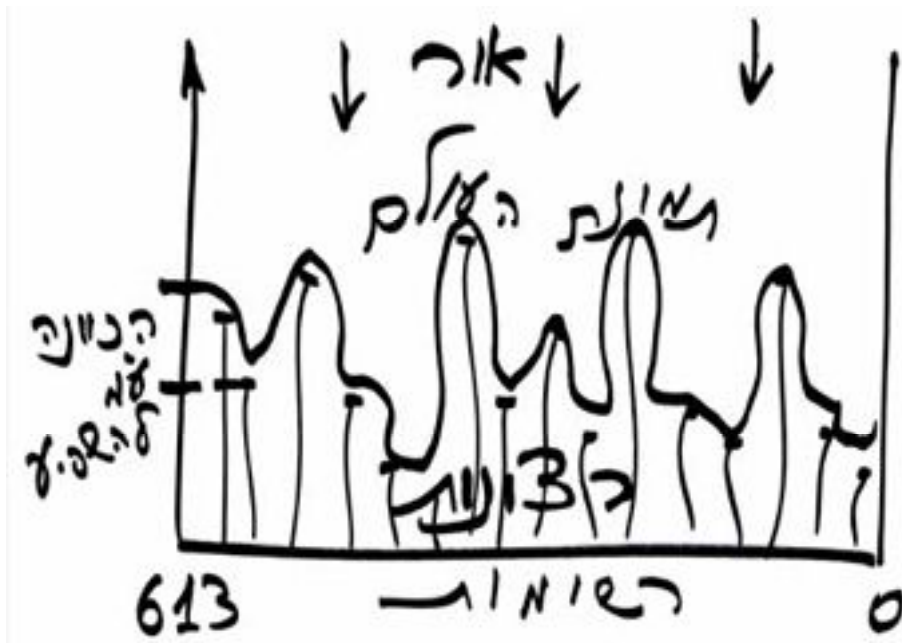
מתוך הרצאה ב"בית קבלה לעם" (20.11.09) על "מבוא לספר הזוהר"

האותיות בעצמן הם הכלים, הפעולות עצמן שעליהן מספרים.

מתוך שיעור בניו יורק (12.10.09) על מאמר "מהותה של חכמת הקבלה"

העולם הרוחני נקרא "נסתר", כי הוא נסתר מהחושים שלנו. אבל אם האדם משתוקק להרגיש אותו, נפתחים בו חמישה חושי הנשמה: כתר, חכמה, בינה, זעיר אנפין, מלכות - לשמוע, לראות, להרגיש, להריח, ולטעום. ואז הוא גם מבין מה הוא מרגיש.

מתוך שיעור הכנה לקונגרס (16.10.09) באפלו בארה"ב

מתוך שיעור (31.08.08) על אגרת בעל הסולם

משחק קלפים

מִשְׁלֵי מְקוֹבְלִים

בעל הסולם ורב"ש

אבק המרכא
משל של בעל הסולם

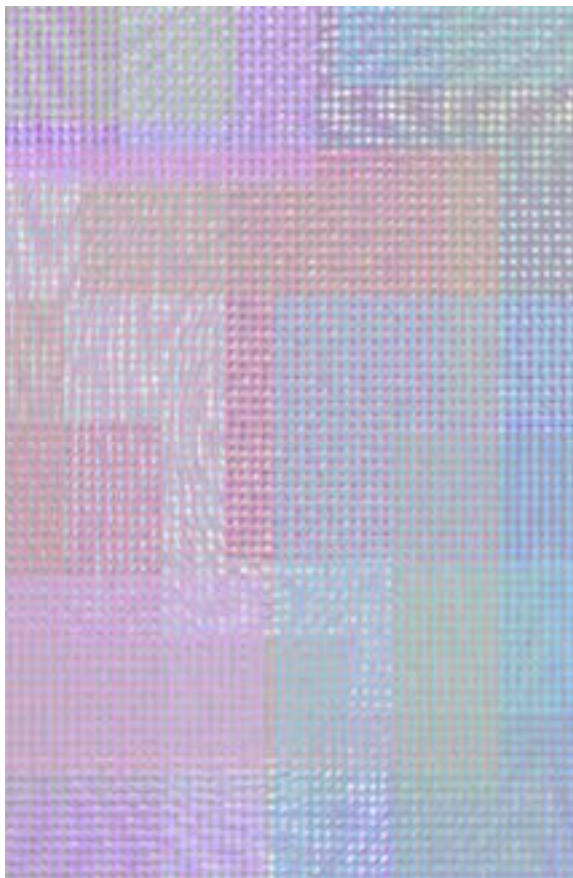
1 מלך גדול טוב ומטיב

מלך גדול טוב ומטיב, אשר כל מגמתו היתה רק להנות את בני מדינתו, עלה ברצונו להטות בשיעור מופלג את הכשרים שבבני מדינתו.

1. מלך גדול טוב ומטיב
2. נתן צו לבני המדינה
3. המציא המצאה נפלאה
4. אבק המרפא לאוהבי המלך
5. טעם מר למחורפי המלך

מִשְׁלֵי אֲבָק הַמְרַפָּא
מִשְׁלֵי הַחֲתוּלִים
מִשְׁלֵי עַל בֵּן הָעֶשִׂיר בְּמַרְתָּף
מִשְׁלֵי הַמְּגוֹן וְהַחֶרֶב
מִשְׁלֵי הָעֶבֶד וְהַשָּׂרִים

המגן והחרב

משל של בעל הסולם

2 המגן נגנב ועמו החרב

לימים עלה המלך למרום המגדל להסתיר עצמו שם. וכן המלך התיישב על כסאו להנהיג את הארץ בחכמה ונבונה. אבל לא ידע כי החרב והמגן כרוכים זה בזה. וכיון שלא החשיב את המגן נגנב ממנו המגן ועמו החרב.

1. מלך נתן לבנו מגן וחרב
2. המגן נגנב ועמו החרב
3. נקמת האויבים בגן המלך
4. כנחו עצמו עושה מגן וחרב
5. מתמאר במעשי אנוש

משל החתולים

משל של רבי"ש

2 חתולים בבגדי מלצר

לקח הכומר כמה חתולים לימד אותם להיות מלצרים, הליביש אותם בבגדי מלצר, והביא את המלך והשרים לסעודה. והחתולים הכינו את השולחן והגישו את כל המנות לכל אחד ואחד.

1. טבע אי אפשר לשנות
2. חתולים בבגדי מלצר
3. המלך והשרים סופתעים
4. עכברים בקופסת טבק
5. טבע של חתולים

העבד והשרים

משל של בעל הסולם

1 מלך שעבדו נשא חן בעיניו

מלך שעבדו נשא חן בעיניו, ביקש לגדלו ולנשא על כל השרים, אבל אין זה מנימוסי המלכות לרומם אדם לרום המעלות בפעם אחת, ובלי סיבה נראית לעין.

1. מלך שעבדו נשא חן בעיניו
2. השר התחפש למורד במלכות
3. העבד מציל את המלך
4. העבד נלחם בגולן אוצר המלך
5. שחוק ושטחה בהיכל המלך

בן העשיר במרתף

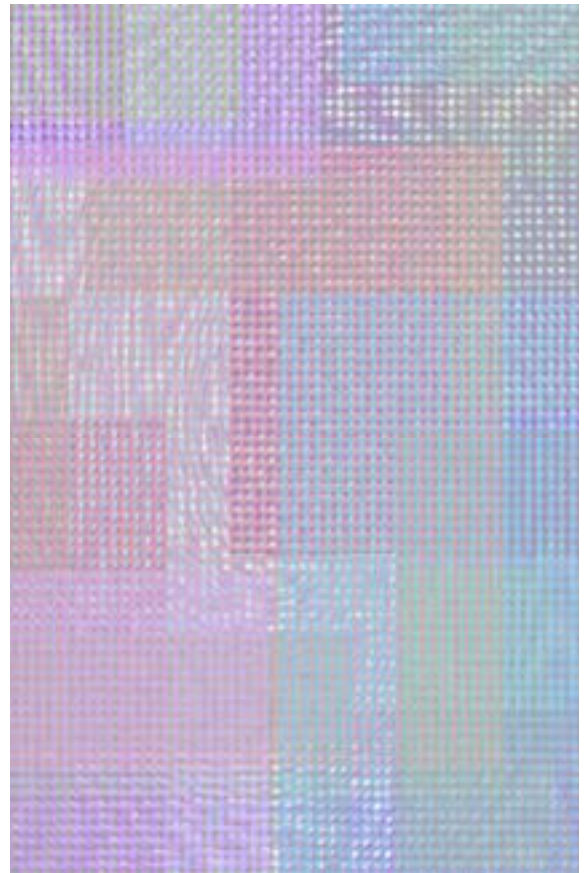
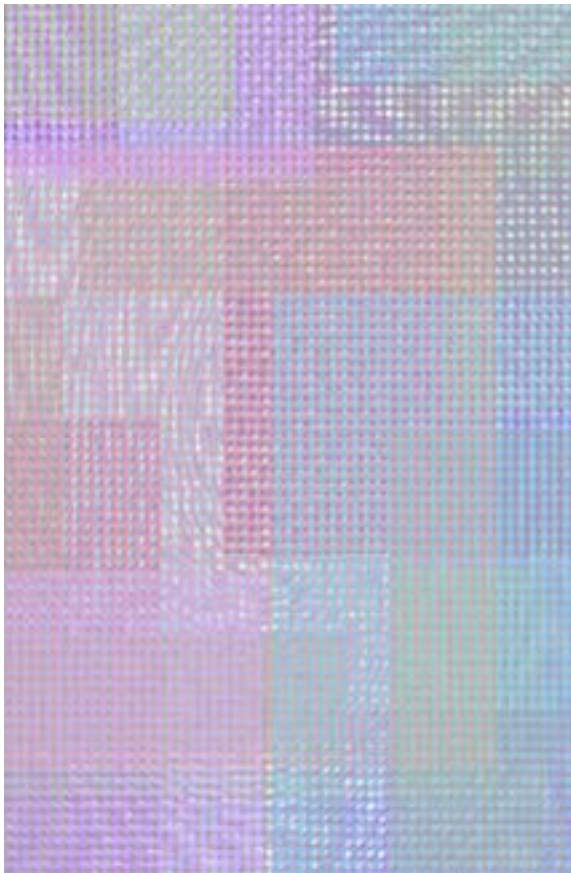
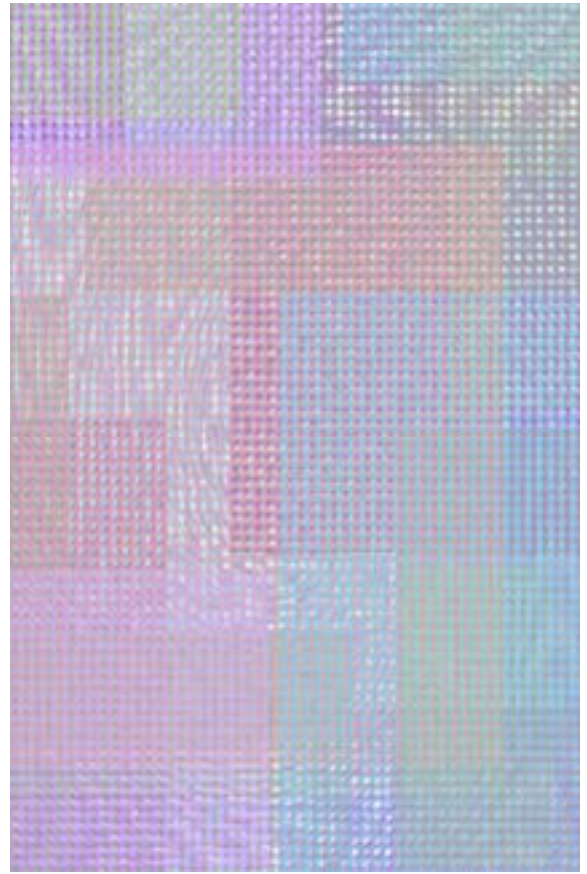
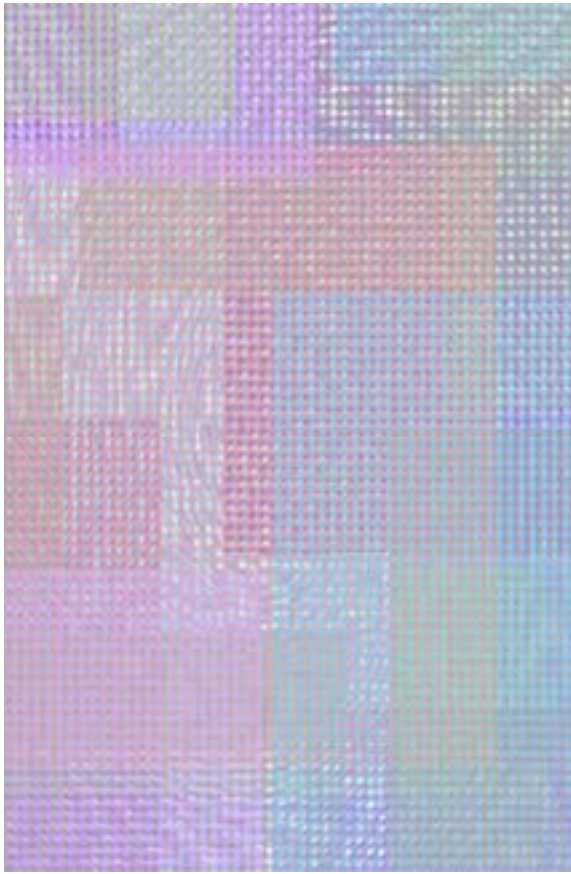
משל של רבי"ש

3 שעה אחת בחוצות העיר

כל יום הוציאו אותו לטייל בחוצות העיר, אבל בשמירה מעולה שלא יברח. והוא רואה איך כולם אוכלים ושותים בלי שמירת, והוא עצמו נתון בבית כלא ורגעי אורה ספורים לו.

1. עשיר גדול סגר את בנו
2. מרתף חשוך בלי קרן אור
3. שעה אחת בחוצות העיר
4. צער עד אין קץ
5. עשיר על כל עשירו ארץ

אבק המרפא

משל של בעל הסולם

3 המציא המצאה נפלאה

נראה היה בעיניהם שאין שום השגחה, ואיש הישר בעיניו יעשה. ולא ידעו מההמצאה הנפלאה, אשר נתן מין אבק רע במעדנים ובמגדנות, וכנגדו נתן אבק מרפא בבית של העבודה.

1. מלך גדול טוב ומטיב
2. נתן צו לבני המדינה
3. המציא המצאה נפלאה
4. אבק המרפא לאוהבי המלך
5. טעם מר למחרפי המלך

אבק המרפא

משל של בעל הסולם

2 נתן צו לבני המדינה

נתן צו לכל בני המדינה כולם, אחד לא יחסר, לבוא לשנה תמימה אל עבודת המלך. וכולם כאחד באו לעיר המלך המוקפה חיל וחומה, ונסגרו שם במשך השנה הנועדה.

1. מלך גדול טוב ומטיב
2. נתן צו לבני המדינה
3. המציא המצאה נפלאה
4. אבק המרפא לאוהבי המלך
5. טעם מר למחרפי המלך

אבק המרפא

משל של בעל הסולם

5 טעם מר למחרפי המלך

אלה שלא שמרו את מצות המלך כראוי וזלזלו במקום המיועד לעבודה, הם טעמו במגדנות טעם מר, ולכן המציאו מיני מזונות ממגדנות העיר. ולא ידעו החמדה שבשולחן המלך המצוי לעיניהם.

1. מלך גדול טוב ומטיב
2. נתן צו לבני המדינה
3. המציא המצאה נפלאה
4. אבק המרפא לאוהבי המלך
5. טעם מר למחרפי המלך

אבק המרפא

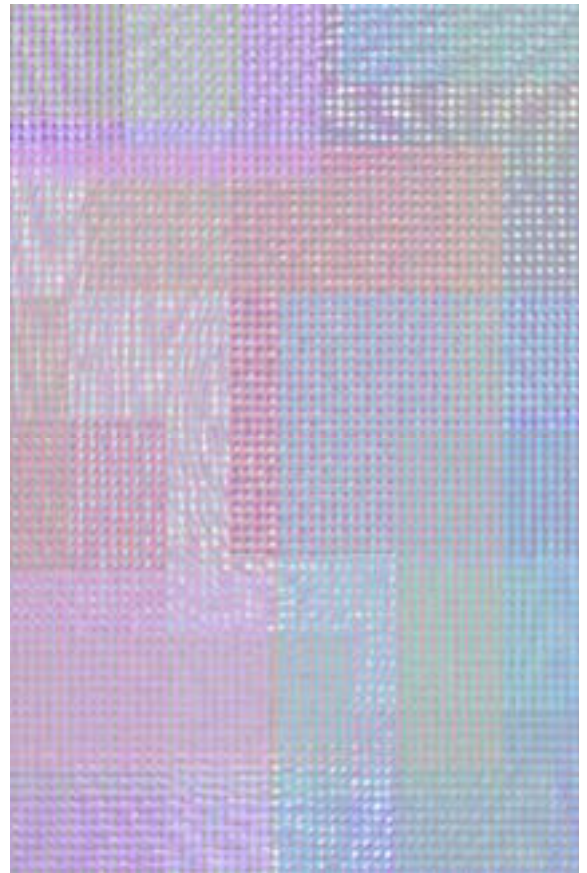
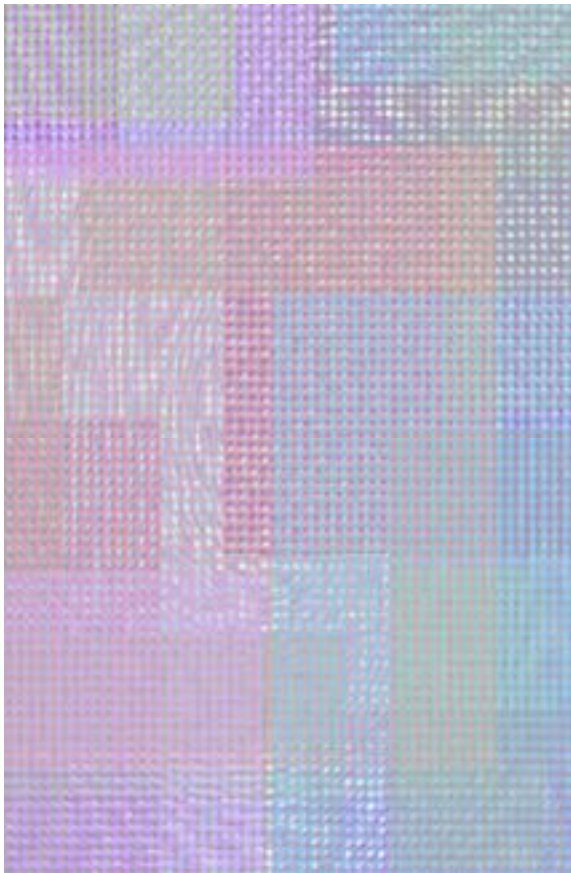
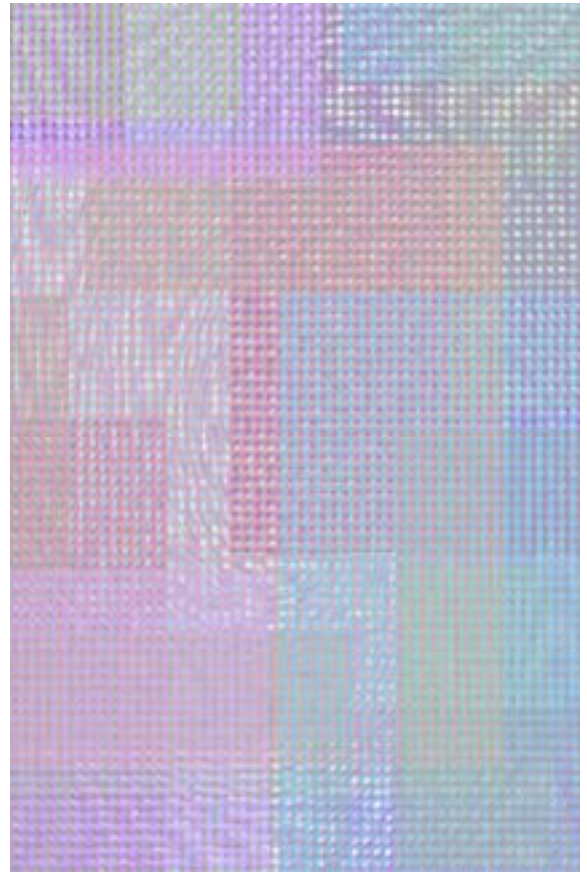
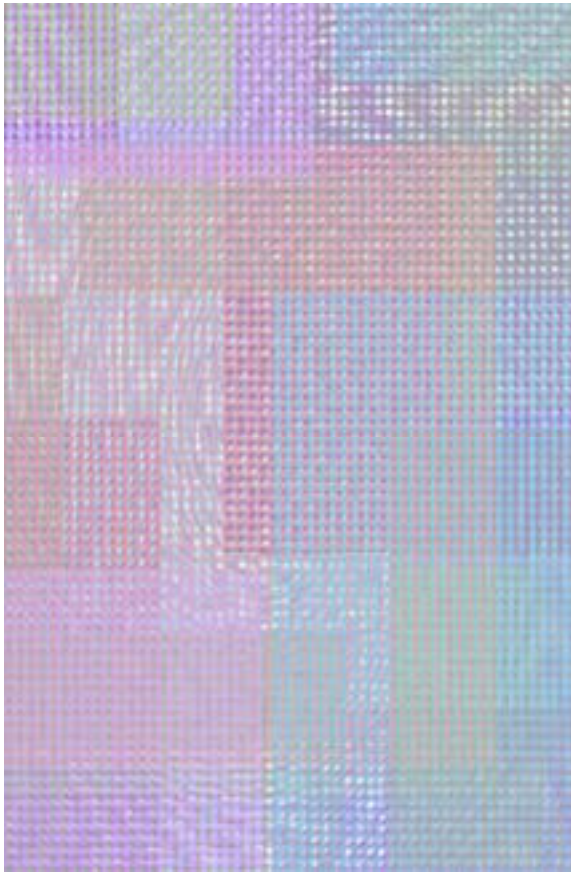
משל של בעל הסולם

4 אבק המרפא לאוהבי המלך

האוהבים הנאמנים ששמרו מצות המלך בדקדוק, ועבדו דווקא במקום המיועד, הם שאבו לגופם את אבק המרפא. ובזמן האכילה טעמו במגדנות ובמעדנים אלף טעמים ומתיקות שלא הרגישו מעודם.

1. מלך גדול טוב ומטיב
2. נתן צו לבני המדינה
3. המציא המצאה נפלאה
4. אבק המרפא לאוהבי המלך
5. טעם מר למחרפי המלך

משל החתולים

משל של רביש

3 המלך והשרים מופתעים

המלך והשרים ראו ותמהו על מעשה הפלאים הזה עם החתולים המלצרים, והסכימו פה אחד שאין יותר שום מקום לויכוח, כי המעשה מוכיח שחור על גבי לבן. שאפשר לשנות את הטבע.

1. טבע אי אפשר לשנות
2. חתולים בבגדי מלצר
3. המלך והשרים מופתעים
4. עכברים בקופסת טבק
5. טבע של חתולים

משל החתולים

משל של רביש

1 טבע אי אפשר לשנות

לרבי יונתן היה ויכוח עם כומר שטען, שבכוחו לשנות את הטבע. חלק עליו רבי יונתן ואמר: "הטבע שתבורא ברא אי אפשר לשנות, אלא רק הבורא יכול לשנות והאדם בעצמו לא מסוגל".

1. טבע אי אפשר לשנות
2. חתולים בבגדי מלצר
3. המלך והשרים מופתעים
4. עכברים בקופסת טבק
5. טבע של חתולים

משל החתולים

משל של רביש

5 טבע של חתולים

מקופסת הטבק קפצו כמה עכברים. והמלצרים החתולים שראו את העכברים יוצאים ובורחים, תיכף עזבו את האורחים ורצו אחרי העכברים, כמו שמחייב אותם הטבע.

1. טבע אי אפשר לשנות
2. חתולים בבגדי מלצר
3. המלך והשרים מופתעים
4. עכברים בקופסת טבק
5. טבע של חתולים

משל החתולים

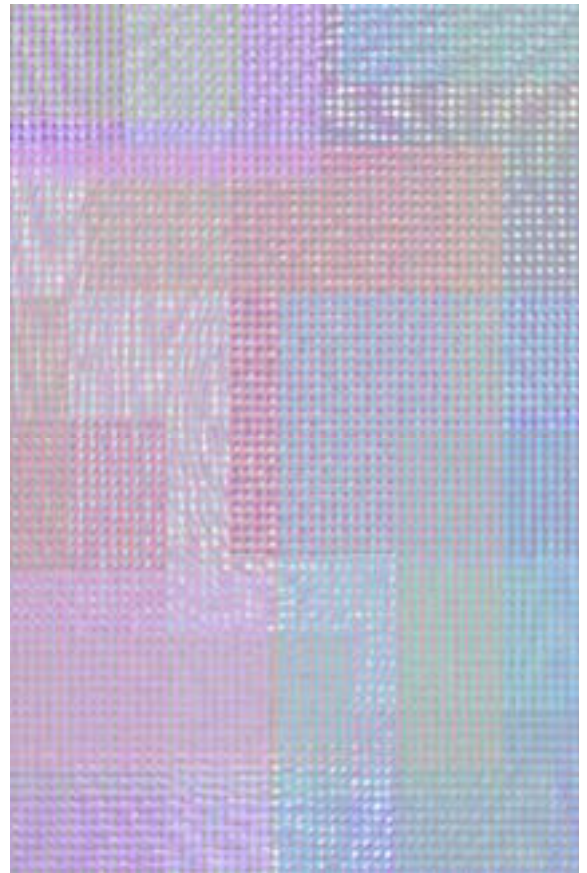
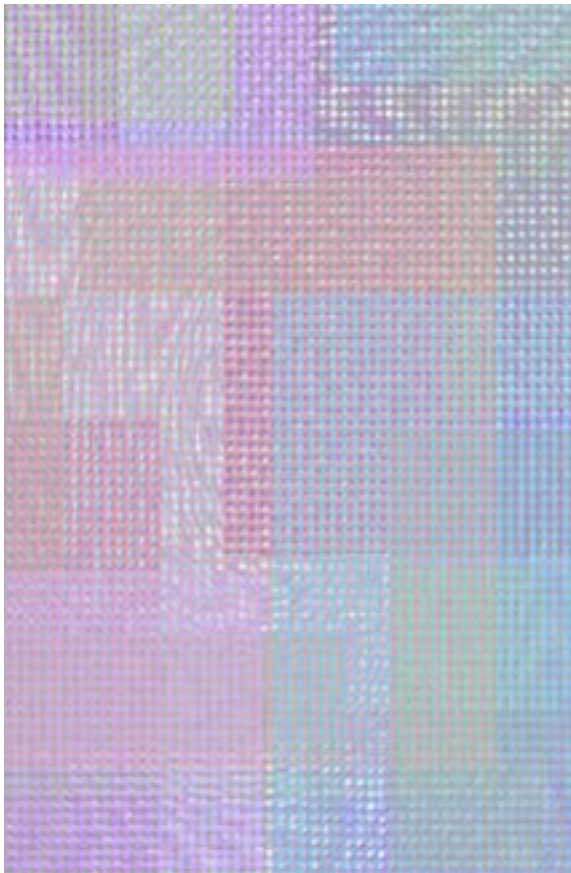
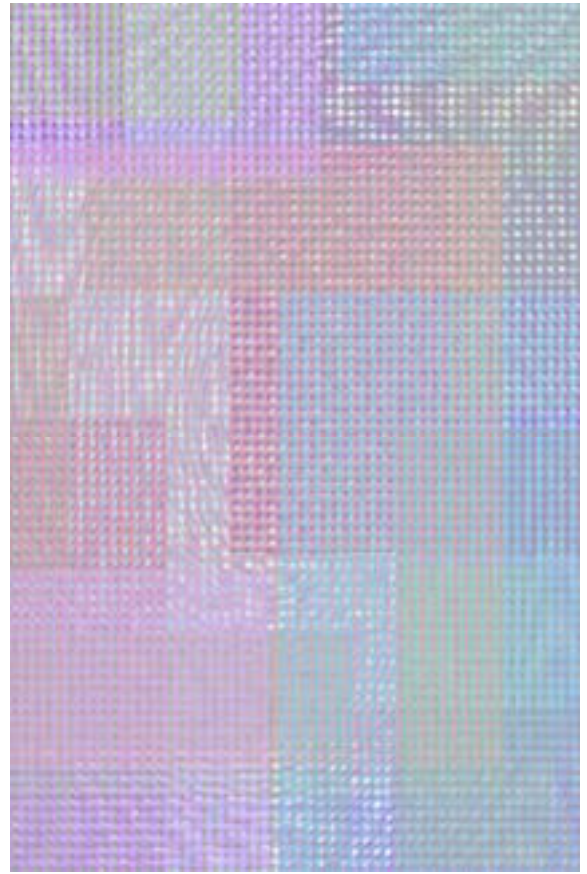
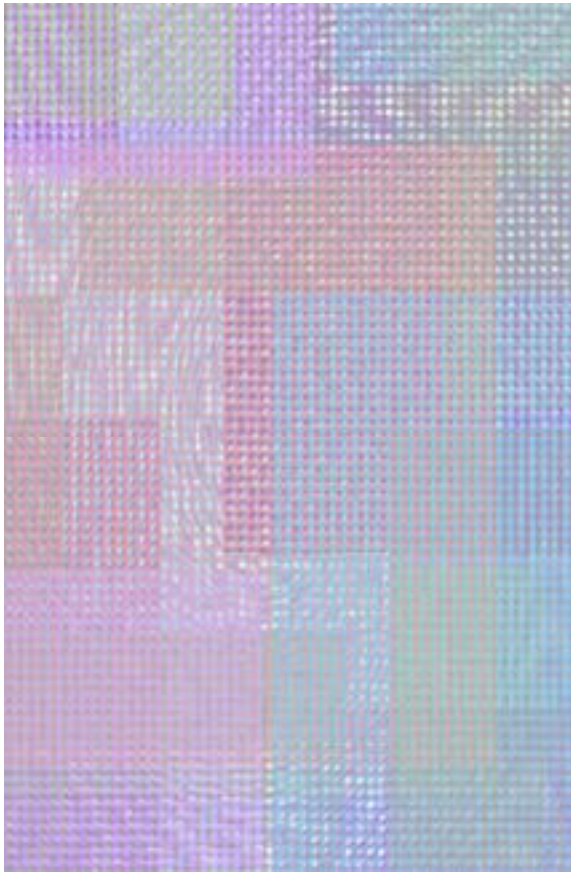
משל של רביש

4 עכברים בקופסת טבק

וכולם התפלאו על רבי יונתן, איך הוא יושב כל כך בשלווה, ואינו מתפעל מהמעשה. ומה עשה אז רבי יונתן? בעוד החתולים המלצרים עומדים ומחכים לשרת את הכלל, פתח רבי יונתן קופסה של טבק.

1. טבע אי אפשר לשנות
2. חתולים בבגדי מלצר
3. המלך והשרים מופתעים
4. עכברים בקופסת טבק
5. טבע של חתולים

בן העשיר במרתף
משל של רבי"ש

2 מרתף חשוך בלי קרן אור

מקד על עבדיו הנאמנים שישמרו את בנו, שלא יצא מן המרתף, עד מלאות לו עשרים שנה. ובכל יום יורידו לו מאכל ומשקה, אך בשום אופן לא יורידו לו אש ונרות.

- 1 עשיר גדול סגר את בנו
- 2 מרתף חשוך בלי קרן אור
- 3 שעה אחת בחוצות העיר
- 4 צער עד אין קץ
- 5 עשיר על כל עשירי ארץ

בן העשיר במרתף
משל של רבי"ש

1 עשיר גדול סגר את בנו

עשיר גדול נאלץ לנסוע למרחקים. וירא שבנו יפזר את רכושו בעניין רע. על כן החליף אותו בזהב ואבנים טובות, והטמינו בתוך מרתף עמוק באדמה, וגם את בנו הכניס שם.

- 1 עשיר גדול סגר את בנו
- 2 מרתף חשוך בלי קרן אור
- 3 שעה אחת בחוצות העיר
- 4 צער עד אין קץ
- 5 עשיר על כל עשירי ארץ

בן העשיר במרתף
משל של רבי"ש

5 עשיר על כל עשירי ארץ

ביום שמלאו לו עשרים שנה, שלשלו נר למרתף, והנה סביבו שקים מלאים זהב וכל סגולות מלכים, והוא עשיר נעלה על כל עשירי ארץ. ואז הבין שאביו רחמן אמיתו ולא טרח אלא בשביל טובתו.

- 1 עשיר גדול סגר את בנו
- 2 מרתף חשוך בלי קרן אור
- 3 שעה אחת בחוצות העיר
- 4 צער עד אין קץ
- 5 עשיר על כל עשירי ארץ

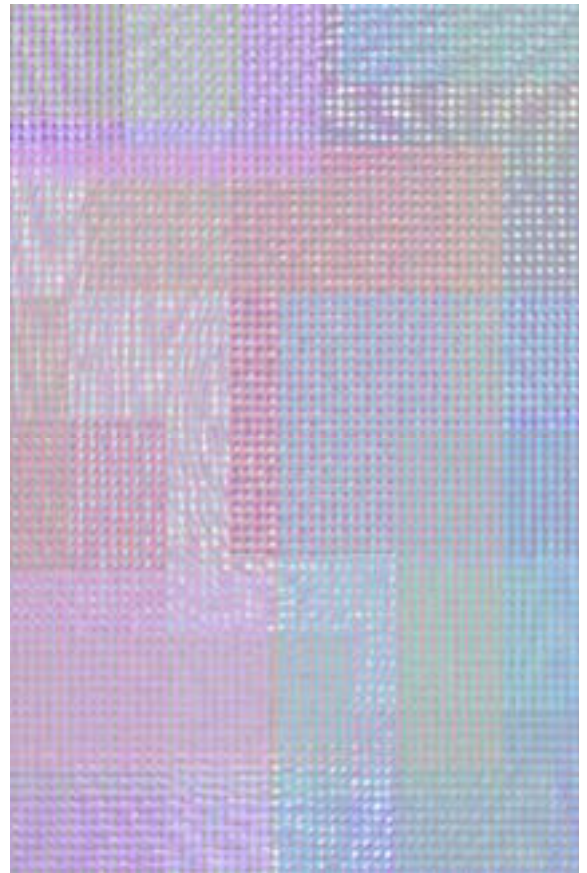
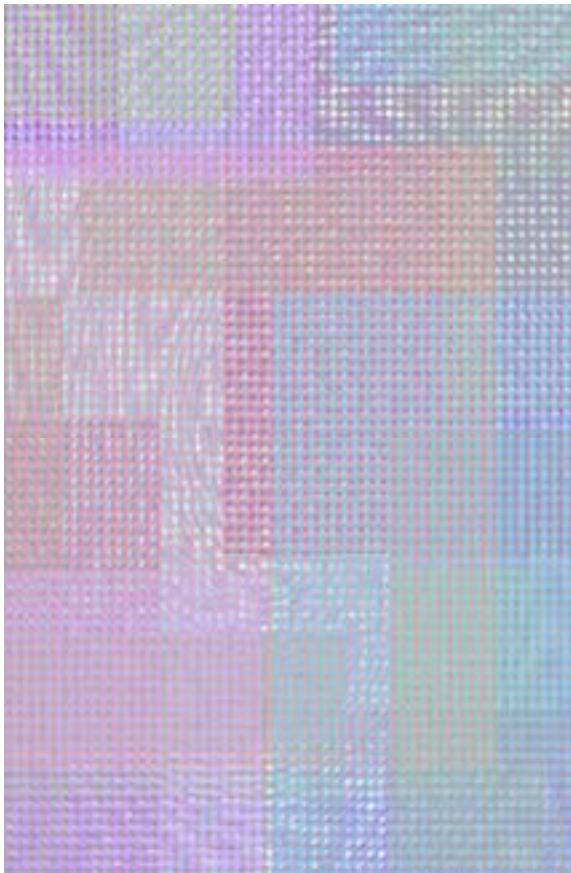
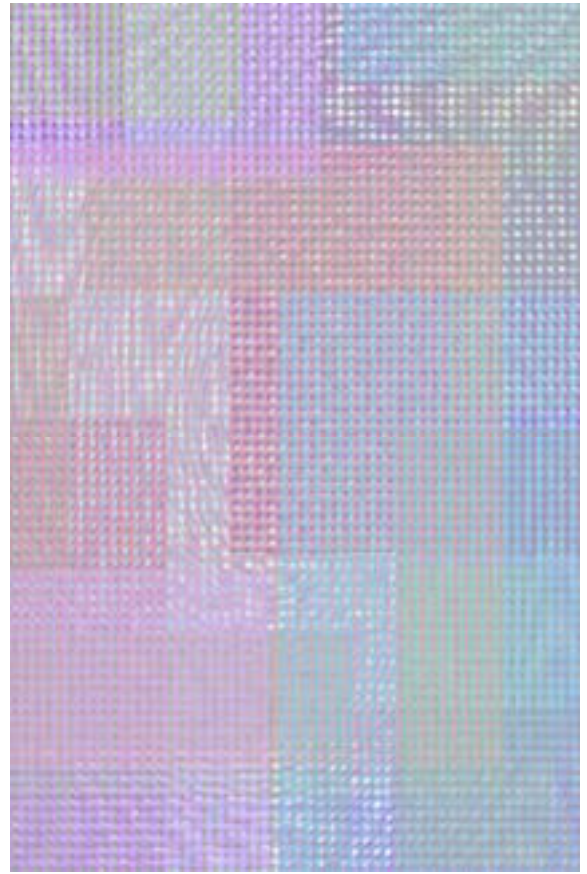
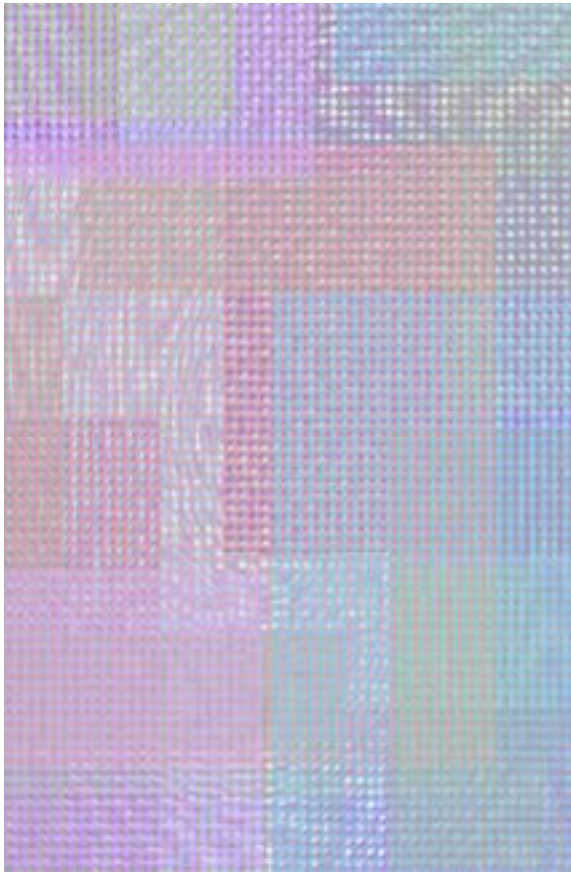
בן העשיר במרתף
משל של רבי"ש

4 צער עד אין קץ

צערו של הבן היה עד אין קץ, כי שמע שאביו עצמו הסיב לו כל היוגן הזה, כי המה עבדי אביו עושים פקודת אביו. וכמוכן שחשב שאביו הוא האכזר הגדול ביותר מכל האכזרים.

- 1 עשיר גדול סגר את בנו
- 2 מרתף חשוך בלי קרן אור
- 3 שעה אחת בחוצות העיר
- 4 צער עד אין קץ
- 5 עשיר על כל עשירי ארץ

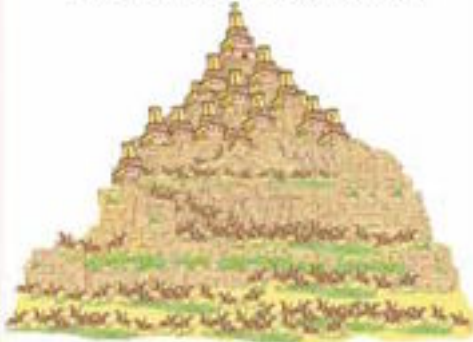

המגן והחרב

משל של בעל הסולם

3 נקמת האויבים בבן המלך

לאחר שנודע במדינה, שנגנבו מבן המלך המגן והחרב, החלו אויביו לערוך עימו מלחמה, עד שנפל בשבי עם כל הרכוש. ושפכו עליו חמת נקמתם ונפרעו ממנו על כל מה שהתעלל בהם בימי הנהגת אביו.

1. מלך נתן לבנו מגן וחרב
2. המגן נגנב ועמו החרב
3. נקמת האויבים בבן המלך
4. בכוח עצמו עושה מגן וחרב
5. מתפאר במעשי אנוש

המגן והחרב

משל של בעל הסולם

1 מלך נתן לבנו מגן וחרב

מלך נתן לבנו חרב מגנני אוצרותיו. ובחרב סגולה נפלאה - בראות אויביו את החרב כרצע יפלו לפניו. וילך בן המלך ויכבוש מדינות רבות, וישלול שללם ויעש חיל. לימים כך המלך בחרב מגן ויתן לבנו.

1. מלך נתן לבנו מגן וחרב
2. המגן נגנב ועמו החרב
3. נקמת האויבים בבן המלך
4. בכוח עצמו עושה מגן וחרב
5. מתפאר במעשי אנוש

המגן והחרב

משל של בעל הסולם

5 מתפאר במעשה אנוש

כאשר נכזבו כלי מלחמתו בידו, קרא בקול אל אביו שבראש המגדל. ולמרות שאויביו מרבים עליו מכות ופצעים, ואבנים ומקלות מורחים על ראשו, הוא מתאמץ לזקוף קומתו בגאווה, כגיבורים, להראות שאיננו ירא.

1. מלך נתן לבנו מגן וחרב
2. המגן נגנב ועמו החרב
3. נקמת האויבים בבן המלך
4. בכוח עצמו עושה מגן וחרב
5. מתפאר במעשי אנוש

המגן והחרב

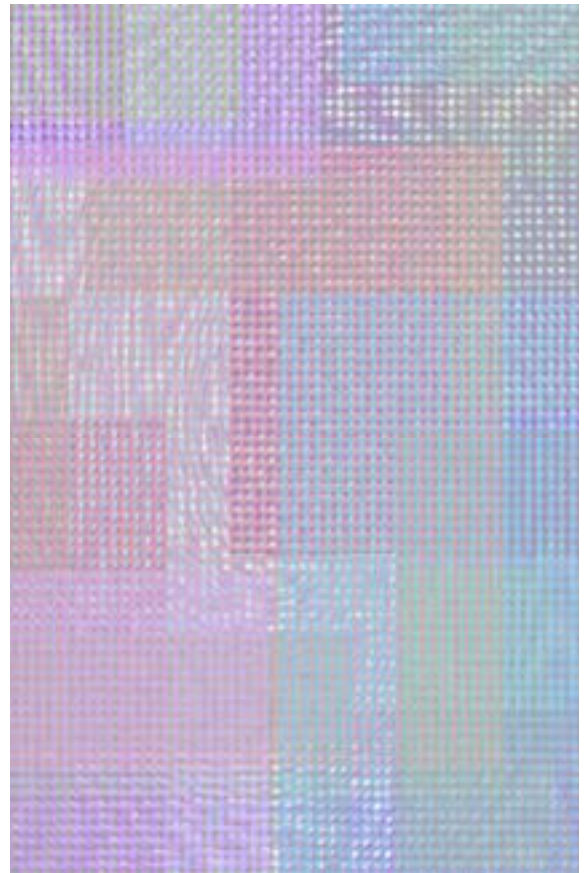
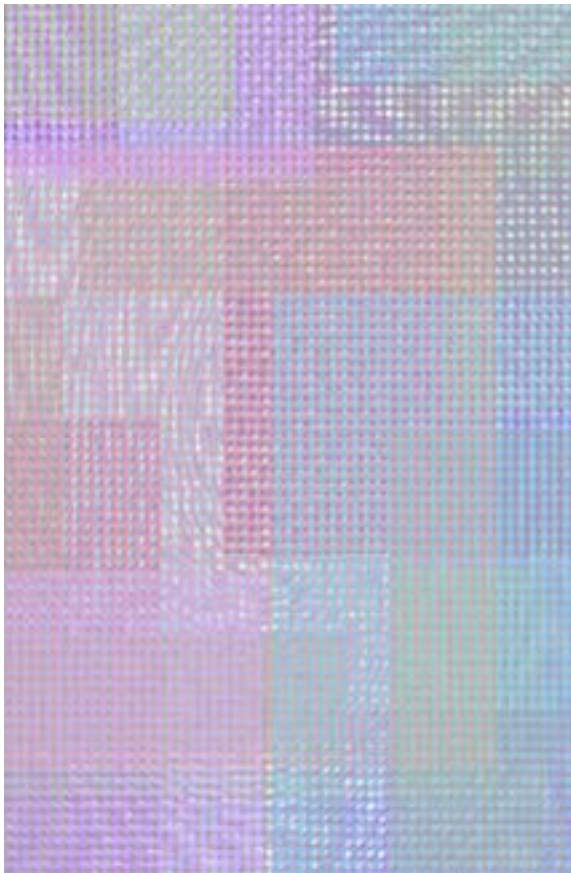
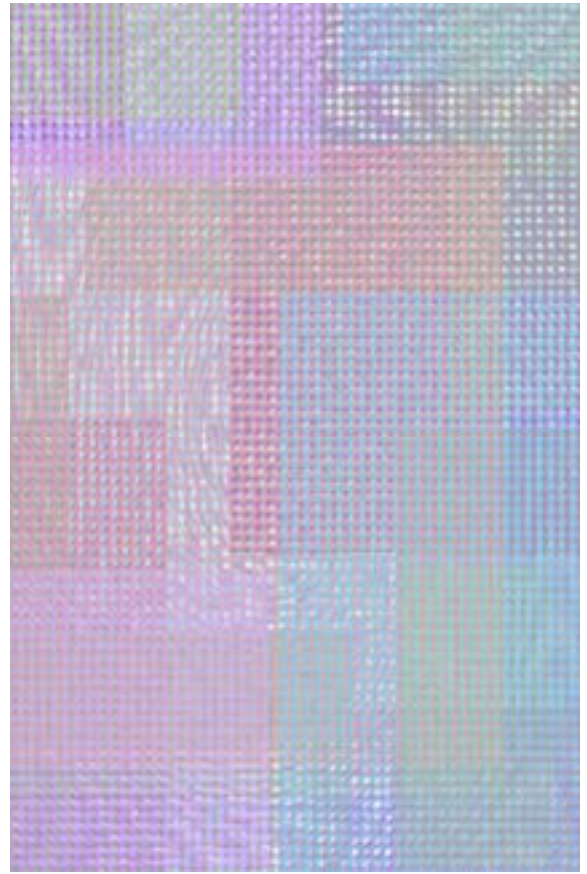
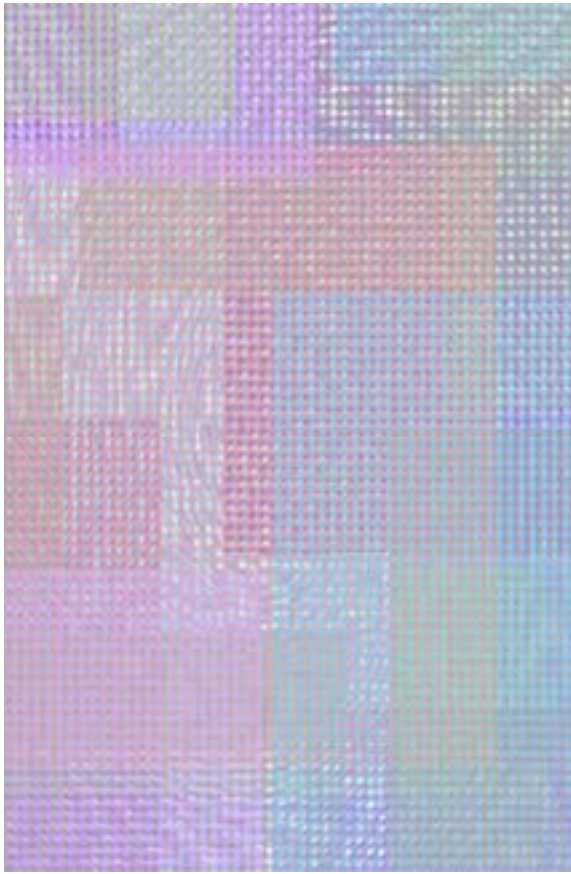
משל של בעל הסולם

4 בכוח עצמו עושה מגן וחרב

התבייש בן המלך מאביו, ויחפש עצות בנפשו איך לעשות חרב ומגן כראשונים כדי לפייס את אביו. ואז בתחבולות ומעשי אנוש עשה מין חרב, דומה לחרב הראשון. וכן עשה מגן, דומה למגן הראשון.

1. מלך נתן לבנו מגן וחרב
2. המגן נגנב ועמו החרב
3. נקמת האויבים בבן המלך
4. בכוח עצמו עושה מגן וחרב
5. מתפאר במעשי אנוש

העבד והשרים

משל של בעל הפולט

3 העבד מציל את המלך

העבד שומר הסף שם נפשו בכפו, ומילט את המלך, ולחם נגד השר בגבורה נמלאה ומסירות נפש עצומה, עד שנגלה לעין כל אהבת לבו למלך.

1. מלך שעבדו נשא חן בעיניו
2. השר התחפש למורד במלכות
3. העבד מציל את המלך
4. העבד נלחם בגזלן אוצר המלך
5. שחוק ושמחה בהיכל המלך

העבד והשרים

משל של בעל הפולט

2 השר התחפש למורד במלכות

המלך המקיד את העבד לשומר הסף על בית המלך ואמר לשר אחד חכם בחוכמת הבדחנות, להתחפש ולשים עצמו כמורד במלכות, ולצאת למלחמה לכבוש את הבית בשעה שאין אנשי החיל מוכנים.

1. מלך שעבדו נשא חן בעיניו
2. השר התחפש למורד במלכות
3. העבד מציל את המלך
4. העבד נלחם בגזלן אוצר המלך
5. שחוק ושמחה בהיכל המלך

העבד והשרים

משל של בעל הפולט

5 שחוק ושמחה בהיכל המלך

השר פשט את לבושו ונעשה שמחה גדולה ושחוק עצום בהיכל המלך, עוד יותר מקודם. כי מעשי תחבולות השר עד פריטיהם מעוררים צחוק רב, מחמת שהיה צריך השר להתחכם יותר מלפנים.

1. מלך שעבדו נשא חן בעיניו
2. השר התחפש למורד במלכות
3. העבד מציל את המלך
4. העבד נלחם בגזלן אוצר המלך
5. שחוק ושמחה בהיכל המלך

העבד והשרים

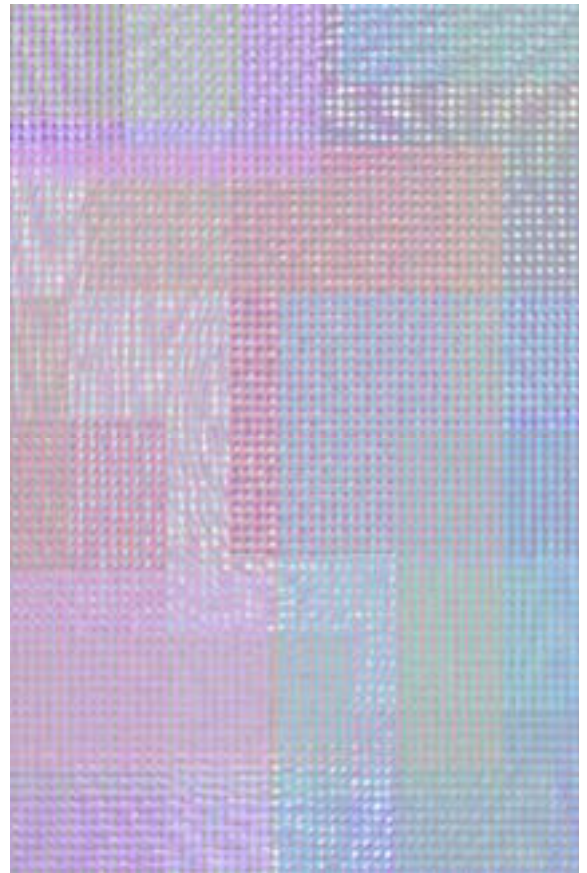
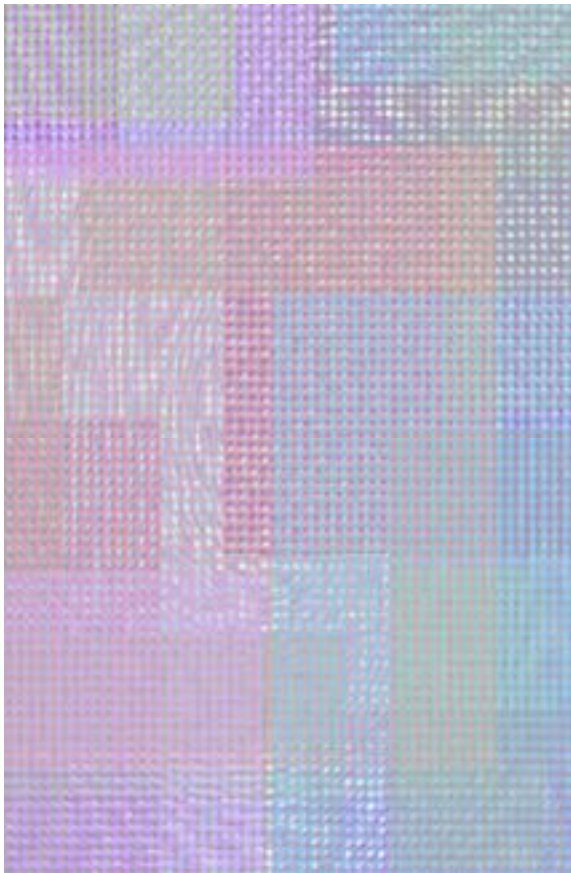
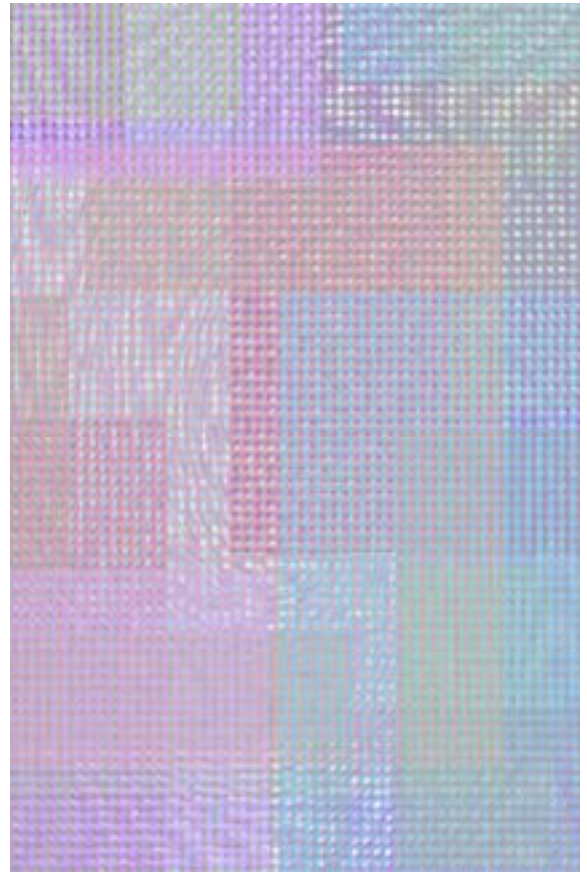
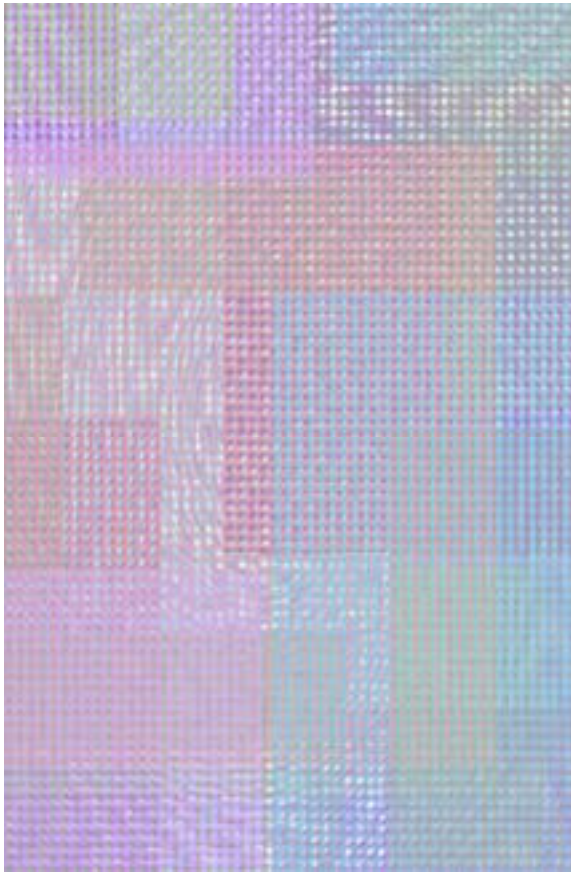
משל של בעל הפולט

4 העבד נלחם בגזלן אוצר המלכות

ושוב מינה המלך את העבד, אבל הפעם לממונה על אוצר המלכות. ואמר לאותו שר להתחפש בלבושי גזלן ורוצח ולבזוז את גנזי המלך. העבד האומלל נלחם עמו בכל עוז ובמסירות נפש, עד שנתמלאה הסאה.

1. מלך שעבדו נשא חן בעיניו
2. השר התחפש למורד במלכות
3. העבד מציל את המלך
4. העבד נלחם בגזלן אוצר המלך
5. שחוק ושמחה בהיכל המלך

משחק לוטו

כל התפתחותנו היא רק התחלות אחד הבריאה

בני האדם מסתכלים ולומדים על המציאות הערוכה לפניהם ואחר כך מתחילים לעשות כדוגמתה

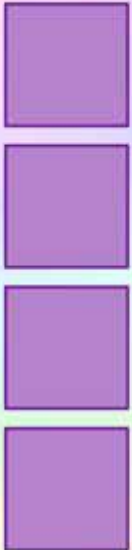
איך הנגר יודע לעשות שולחן בן ארבע רגליים?

הוא התחקה אחר טאקט הנזר
ששה חרות עוקות על ארבע רגלים

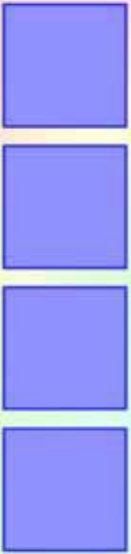
ממה כל טעם ויופי האבנים שאנו משתמשים?

אתה התחקה אחר הצבים טאקט הנזר והוא
שאלו מוצאים שחרים

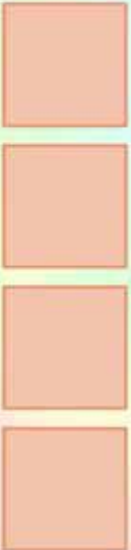
למה לאוירון יש כנפיים?

אתה מתבוננת בטאקט הנזר
על אוירון כנפיות הנזר של כנפיים

איך הנגר יודע לשלב שני עצים זה בזה?

הוא התחקה אחר אורי הנזר המאובן עת
אתה יודע את הנזר כנפיות

לידת האנושות המאושרת

מתוך מאמר "סוד העיבור לידה", ספר "כתבי בעל הסולם"

כל התפתחותנו בבריאה היא,
אינה אלא רק ההתחקות אחריה.
כי כל טעם ויופי הצבעים
שאנו מתקנים ומחדשים,
אינם אלא התחקות אחר הצבעים מלאי הטעם
שאנו מוצאים אותם בפרחים.

וכן הנגר,
מאין הוא יודע לעשות שולחן בן ארבע רגלים,
אם לא שהתחקה אחר מלאכת הבורא
שעשה בריות עומדות על ארבע רגלים,
או מאין הוא יודע לשלב שני עצים זה בזה,
אם לא שהתחקה באברי הגוף המלוכדים זה בזה,
והלך ותיקן את עציו כדוגמתם.

וכן הולכים בני אדם,
מסתכלים ולומדים היטב
להבין את המציאות הערוכה לפנינו
בתכלית הטעם והיופי,
ואחר-כך כשמבינים אותם,
המה מתחקים לעשות כדוגמתם.

והדוגמה הזו נעשית בסיס לדוגמא אחרת,
עד שכבר ברא האדם עולם נאה,
ומלא המצאות.
מתוך הסתכלות במלאכת הבריאה,
בנו אורון עם כנפיים כדוגמת העוף בעלי הכנפיים.
בנו רדיו שקולט גלי קול כדוגמת האוזניים.

בקיצור
כל הצלחותינו מוצעת לפנינו בבריאה
ובמציאות כמו שהוא,
ולא חסר לנו
אלא להתחקות אחריה
ולעשות.